

Giới thiệu Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?

Truyện online hay mang tên Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai? xoay quanh các nhân vật chính sau đây: Dương Ngọc Nhi (nó): 18 tuổi. Là 1 cô nhóc nghịch ngợm, gia đình cũng chẳng mấy khá giả, chỉ là đủ ăn đủ sống (Hime-ka; thật ragia thế thật của nó hơi bị hùng hậu nhá nhưng là bí mật hì). Bị cậ nặng nên trên mặt lúc nào cũng vác theo 2 cái mắt nữa. Nó chẳng xinh cũng chẳng xấu xếp vào loại bình thường. Là 1 con nhóc ngốc, dễ tin người. Trịnh Hoàng Nhật: 21 tuổi. Coolboy cực chất, đẹp trai cực kì, ngẫu ời là ngẫu ý! Con trai của chủ tịch tập đoàn đứng đầu VN về mọi mặt, cực ghét con gái (Hime-ka; đi đâu tụi con gái cũng xì xào bàn tán bỏ thẳng chảnh ghét!! Hì) Vũ Quốc Bảo: 21 tuổi. Coolboy nổi hen, manly đẹp trai ko khác gì Nhật cả. Con trai của chủ tịch đứng thứ 2 VN về mọi mặt. Anh này thì á ai đụng vào anh và bạ anh là anh chơi tất (Hime-ka; Ủi giời ghê thế!!!!!!) Thể loại: Truyện teen, NPranting: khẳng định là ko có H (Hime-ka còn là tiểu bạch thỏ ả!) Các chàng nhà ta đều là bạn thân và được mọi người trong đại học gọi là 5HB (5 hotboy) ngoài các chàng này ra Nhi vẫn còn 1 người thầm yêu và thích nó nhưng sẽ xuất hiện ở các chương. Sau đây là tác phẩm đầu tay của Hime-ka mong mọi người ủng hộ! Mình sẽ cố gắng post chương nhanh nhất có thể! XIN CẢM ƠN!!!!!!

Bạn đang đọc truyện Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chạm Mặt

Haizzzzzz... tình hình là trong 1 căn phòng nhỏ, ánh nắng ảm áp chiếu rọi vào cửa sổ. Trên giường 1 cô gái đang cuộn tròn chần mà ngủ. Chính là nó - Dương Ngọc Nhi - DƯƠNG NGỌC NHI!!!! CON DẬY MAU!!!!

Từ đâu, 1 giọng ns vô cùng to mang theo đầy sát khí vang vào. Đàn chim sẽ đang bình thản rĩa lông bên cửa sổ bị làm cho giật mình bay đi tán loạn vì còn tưởng khủng long bạo chúa sống lại. Ấy thế mà nó vẫn chẳng biết j mà ngủ khò khò

Khò.....KHò.....KHÒ.....

KHÒ.....KHÒ.....KHÒ.....

Tiếng ngáy ngày càng to như đang khiêu khích con khủng long ở ngoài cửa phòng

1s.....2s.....3s.....4s.....5s.....

RẦM!!! RẦM!!!

ôi thôi xong thế là đi toi cái cửa rồi. Trên tay cầm 2 cái vung nồi, bà Trần Thanh Thanh - mẹ nó, hung hăng bước vào..

CHENG! CHENG! CHENG!!!

Cái tiếng chói tai ấy cứ dội thẳng vào mặt, vào tai nó. Bực mình, nó ngồi dậy, quát;

- THẰNG NÀO, CON NÀO, DÁM PHÁ GIÁC NGỦ CỦA BÀ!!!!

- Thằng mẹ mày đấy!

1s..2s,,,,,3s.....

"AAAAA..... chết rồi là mẹ, mình lỡ mồm, làm sao đây? Cầu trời, cầu Phật giúp con qua đc ải này, con hứa sẽ hậu tạ ngài 1 gói bim bim, à ko 2 gói cũng đc. Phật thông cảm con đang trong thời kì "không co tiền" (là tiền ko có á) - vừa nghĩ nó vừa chuyển đổi màu sắc khuôn mặt. Lấy lại bình tĩnh nó ns giọng ngọt sớt:

- À haha... là mẹ iu quý đó á? Ngọn gió nào đưa mẹ tới đây vậy? À, bây h dậy rồi ra ăn sáng phải ko mẹ? Vâng, con đi vệ sinh cá nhân đây....

- Ngọn gió từ tiếng ngáy của mày mà đưa mẹ mày lên đây đấy! Con gái gì mà ngủ như heo! Ăn sáng j h này, 11 rưỡi rồi con ả! - mẹ nó cắn nhằn

- Hả? Mẹ ns cái j? Ôi thôi toi rồi, 12h con phải lên trên thành phố để dọn dẹp phòng KTX nữa! huhu...

Vừa khóc nó vừa than 1 bài ca rồi ms vội vàng chạy vào Wc. Đi thế nào mà vừa đến trước cửa phòng đã chụp ếch. Haizzzz.. mẹ nó chỉ biết lắc đầu ngoan ngán "Sao nó hậu đậu thế ko biết, đến bao h thì đổi tính đổi nết đây?"

~~~~~

12h.....

Nó giờ đang vừa ăn hộp mì ăn liền vừa ngóng ngóng lại cái xe bus. Trông đến là hài(Hime-ka:ko biết ngại là j). Ăn xong nó vút gọn cái vỏ vào chiếc thùng rác ở bên cạnh rồi tiếp tục ngóng xe

hiện tại nó đang mặc 1 chiếc áo caro kẻ sọc đỏ.Mái tóc dài đc cột lên gọn gàng,mái ngó cứ đung đưa theo gió.Chiếc kính cận màu đen đc đặt vừa phải trên sống mũi.Chiếc quần giả bò bó sát vào chân cùng vs 1 đôi giày thể thao đen.Ở trên đeo 1 chiếc ba lô đến nửa mông.Nhìn trông nó cũng xinh đấy chứ.....

kit....

Tiếng xe dừng lại ,nó luống cuống lên xe cứ như là sợ bị người ta cướp vậy"haizzzz..may mà còn kịp Hi"

1h sau.....

Kit..

Từ trên xe bus.1 cô gái bước xuống xe chậm chậm(ms xuống đc 1 cái chân thôi) thu hút ánh mắt của mấy người đang chờ xe ở bến đỗ.Nhưng đang trong cái cảnh lãng mạn ấy nó lại bị trượt vô chuối ms đau chứ . Thế là nó đâm sầm vào phía trước.....

Ồ!Nhưng sao nó ko đau tẹo nào ,cứ tưởng là phải đau lắm chứ,đường bê tông mà!Thế mà cái cảm giác này lại có vẻ ấm áp và êm nữa.Ngước mặt lên,nó sững người....

Úi giờ ơi!Cái gì đây?Trước mắt nó là 1 khuôn mặt nam tính của 1 thiên thần!Chính là thiên thần!Đẹp quá đi mất!Ngũ quan đẹp 1 cách tinh xảo.Đúng là đc hưởng quá nhiều sự ân ái từ ông trời mà!Nó bỗng nhận ra rằng ;nó đang trong tư thế vô cùng thân mật vs người ta!Người nó ép sát vào hẫn,đầu thì dán vào lồng ngực sấn chắc"Ồi,ngại chết mất,làm s..."

-Này,ngắm đủ chưa,xong rồi thì mau đứng dậy ,nặng chết mất!

Tiếng nói lạnh lạnh ấy cắt đứt dòng suy nghĩ của nó.Anh chàng đẹp trai này chính là HOÀNG MINH THIÊN....

-à..vâng...tôi xin lỗi....

Nó sau khi nghe thấy tiếng ns ấy thì cũng biết ngượng mà đứng lên.Chứ thực ra,nó tiếc lắm đấy!Đc ở trong vòng tay của 1 người đẹp như thế này thì ai chả muốn ôm suốt.Nhưng chẳng lẽ lại ns là"Anh ơi,anh cho em ôm 1 chút thôi nhé/Tại vì anh rõ đẹp trai ý,bỏ ra thì tiếc lắm".Ns thế có mà người ta dám cho vỗ mồm.Thôi đành đứng lên..

-Anh có sao kh...

Chưa để nó ns hết câu ,Thiên đã lạnh lùng đi qua trước mặt nó,khuôn mặt anh lạnh tanh ko cảm xúc nhưng anh có thể thấy đc khi anh ôm người con gái này,ở sâu trong đó có chút cảm giác.Nhưng chắc cũng chỉ là những cảm xúc bt.Anh nghĩ thế!

Nó thì mặt cứng đờ,trong lòng bức mình ko ngừng ns đồ vô duyên.Nó liền cong mồm lên quát:

-CÁI ĐỒ KIỂU CĂNG,NGẠO MẠN,LÀM PHÁCH,BÀ ĐÂY KO CẦN NHÁ!!!XÍ!!!!LÀM NHU' MÌNH GHÊ LẮM!!!!!!

Sau khi ns xong câu này cũng là lúc trên người nó hứng đầy những ánh mắt hình viên đạn của đám con gái xung quanh"Haizzzz....chắc lại là fan của thằng đó chứ gì,cái thằng điên ấy mà cũng thèm,cứ tưởng mình đẹp trai lắm chắc..?(Hime-ka:cj vừa khen người ta đẹp trai xong!),Đồ dờ hơi.."nó vẫn vù đi vừa chửi thảm.Lâu lâu lại ngẩng mặt lên rồi liếc xéo những người tặng cho nó ánh mắt hình viên đạn như kiểu ns"Nhìn cái gì?",lại còn hất mặt lên kiểu"bà đây thích chửi đấy làm gì đc bà".Thế là nó vác nguyên cái bản mặt ấy đến tận KTX.

Nhưng nó đâu biết ,sau khi nó chửi câu đó xong ,Thiên tự nhiên nhếch môi cười.Đến Thiên cũng ko thể hiểu bản thân mình bị sao ,nếu là người khác chửi anh như thế thì họ sớm đã tiêu rồi.Nhưng anh cũng ko để ý nhiều lắm.hiện tại anh đang trẻ hện vs mấy thằng bạn.

-----HẾT C1-----

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cận, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bạn Cùng Phòng Và 5Hb U?

Giờ nó đang đứng trước cử phòng 065-phòng KTX của nó . Khu KTX của nó khá tồi nhưng vẫn may là còn ở tạm được, vs lại tiền phòng cũng rất là rẻ . Đại học; của nó có 2 khu KTX: 1 khu dành cho cô chiều cậu ảmkhu còn lại dành cho những đứa nghèo như nó. KTX của nó thì mục nát,tồi tàn , còn

ktx kia thì cứ phải ns là vô cùng sang trọng, trông cứ như khách sạn 5 sao ý.

Cạch.....

Nó vừa mở cửa, đập vào mắt nó là 1 cô gái có mái tóc ngắn đến ngang vai, như nó, trên mặt cô cũng vác thêm 1 cái kính đang hí hục chạy đi chạy lại lấy cái thau hứng nước mưa. À mà ngoài kia trời đang mưa rất to thì phải?

Trời đất, đây là phòng của nó sao? Để xác định 1 lần nữa nó lại lật đật đi ra ngoài cửa xem lại số phòng "Cầu trời là mình đi nhầm"..... "Ôi ko, đúng là phòng của mình, sao còn tồi tàn hơn cả bên ngoài vậy nè!!"

Nhìn thấy nó cứ đơ người đứng ở ngoài cửa phòng, cô bn tóc ngắn liền ns vs nó:

-A....cậu là bn cùng phòng hả? Vào đây hứng mưa đi, nhanh lên, ướt hết nhà bây giờ!!!!

-À...À... đc, đc! -nó chả hiểu cái mô tê gì nhưng cũng gật đầu lia lịa

Thế là, trong 1 căn phòng mục nát có 2 cô gái đang chạy đi chạy lại, trên tay cầm mấy cái thau mà hứng nước mưa

1h sau.....

-Phù...học học

Tiếng thờ ơ mệt mỏi của 2 cô gái vang lên vội vàng. Khỏ, từ nãy h cứ chạy đi chạy lại mãi đến bây h trời mới ngừng mưa. Xung quanh bọn nó đầy những chậu thau ụ nước.

-Sao nó lại tồi tàn đến mức này cơ chứ? Mệt chết mất! -Nó lên tiếng

-Ừm...Phù ... mà cậu tên gì thế? Mình tên là Lâm Tiểu Thu ! Hân hạnh được làm wen! - Thu đưa tay ra như kiểu đối tác bắt tay với khách hàng

-Mình tên Dương Ngọc Nhi ! Hân hạnh làm wen Thu!! hi hi...- Nó cười rồi cũng bắt tay lại.

Và bây giờ, đôi bạn trẻ đã trở thành bạn từ lúc đó, dưới sự chứng giám của các chậu nước !

~~~~~

Sáng sớm...

-Aaaaaa..... Muộn h rồi Nhi ơi!! Hôm nay là khai giảng đó, dậy nhanh lên! - Thu hốt hoảng day day tay nó, kêu nó dậy

-Ừm...Oáp...Buồn ngủ chết mất! - nó ngái ngủ nói

30 phút sau,

Đúng 7h35, bọn nó đứng trước cổng trường Đại học, chậm đứng 5 phút. Hai nó ríu rít dắt tay vào trường. Bỗng từ đâu, 5 chiếc siêu xe phóng vào trường, sinh viên đang đi cũng phải dẹp thành 2 hàng, sinh viên nữ thì cứ nháo nhào lên, ngay cả cái Thu. Bọn họ cứ hô cái gì là:

-5HB.....AAAAAAAAAAAA.....5HB ĐẾN RỒI!!!!!!

"5HB? 5HB là gì? 5 hạt bụi à?"

Nó vẫn chẳng hiểu gì nhưng cũng đứng thành 2 hàng theo mọi người. Đang định hỏi Thu thì tiếng hét của bọn con gái (cả Thu) lại càng to hơn.

Từ trong xe, 5 chàng trai, à không phải là 5 chàng hoàng tử mới đứng, họ đi giữa 2 hàng người, trông lại càng sang trọng, như kiểu họ là những người ở cấp độ khác vậy ! Nhìn ai cũng đẹp cả; ngũ quan, đầu tóc, cách ăn mặc đều đẹp ko chê vào đâu đc! Cứ đi đến đâu là bọn con gái nháo nhào đến đấy. Nó nhìn lướt qua 5 con người hoàn mĩ này thì thấy 1 khuôn mặt khá là quen nha, thôi mặc kệ đi, nó nhớ nó có quen ai đẹp như vậy đâu. Nhưng nó hơi bị tức rồi đấy, bọn con gái hám trai này ko ngừng hét vào tai nó rồi chen lấn, đẩy nó, đập nó, đấm nó...(Hime-ka: Thậtbạo lực....). Nói thật thì nó cũng mê trai đẹp đấy nhưng cũng phải có mức độ chứ, làm gì mà hành hạ nó thế chứ! Bực mình nó vịn to hết cỡ hét lên:

-TRẬT TỰ XEM NÀO!! CÓ CÁI GÌ MÀ PHẢI CHEN LẤN, CÁC NGƯỜI HÀNH HẠ TÔI HƠI BỊ NHIỀU RỒI ĐẤY!!!! CÙNG LẮM HỌ CHỈ LÀ NHỮNG NGƯỜI CÓ DUNG MẠO HƠN NGƯỜI THÔI CHỨ CÓ GÌ TO TÁT ĐẤU!!! BÀY ĐẶT!!!

Cả trường bỗng im bật sau lời ns của nó, còn nó thì đắc chí vì đã dẹp dc một mớ hỗn độn. Nhưng tự nhiên nó cảm thấy lạnh người nha, bây giờ là mùa hè mà! Nó ngẩng đầu lên thì thấy hàng vạn ánh mắt giết người đang chĩa vào nó. Nhận dc sát khí nặng nề này, nó giật mình theo phản xạ lùi lại rồi cầm tay Thu, sau đó lại tiến lên mấy bước đang định nói tiếp gì đó ko hay ho thì lại thấy ánh mắt của họ ngày càng đậm hơn thế là nó lòi Thu ...chạy luôn

"36 kẻ, chuẩn là thượng sách mà" -nó nghĩ

Nhưng trước khi đi nó vẫn ko quên để lại 1 câu nói mang tính hòa hoãn:

-À haha....à ừm...chà, buổi sáng hôm nay đẹp đó chứ,chúc mọi người 1 buổi sáng tốt lành,quên..quên hết mọi chuyện vừa rồi đi...haha....

Nó gãi gãi đầu cười hề hề vs mọi người.Sau khi nó đi, cả trường lại tiếp tục việc làm đang còn dang dở của mình: hò hét rồi kêu là 5HB gì gì đó,,,?. 5 chàng nhà ta thì vẫn bước vào trường nhưng mỗi người 1 suy nghĩ.

"Hừ ! Thích gây chú ý hả?"-Nhật nghĩ rồi hừ lạnh

"Trò cũ rồi cô bé"-Bảo

"Là cô gái lần trước sao?"-Thiên

"Hừm , ko có gì to tát? độ đẹp trai của mình bị giảm rồi sao?"-T.Anh nghĩ rồi lòi gương ra soi(Hime-ka: anh điệu quá đấy!)

"cô nhóc này....."-Long

Nó thì sau khi lòi Thư ra 1 chỗ trống , ngó ngang ngó dọc,sau khi ko thấy người mới hỏi

-Họ là ai vậy bà?

-Trời ơi! Nhi ơi bà chọc nhầm người rồi. Bà cũng biết ĐH này là do 6 người đã mở ra đúng ko? Đây là 5 hotboy của trường mình và cũng là con của 5 trong 6 người kia. Gồm có:TRỊNH HOÀNG NHẬT,VŨ QUỐC BẢO,HOÀNG MINH THIÊN,CHU TINH ANH VÀ LÝ NAM LONG. Gia đình của bọn họ là 5 gđ có 5 tập đoàn hàng đầu VN về mọi mặt. Năm nay họ 21 tuổi..@#%&.com@#\$.....

Thế là Thư kể 1 lèo về lịch sử huy hoàng của 5 chàng . Nghe xong,mặt nó tái nhợt;

-Chết tao rồi!

.....

5 chàng đi vào trong phòng hội sinh viên ngồi,Thiên mở điện thoại lên rồi ns cho ai đó

-Điều tra cô gái lúc sáng cho tôi!

.....

Sau khi nghe xong lịch sử huy hoàng kia nó cùng Thư đến dự lễ khai giảng,trong lòng ko khỏi lo sợ.

"Làm sao giờ?Mình toi mất"

Ngay cả khi buổi khai giảng kết thúc nó vẫn chưa hết sợ(Hime-ka:có vẻ cj rất tổn hại về mặt tinh thần hen?Khô, chọc ai ko chọc lại.....haizzzz)

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Náo Loạn Canteen

Ngày đầu tiên học đại học của tụi nó đã bắt đầu.Giờ đang là giờ nghỉ trưa,mọi người đang tụ tập tám đủ chuyện trên trời dưới đất.Thư day day tay nó,nói:-Nè, bà đi ăn với tôi đi ,đói quá đi à!

-Sao bà ko nói sớm, tôi đói từ nãy rồi nhưng thấy bà đang tám hăng quá nên tôi ko rù đi. Thôi , đi nhanh lên ,tôi sắp ngất ra đây rồi đấy!-Nó than rồi kéo tay Thư phóng nhanh đến Canteen.

Canteen.....

-wa đông quá đi mất!-Thư

-Tìm chỗ nhanh, ko tạo nỡ tôi vs bà ngồi đất đấy!-Nó

Haizzz...Thế là sau 1 hồi chen chúc mệt mỏi,nó và Thư đã giành đc 1 chỗ khuất trong góc.....

Bịch....

Một đồng đồ ăn đặt trước mặt nó. Thờ hồng học, mồ hôi nhễ nhại nhìn nó trừng to mắt

-Này , bà biết tôi mệt thế nào ko? Chen chúc mãi mới tìm đc chỗ chưa kịp ngồi nghỉ bà lại đẩy tôi đi bắt tôi đi mua,bụng thì đói,Bà lại ăn ...ôi thôi quá nhiều..bà ...bà...

-Thôi đã mệt còn nói rõ lắm,thế hôm qua lúc tôi đang xem hoạt hình đũa nào chạy ra cướp máy tính đòi xem phim nào là Hàn Quốc lãng mạn,Châu Âu nóng bỏng....rồi hứa mai sẽ phụ trách việc mua cơm trưa...Nhiệm vụ của bà nhá...Đừng có than, bà tự nhận mà!-Nó kể lại tường tận sự việc ngày hôm trước rồi ngon lành bóc bimbim ăn. Thờ bửu môi rồi cũng bắt đầu ăn kem

Bống.....

-Á.....5HB..

-Ôi đẹp trai thế.....

-Tôi sắp mất máu rồi ai cứu tôi với.....

-Như thiên thần ý.....

.....

Đây,lại là tiếng nháo nhào của bọn con gái,ngay cả cái Thờ vừa nãy thì than này than nọ là mệt,thấy trai đẹp phát là ơ....mệt bay mất rồi!Có cần phải như vậy ko,nó nhìn Thờ lắc đầu rồi bực mình nghĩ "ăn cũng ko yên,cái trường này chắc chỉ cần ngắm trai đẹp cũng no..". AAAA....tức quá ,nó thảm kêu gào trong đầu,rất muốn ra chửi cho 1 trận nhưng nó phải nhịn thôi,ngu gì mà động tới 5 thằng Hotdog..à nhầm Hotboy đấy. Nó còn rất là iu quý cái cuộc sống này nha!

Nhưng 'cay muốn yên mà gió chẳng ngừng',thế éo nào mà 5 thằng hot..hot.....à hotboy ấy lại hướng thẳng vào bàn nó mà đến,Thờ thấy thế liền che miệng lại,đơ người đứng im nhìn.5 chàng đứng trước mặt nó,rồi có 1 người tiến lên..

-Này,con nhóc kia!-Cái tên này theo như Thờ miêu tả thì là Chu Tinh Anh thì phải! Ừm,ấn tượng đầu tiên của nó về T.Anh là:Thằng này ko biết lịch sự,ko lễ phép..(Hime-ka:còn lòi cả lễ phép vào đây làm chi,người ta lớn tuổi hơn cj mà!+_+)

Nó ngo ngác nhìn tới nhìn lui rồi chỉ tay vào mặt mình

-Tôi á?

-Cô chứ còn ai!-T.Anh hơi bực vì cái tính ngu ngốc này của nó

-Có chuyện gì sao?-Nó

-Haizz..thế ko phải hôm bữa khai giảng cô em muốn làm chúng tôi để ý đến cô nên lúc sáng mới hét to như vậy sao?Nào,bây giờ cô muốn làm bước tiếp theo ra sao?Cô làm thử đi!-T.Anh giễu cợt nói

-Gi á...cái gì mà để ý?Ai để ý ai?-nó bày ra vẻ mặt dằn ko thể dằn hơn

T.Anh hít sâu 1 hơi ,anh hơi bị bực mình vì cái con ngốc này rồi đấy"ôm nọ thì cố tình,bây giờ lại gài vờ ngố lơ?À đc, đc rồi..."-T.Anh

-Nói đến thế mà vẫn ko hiểu,cô đừng có vờ ngu nữa đc ko?Như vậy là ngu quá đấy!NGU NGỐC!-T.Anh

-O,anh bị điên hả?Tự nhiên chạy ra nói chuyện rồi giờ lại còn chửi người ta ngu nữa chứ! Này,hỏi thật anh mới trốn viện hả?-Nó

4 chàng còn lại nghe thế bùm miệng cười nhưng rất nhanh trở lại vẻ 'oai phong' ban đầu,những người xung cũng phải nhịn cười dù muốn cười lắm rồi nhưng thôi ai dám đắc tội vs Chu Tinh Anh cơ chứ!

T.Anh mắt đỏ ngầu,giờ thì anh tức lắm rồi nhá! Nhưng đang định cho nó câu cảnh cáo thì có người đã lên tiếng trước

-Thôi nào, mày đừng chọc em ấy nữa ! Xin lỗi em nhá,thằng bạn anh hơi thô lỗ!-người nói chuyện lịch sự,từ tế như vậy thì chỉ có warm boy nhà ta -Lý Nam Long đấy ạ!

-Ko phải là hơi thô lỗ đâu anh,nhà là quá thô lỗ ấy chứ!-Nó sửa sai cho Long rồi nói tiếp-Đấy , ít ra anh phải nói năng lịch sự như anh này chứ,người gì đâu mà.....Haizz....

-Thế cô nói lịch sự lắm à?-T.Anh tức giận nói

-Tôi đã nói vô cùng lịch sự và dịu dàng rồi còn gì, anh còn đòi hỏi gì nữa?-nó

-Cô..

-Thôi!

T.Anh đang định nói tiếp thì nhận lấy lời lạnh lạnh của Trịnh Hoàng Nhật thì cũng chẳng nói nữa , ai nhìn vào cũng giống kiểu Anh ko thèm chấp nó chứ thực ra anh hết lời cãi rồi, "lần này phải cảm ơn Nhật"-T.Anh

-Xi!-nó đang định ngồi xuống thì bất gặp 1 gương mặt quen quen cũng đang nhìn chăm chăm nó

Bốn mắt nhìn nhau....

-LÀ ANH/CÔ!-Thiên & nó đồng thanh nói làm mọi người xung quanh chẳng hiểu cái mô tê gì

-Anh là cái đồ kiêu căng,ngạo mạn,làm phách hôm đó hả?Người ta hỏi 1 câu cũng ko cho,bộ khoái làm soái ca hả?Nói thật nhá,tôi chỉ hỏi cho có lệ thôi!(Hime-ka; thật ra cj ý định hỏi để lm quen á)-nó tuân 1 tràng nhanh để Thiên ko kịp ngắt lời

-Cô...

-Thôi đi, cũng trễ rồi!-1 giọng nói lạnh lạnh khác ko kém Nhật vang lên,là Vũ Quốc Bảo.

-Hừ!-Thiên hừ lạnh 1 cái rồi cũng bước đi theo lũ bạn, để lại sát khí đủ để nó rùng mình

Đang định tiếp tục ngồi xuống ăn thì....

-Cô nhớ mặt tôi đấy!-lại là cái tên điên vừa nãy,đồ chết giẫm(T.Anh đấy)

-CÁI ĐỒ ĐIÊN!TÔI NHỚ BÀN MẶT THỐI KIA CỦA ANH LÀM GÌ?CÚT!-Nó bực mình hét lên

4 chàng vừa đi vừa nghĩ"ô rất hài hay gọi là ngốc nhĩ?Nhưng dù có là gì thì cũng khiến chúng tôi có chút hứng thú..."

Chỉ riêng T.Anh còn đang bực mình nghĩ cách tìm nó tính sổ,dám chửi bản mặt đẹp trai này của anh là"bản mặt thối",cứ đợi đấy!

Còn nó thì chẳng biết gì vẫn cúi đầu ăn để giải thoát cơn đói khát,tay ko quên kéo cô bạn nào đó vẫn chưa hoàn hồn ngồi xuống.....

_____ Hết C3 _____

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Làm Trong Hội Sinh Viên

Bar Moon4..... Tại 1 căn phòng vip lớn,bên trong là 5 chàng trai vs 5 khuôn mặt yêu nghiệt,tay mỗi người đều ôm 1 cô gái nóng bỏng,ân ái ái.....tạo lên khung cảnh ái muội...

-Cô nhóc hôm nọ tên là Dương Ngọc Nhi đúng ko?-Long lên tiếng

-Ừm!Mà mày hỏi làm gì?-Thiên

-À....tao thấy cô nhóc ấy cũng thú vị đó,ko bị vẻ đẹp của chúng ta quyến rũ,vs lại tao cũng thấy khá là thích cái tính cách nhỏ nháo của nhóc ấy!-Long cười

-Có hứng thì tán đi!-Bảo nhàn nhạt lên tiếng

-Tao phải trả thù con nhóc đó!Dám ns khuôn mặt này của tao là 'bản mặt thối'!Đây là 1 tội quá lớn ko thể tha thứ đc!-T.Anh bức xúc nói

-Mà này,Thiên,mày biết cô nhóc đó hả?-long

-Ừ..thì cũng gọi là đã gặp qua,có lần nhóc ngã vào tao rồi còn chửi 1 trận inh ỏi!-Thiên buồn cười nói

-Kính đấy!Xem ra cũng ko phải là nhầm chán đâu!-Nhật nói rồi khước miệng nhếch lên

-Nè,tao có ý kiến này....

T.Anh ns rồi cả bọn chụm đầu lại bàn cái gì đó(Hime-ka:cho Hime nghe vs...)....Chỉ biết là ngẩng đầu lên T.Anh mỉm cười đầy mùi gian xảo

_____zzzz

Sáng sớm....

Nó & Thư cùng bước vào trường nhưng hôm nay lạ nha!Mắt nó cứ giựt giựt hoài à!,nó có cảm giác có cái gì chẳng lành chuẩn bị đổ ập xuống đầu nó

Haizzzz....có vẻ như sau sự việc ở canteen ngày hôm trước,nó đã trở thành người nổi tiếng thì phải.Đi đâu cũng bị người ta xì xầm bàn tán..

-Cái con cận ấy kia!-Sv 1

-Dám vênh mặt vs 5 hoàng tử của tụi mình!- Sv 2

-Đã xấu còn thích lão!-Sv 3

.....

Nó mệt lắm rồi, nên là cũng chẳng quan tâm lắng nghe mấy lời nói đó. Nó phóng vù vào lớp để kiểm đc giấc ngủ trước khi đến giờ học

Vào đến lớp...

-Thư ơi,tôi buồn ngủ quá ,để tôi ngủ 1 chút xong lúc nào trống thì bà gọi tôi dậy nhá!-Nó nằm phịch xuống bàn

-Ừm..bà cứ ngủ đi!-Thư

Nhưng có vẻ như ông trời ko chiều theo ý nó,Thư vừa mới nói xong thì...

"Mời em Dương Ngọc Nhi-nằm nhất lên phòng hội sinh viên có việc, ngay và luôn"

-Hả?Sao lại lên hội sinh viên làm chi?-Nó lơ mờ mờ mắt.Con bà nó chứ,đang định ngủ...

-Chắc có việc gì gì đó nhưng bà cẩn thận nha,hội sinh viên là nơi làm việc của SHB đó!-Thư

-Chết,nhờ đâu họ trả thù tôi chuyện hôm bữa thì sao?-Nó lo lắng nói

-Bà cứ lên thì mới biết đc chứ! Mà họ chắc gì đã để tâm đến chuyện đó họ bận lắm ! -Thư

_Ừm!

.....

Giờ nó đang đứng trước cửa phòng,nhưng chưa dám mở,đang chuẩn bị đưa tay ra thì...

Cạch...

-À,em tới rồi hả!mau vào đây đi!-Cửa bỗng mở ra và chuyển đến giọng nói ấm áp của Long

-Dạ vâng-Nó gật đầu rồi bước vào trong

Vừa bước vào, nó đã bắt gặp 4 gương mặt thiên thần # và đập vào mắt là khung cảnh vô cùng hỗn loạn,bừa bải,còn bọn họ thì còn đang chơi game,nghe nhạc,còn ngủ,...Thế thì bận cái gì chứ!Thư chẳng biết cái gì,lên xem xem họ bận như thế nào,nghĩ đến đây nó bĩu môi 1 cái.Thấy nó vào , 4 người còn lại dừng hẳn mọi hoạt động,ngước mặt lên thì bắt gặp cái hành động đáng yêu của nó bao gồm cả Long , tìm ko khỏi lệch đi 1 nhịp

-gọi tôi có việc gì/-Nó

-bọn anh có việc muốn nhờ em !-Long cười

-Có gì thì nói nhanh lên tôi buồn ngủ lắm rồi!-nó ngáp ngắn,ngáp dài

-Cô sẽ làm thư kí cho hội sinh viên!-Thiên

-HẢ?CÁI...CÁI GÌ Á?-Nó kinh ngạc tròn mắt ns

-Cô ,sẽ .làm thư ,kí ,cho ,hội ,sinh ,viên!Nghe rõ chưa?-Thiên kiên nhẫn,gần từng chữ

-CÁC ANH BỊ ĐIÊN SAO VẬY ?-Nó hét

-Đề nghị cô vịn nhỏ loa,cần yên tĩnh!-Bảo nhủu mày nói

-Nhỏ gì mà nhỏ,nói chuyện vs mấy người thì cần bản tôi ko có ns nhỏ đc.Các anh có bị điên ko vậy,cho tôi làm làm chỉ?Bảo mấy em chân dài mà làm,tôi chân ngắn lấm đó nha!Tôi chẳng thể hiểu nổi luôn á! các có bị gì ko vậy hay là....

-Im!-Nhật nhàn nhật lên tiếng mang theo hơi lành lạnh đủ để nó rùng mình,thấy hơi lạnh nó liền ns

-Này,mấy người vịn nhỏ điều hòa lại có đc ko.tôi thấy hơi lạnh a!

ns xong câu này thì cả 5 chàng đều bụm miệng cười nhưng có 1 tên ko chịu ngồi yên

-Hahaha...cô..cô ngốc quá...tôi..hahaha..chưa từng thấy ai ngốc như cô hahah...-T.Anh

-Nè,cái đồ điên này,tôi tức lắm rồi nha,hôm nay ko đánh anh tôi ko phải là người..yaaaaaaaaa.....!-nó ns rồi lao lên,trên tay thủ sẵn 2 nắm đấm

T.anh vì đang cười đau cả bụng nên ko kịp thời né tránh thế là ăn luôn mấy nắm đấm của nó nhưng mà anh vẫn chẳng hề hấn gì vẫn cứ cười,tức quá nó lấy luôn cái gối bên cạnh ném thẳng vào mặt anh,thế là im luôn!

"Haizz nhóc toi rồi thằng này nó quý nhất là bản mặt đó..."-Long thở dài

-Yaa...con nhóc chết tiệt kia,ai cho phép cô làm vậy vs khuôn mặt này hả?-thế là thành ra đối ngược tình huống thành T.Anh đuổi nó

-IM ĐI!-Lần này Nhật to hơn và tỏa ra sát khí lạnh hơn nên nó& T,anh cũng im bật ko dám ho he gì nữa

-Cô chỉ cần làm theo chúng tôi ko thì cút ra khỏi trường này luôn đi!-Nhật

-U...các người bức người quá đáng,thôi...thôi đc rồi thù này tôi sẽ trả sau,tôi sẽ làm thư kí cho hội sv!-nó đành lưỡng lự đồng ý,ns xong nó bực tức đi ra khỏi phòng ko quên đóng cửa 'Rầm! 1 cái

Sau khi nó đi,T.anh ngồi phịch xuống ghế,cười gian nói

-haha...cô sẽ biết tay tôi!

nó thì tức lắm nhưng chẳng làm đc gì,về kể cho thư nghe thì Thư phán 1 câu xanh rờn;

-Mày chết chắc!

Nó đau lòng,ảo não,buồn bực nhìn con bạn thân..

-Bạn bè gì mà thế đấy,ko an ủi nhau câu thì thôi lại còn trù.....

---Tại nhà của 5 chàng---

Dù là đang ngồi coi tivi nhưng trong đầu 5 người lại chất chứa đầy hình ảnh của nó.Ngay cả 3 anh hàng coolboy là Nhật,Thiên,Bảo cũng ko biết tại sao mình lại nghĩ tới con nhóc đó,chẳng lẽ họ...ko,ko thể nào.T.Anh thì nghĩ chắc là do anh hận nó lắm rồi nên mới thế nhưng sao khi nghĩ tới nó tim anh lại đập nhanh hơn? Long lại cảm thấy nó có tính cách đáng yêu nên mới khiến anh để ý và anh cũng chỉ để ý đến cái tính cách đó,nhưng sao anh lại có cảm giác ở bên nó cho anh cảm giác ấm áp.....

---Hết c4---

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trách Nhiệm??

Trong 1 căn phòng nhỏ,bóng tối bao trùm,có mấy người đang tụ tập tại đây...-Chị hai,chị định để con nhỏ ý hoành hành mãi sao?-1 cô gái lên tiếng

-đúng đấy , bây giờ nó còn đc làm thư kí cho các anh ấy nữa!- 1 cô gái # cũng chen vào

-Các em cứ yên tâm,chị đang định hành động đây, đâu thể dễ như vậy mãi đc, các anh ấy là của chị và của mình chị thôi!- 1 cô gái giọng ns đầy chanh chua lên tiếng,có lẽ là chị hai của chỗ này

-Chị Như,hay chị giao con nhỏ đó cho tụi em,tụi em sẽ cho nó biết 1 chút lễ độ!-cô gái lúc đầu nói

-Đc,chị giao cho các em,nhưng nhớ nhẹ tay thôi nhá,chị muốn hành nó dài dài!-cô gái tên Như lên tiếng

-Rồ!

GTNV:

Võ Linh Như:19t.Chơi vs 6 anh từ bé(gồm cả 1 anh chưa xuất hiện nha),thích cả 6 người cơ.Đại tiểu thư tập đoàn đứng thứ tư VN về mặt đá quý.Cũng đc gọi là xinh nhưng phần lớn là nhờ sơn phấn.Kiều ngạo, chanh chua,độc ác.Chị hai của trường ĐH nó đang theo học

Bây giờ trời đã chập tối,nó cũng vừa mới bước ra từ trường.Khổ thân,cả ngày thì chúi đầu vào học,đến lúc về thì lại bị 5 thằng điên ấy giữ lại làm đủ điều,mà trong phòng đầy bọn họ chẳng làm gì cả,bắt nó làm hết a!Mãi đến giờ nó mới đc nghỉ nè,rồ là mệt!

Bụp...

Đang đi ,thì bỗng nhiên nó bị trùm 1 cái bao tải lên người rồi bị khuôn đi. đến 1 ngõ đường vắng nó mới đc thả ra. Nhìn mặt mấy người này thì ra toàn là con gái.Nó đang định hỏi tại sao lại bắt nó thì 1 người con gái lên tiếng

-Mày là Dương Ngọc Nhi sao?

-Đúng,thì sao?-nó khó hiểu hỏi.Sao họ lại biết tên nó?

-Nhìn xinh thì chẳng thấy đâu,về xấu thì lan trùm mà sao các anh ấy lại để ý đến mày nhỉ?-cô gái đó tiếp tục nói

-O,các anh nào ? Tôi ko hiểu? Cô nói thế là sao?-nó lại càng thêm thắc mắc,chẳng lẽ có ai để ý đến nó sao? Nó ko biết a!

Chát...

-Mày còn giả vờ nữa sao? mày nghĩ nói thế ai sẽ tin mày! Nực cười!

Mặt nó giờ hằn đỏ 5 ngón tay,đau,đau quá đi mất...

-Tôi đã nói tôi ko biết rồi m....-nó hỏi lại nhưng chưa kịp nói xong thì..

Chát...

-mày còn nói nữa!tao bắt đầu bực mình rồi đó!

A!đau quá,cái tát này còn mạnh hơn cái tát vừa nãy!Mặt nó giờ đã phủ 1 tầng sương,phải nó đã khóc!Nó rất sợ,từ nhỏ tới giờ ko bao giờ dám dấy dưng vs du côn vì nó rất sợ bị đánh đập!Bây giờ,nó chỉ mong có người cứu nó mà thôi nhưng...

-Chị em ,lên đi!-cô gái tát nó nói,ra hiệu cho bọn đàn em

Mấy cô gái đằng sau nghe thấy tiếng liền xông lên,nó biết sắp chết rồi nên cũng chuẩn bị sẵn tư thế ,nước mắt vẫn ko ngừng rơi.Bỗng...

-DỪNG LẠI!!!- 1 Tiếng nói lạnh tanh cất lên làm mọi người dừng mọi hành động lại

"giọng nói này ? Đúng rồi,đúng rồi,là Trịnh Hoàng Nhật,anh ta đây rồi,may quá,huhu...."-nó mừng thầm

Nghe tiếng nói của anh ta,đang định hỏi tại sao lại như thế này thì...

bịch...

Nó ôm chặt lấy Nhật,khóc thút thít như đứa trẻ đòi kẹo.Lúc này nó chỉ cần biết anh đã ở đây,anh sẽ cứu nó.Nghe tiếng nói của anh ta,đang định hỏi tại sao lại như thế này thì...

-Nhật,Nhật,tôi sợ,cứu tôi với!-nó nói yếu ớt

Nhật vẫn ôm nó trong lòng,chuyển ánh mắt về phía lũ con gái kia,nói

-Các cô mau rút đi!

-Nhưng anh Nhật,nó,nó...

-Tôi bảo các cô...CÚT!-Nhật giọng nói ngày càng lạnh xuống

Tụi con gái nghe thấy thế thì chạy toán loạn hết đi,đương nhiên họ ko dám đụng đến Nhật rồi!

Sau khi tụi kia đã đi,Nhật buông tay nó ra...

-Ồn rồi!-Nhật nói có phần dụi đi

-Cảm ơn anh đã cứu tôi,tôi..tôi...-nó cũng cảm thấy khá là xấu hổ vì hành động vừa rồi nên ko biết nói gì

-ko sao,đây chỉ là trách nhiệm của tôi đối với thư kí thôi!-Nhật nói rồi bỏ đi

"trách nhiệm thôi ư?"-nghĩ đến đây ko hiểu sao tim nó bỗng nhói lên,sau đó nó lùi thúi lê bước chân về phòng trọ

Còn Nhật thì cảm thấy thật hối hận khi đã nói câu đó. Thực ra,khi đi ra khỏi trường,anh thấy nó bị người khác bắt đi.Nếu là bình thường,anh sẽ chẳng quan tâm mà bỏ đi nhưng đằng này lại khác,trong lòng anh bỗng nhiên trở nên lo lắng,vì vậy anh liền đi theo họ.Khi thấy nó bị tát,chính anh cũng cảm thấy đau.Lúc thấy,tất cả bọn kia định xông lên.ko chịu nổi anh mới bước ra.Anh ko thể hiểu dc trái tim của mình,chẳng lẽ anh đã thích nó rồi sao?

----Hết C5-----

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Cho Phép

Sau khi học xong 2 tiết đầu,nó ngáp ngáp dài đi quanh trường định tìm 1 chỗ nghỉ ngơi lí tưởng.Nhưng nó chẳng biết gì về cái trường này cả,sơ đồ cũng ko (Hìe-ka:em chịu c).Đi lung tung 1 hồi,nó đến 1 căn phòng rất to nha!Ồ trên thì hình như có ai treo chiếc lưới ,có vẻ là để nấng có thể chen vào trong đấy.Tính tò mò nổi lên,nó đưa tay mở cửa ra.Wao!! Trước mắt nó là 1 vườn hoa có cả trăm loài.Bông hoa nào cũng đẹp,cũng thơm.Nó cứ tưởng là nó dc bước vào thế giới của loài hoa giống trong truyện tranh rồi cơ!Tầm mắt nó dừng ở bồn hoa hướng dương,ở đó có 1 người con trai đang tỉa cây.Dù chỉ nhìn thấy lưng anh ta thôi nhưng mà nó chắc chắn đây là 1 mỹ nam nha!Chắc..chắc..nhìn tấm lưng rộng kia kìa,dựa vào đấy chắc sẽ ấm lắm đây...wa..."Ơ,khoan đã,sao mình lại nghĩ thế nhỉ? Lung tung..."-Nó lắc đầu để quên đi giấc mộng kia..

Báo đang tỉa cây thì, nghe thấy tiếng bước chân người,anh đưa mắt ra"à, là Dương Ngọc Nhi?"-Báo nghĩ rồi nhìn chằm chằm vào nó,khuôn mặt ko cảm xúc tóa ra 1 ít khí lạnh.

Nó giật mình"sao lại là anh ta?vườn hoa này là của anh ta sao?".Đang định mở lời để xóa tan khung cảnh lạnh lẽo này thì..

-Cô đến đây làm gì?Ai cho phép cô vào đây?-Báo nhàn nhạt hỏi nó

-À...tieten đường,tieten đường ấy mà!hề hề...-nó cười hề hề nói

-Cô đi ra khỏi...

-Ồ! Nhìn kìa,cây hoa sứ kia anh để nó khô cần thế sao?Nhìn thật tội nghiệp,chị đến giải cứu em đây!-nó cắt lời của Báo,chạy đến lấy bình xịt nước rồi đi ra chỗ bồn hoa sứ ko cho báo nói lời nào!

haha..ngu gì..anh ta sẽ đuổi mình đi mất!

.....

-Nhìn gì mà nhìn,anh lo việc của anh đi,việc của anh còn chưa làm xong đâu,bày đặt nhìn sang bên khác!-Nó quay ra thì nhìn thấy Báo vẫn nhìn mình,lớn tiếng nói như bà chủ quán người làm

Báo ko nói gì, chỉ quay mặt đi rồi làm công việc của mình.nó thấy vậy cũng quanh đi..

Nó cứ say mê tưới hoa,có lúc nước bắn lên mặt nó còn cười khanh khách mà ko biết có người đang nhìn những hành động đó của nó.Báo thỉnh thoảng liếc sang chỗ nó mà ko hiểu sao tim anh đập rộn ràng,nhìn nụ cười của nó,anh cảm giác có 1 chút hơi ấm áp vương vấn quanh đây....

Bống....

-Á Á Á.....

Giờ thì nó đang nằm đẹp ở trên sàn nhà.Haizz..chả là lúc đang tưới nước do ko để ý nên nó nhắm vào 1 chiếc vỏ chai , thế là ngã luôn,đầu nó còn bị bình xịt nước đổ vào nên ướt sũng....

Bảo vội vàng chạy đến đỡ nó lên ghế ngồi rồi anh đi ra lấy 1 chiếc khăn.Nó đang định giặt lấy chiếc khăn đó thì..

-Để tôi lau cho!-Bảo

Thế là anh nhẹ nhàng lau khô tóc cho nó.Những ngón tay thon dài của anh chạm nhẹ vào từng khe hở ở đầu nó khiến tim nó đập thình thịch,mặt ửng hồng..

-Cô có muốn nghe tôi tâm sự ko?-Bảo bất ngờ đề nghị,anh cũng ko thể hiểu nổi cái miệng này nhưng thật sự anh rất muốn nó nghe câu chuyện của anh. Nó thì sau khi nghe thấy thế chỉ biết gật đầu lia lịa.

-Đây là vườn hoa do chính tay mẹ tôi trồng lúc tôi 5 tuổi.Mẹ tôi là 1 người phụ nữ dịu dàng,bà rất yêu thích hoa và bà muốn dành cả cuộc đời để nghiên cứu về nó.Bố tôi thì #,ông ko hề có hảo cảm vs hoa,ông thường bảo vì nó quá yếu đuối,quá nhẹ nhàng ko thích hợp vs người đàn bà bên cạnh ông.Ông đã phá rất nhiều vườn hoa của mẹ & đã xảy ra nhiều cuộc cãi vã.Cho đến 1 ngày,ông dẫn 1 người phụ nữ # về nhà và tuyên bố bà ta sẽ là vợ lẽ của ông.Mẹ tôi khi biết khi biết tin đó,bà cực kì buồn bã và ngày càng tiêu tụy hơn,ngày nào bà cũng khóc nhưng bố tôi lại chẳng để tâm.Mẹ vợ mới kia thì suốt ngày gây khó dễ,rồi bắt bẻ mẹ,tôi đã từng cố gắng bảo vệ bà nhưng tiếc rằng lúc đó tôi vẫn chỉ là 1 đứa trẻ 5 tuổi ko hơn ko kém.Bố thì ngày càng lạnh nhạt với bà,vì vậy tôi cũng dần trở nên ghét ông

Đến 1 ngày,vì ko chịu nổi Cuộc sống như địa ngục này,bà đã quyết định tự tử để giải quyết tất cả.Sau khi biết tin mẹ tôi mất ,tôi đờ đẫn,trở nên trầm cảm hơn,1 đứa trẻ mới 5 tuổi chịu cảm giác mồ côi mẹ,nhìn thấy mẹ bị hành hạ mỗi ngày như thế nào mà ko giúp đc gì thì quả thật là nó vô cùng áp lực.Bố tôi lúc đó vẫn còn đang ở bên cạnh người phụ nữ khác nhưng nghe tin ông cũng vội vàng chạy về và tôi nhìn thấy ông khóc.Lần đầu tiên trong cuộc đời ông đã khóc và những giọt nước mắt ấy đều dành cho mẹ tôi.Ông quỳ trước cổ quan tài,nói hết nỗi lòng,ông nói:Chỉ vì ông rất ghét hoa và cũng rất yêu mẹ tôi,ông chỉ làm vậy để mẹ từ bỏ hứng thú vs hoa,đến bên ông và trở nên mạnh mẽ hơn nhưng ko ngờ ông lại hại bà đến nông nỗi này,ông thực sự rất hối hận.Tôi đã rất tức giận,cũng chỉ vì ông mà tôi mất đi người mẹ mà tôi vô cùng yêu quý.Tôi đã từng quyết định từ bỏ ông!-Bảo đau lòng kể lại quá khứ bị thương ấy

-Nhưng nếu anh từ bỏ ông ấy thì ko những anh đã mất đi người mẹ mà anh còn mất cả 1 người cha,như vậy thì ko khác gì 1 đứa trẻ mồ côi !Sau khi nghe câu chuyện của anh,tôi cũng cảm thấy ghét bố anh nhưng khi nghĩ lại thì tôi lại cảm thấy ông cũng ko phải là đáng ghét đến mức đó.Nguyên nhân thật cũng chỉ vì ông quá yêu mẹ anh và muốn mẹ anh xứng đáng trở thành người phụ nữ của mình.Vì nếu như bà ko trở nên mạnh mẽ hơn thì bà sẽ trở thành nhược điểm của ông,mà trong thương trường nhiều đối thủ của ông sẽ lợi dụng nhược điểm đó mà đánh bại ông.Và nếu như ông mà có nhược điểm thì bây giờ chưa chắc đã đứng tới vị trí như ngày hôm nay,phải ko?Tôi nghĩ anh nên hiểu và thông cảm cho bố anh vì trong sự việc ông cũng là người tổn thương ko ít!

Nó nói xong mà tự nhiên cảm thấy nể phục tài năng của mình..

Ái chà! Văn hôm nay sao lại hay ,lại phong phú thế chứ !!

Sau khi nghe nó 'giăng giã' ,Bảo lúc đầu là ngẩn người xong anh bật cười.Nó nghe thấy tiếng cười liền quay ra thì nhìn thấy nụ cười của Bảo,1 nụ cười thật sự chứ ko phải là cái nhếch môi thường ngày,rất đẹp và rất chói lóa nha!Tim nó đập loạn xạ hết cả lên.Bống...từ mũi nó có 1 chất lỏng chảy ra..đura tay lên sờ...Á,chảy..chảy máu mũi...Nó vội vàng bịt mũi lại rồi quay đi chỗ khác , ngượng ngùng hỏi

-Sao..sao anh lại cười tôi nói hay thế còn gì?

-Cô nghĩ tôi chưa từng nghĩ như vậy sao?-Bảo ngừng tiếng cười nhưng môi anh vẫn nhếch lên

-Hả?Hả?Là...là sao?-nó bày ra bộ mặt đần thối hỏi lại

-Tôi đã nghĩ như vậy và đã làm hòa với bố rồi nhưng chỉ là tình cảm đã nhạt phai hơn thôi!-bảo

Nó ngẩn tò te luôn.Thế hóa ra từ nãy tới giờ lời nó nói thành công cốc à ? Ôi,Tiếc quá,văn,văn hay của tôi!Tôi muốn lấy lại đề dành cho lần sau nói cái khác a! huhu...

-Vườn hoa này là vườn hoa còn sót lại duy nhất của mẹ tôi,ngay cả bố tôi và mấy thằng kia cũng ko đc vào đâu!-Bảo

-Vậy tôi vào..có sao ko?-Nó chột dạ nhìn Bảo.Anh có giết nó để che đậy bí mật là nó đã vào đây giống như mấy phim Mĩ ko?Đừng,đừng nha!

-Cô á...còn phải từ từ...xem biểu hiện của cô thế nào đã!-Nhìn cái cách mà nó nhìn anh,anh thật sự muốn trêu chọc 1 chút

Nghe anh nói thế,nó càng thêm sợ...

-Đừng..đừng giết tôi,tôi sẽ biểu hiện thật tốt,anh..anh...tôi thề đấy!-nó nói như sắp khóc

-Tôi đùa đấy!Cô phản ứng gì mà ghê vậy!Ừm..từ bây giờ...bất cứ lúc nào ,cô cũng có thể vào đây!- Thấy nó gần như sắp khóc,Bảo cười buông tha.Anh cũng quyết định sẽ cho nó vào đây vì anh muốn đc ở bên cạnh nó nhiều hơn.

Nghe nói vậy nó thờ phào nhẹ nhõm.Ha...nó còn đc sống...Nhìn hành động của nó,Bảo ko nhịn đc ,nhẹ nhàng xoa đầu nó,bật cười lần nữa.Nó đc bảo xoa đầu thì bất ngờ nhìn lên,gặp đúng lúc anh cười tươi nhất,máu mũi tí nữa thì xịt ra lần nữa.Nó cố gắng áp chế lại,tim đập mạnh,đỏ mặt quay ra chỗ khác,lí nhí nói:

-Cảm ơn anh!Tôi nhất định sẽ thường xuyên vào đây!

---Hết C6----

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Anh Thật Đáng Yêu!

Hôm nay là chủ nhật nên hiện giờ nó đang nằm chổng chĩnh trên chiếc giường yêu quý,Thư thì đã thức dậy sớm do phải đi làm thêm(nó cũng phải đi làm thêm nhưng là làm ca chiều tối,còn thư thì là buổi sáng hen).Bỗng,nó vớ lấy chiếc kính cạnh đầu giường rồi lật đật đi VSCN và thay quần áo.Mọi người có biết tại sao con heo này lại dậy và đi ra khỏi giường ko?Lí do là...Ọc...Ọc....Ọc....

Ặc,thì ra là cái bụng đang biểu tình dữ dội nè!

30 phút sau....

Nó đang định đi ra 1 tiệm bánh gần đây để tạt vào ăn sáng , sau đó thì đi mua truyện.Hôm nay nó mặc 1 chiếc áo sơ mi kẻ sọc màu vàng,mái tóc đuôi ngựa đc cột đến ngang đầu bằng chiếc cao với chiếc kính đen,mặc chiếc quần jean và 1 đôi giày đồ nhạ.Ừm,trông cũng ko tệ lắm đâu!

Đi đến 1 cửa hàng bánh mì ở ven đường,nó chọn đại 1 cái ,nhai nhồm nhoàm rồi chạy nhanh đến tiệm sách.....

Tại cửa hàng bookstore....

Giờ nó đang yên vị ở quầy truyện.wa..ở đây có nhiều tiểu thuyết hay thật nha!..Sau khi vớ đc mấy quyển mà theo nó là hay thì nó thấy ở giá hàng bên cạnh có 1 cuốn truyện tranh hay cực và hình như còn đang là truyện hot nhất hiện nay nha!Nó liền giơ tay ra định lấy thì....ơ kìa có 1 bàn tay khác cũng đang định lấy cuốn truyện tranh ấy.Nó ngước mặt lên...

-HẢ?Là Anh Sao,Minh Thiên?-Nó ngạc nhiên vô cùng chẳng lẽ loại con trai lạnh lùng như HOÀNG MINH THIÊN cũng thích đọc truyện sao?Mà đặc biệt lại là truyện tranh?Tin hot à nha...

-Sao...Sao cô lại ở đây?-Thiên lấp bắp nói.Xui xẻo quá ,hôm nay lại gặp đúng con nhỏ này...

-Ờ ờ..chẳng lẽ tôi lại ko đc ở đây?Mà nè,anh ấy,anh thích đọc truyện tranh sao?-Nó mặt cười gian

-Liên quan đến cô sao?-Thiên lấy lại vẻ lạnh lùng,nhàn nhạt nói

-Đương nhiên là liên quan rồi,nếu anh mà ko nói thật á,biết đâu ngày mai trên trang chủ của trường mình lại có tin 'hotboy lạnh lùng-Hoàng Minh Thiên thích đọc truyện tranh',mà người viết tin đó lại là..tôi thì sao?Hahaha....-nó cười ha hả mà ko để ý đến xung quanh mọi người đang nhìn nó bằng ánh mắt kiểu như nói'trong tiệm sách có người điên á!' rồi lại nhìn sang Thiên với ánh mắt"khô,traị đẹp mà cũng bị điên ,tiếc,tiếc quá.."

Thiên bực bội kéo tay nó ra khỏi cửa hàng.Nó thì đang cười như con nắc nẻ nên để mặc anh kéo đi đâu thì đi,đến lúc định thần lại thì mới biết là đang ở trong 1 quán nước nào đó.Đối diện nó là'anh chàng soái ca thích đọc truyện tranh-Hoàng Minh Thiên' chứ ài!Haha....Nghĩ đến là nó lại muốn cười....

-Nè,anh thích đọc truyện tranh thật sao?-Nó ôm bụng hỏi

-Ko,đương nhiên là ko rồi,cô nghĩ tôi là người thế nào?-Thiên chối phăng

-Tôi nghĩ anh là người thích đọc truyện tranh!-Nó thản nhiên nói

-Tôi ko thích ,cô nghe rõ chưa!-Thiên lạnh mặt

-Zoi....anh ko phải giấu làm chi!Sở thích của mình thì việc gì phải giấu,tôi nè,trông trưởng thành vậy mà vẫn thích đó chứ!Nhưng còn anh á...chỉ là hơi già

so vs lứa tuổi đọc truyện tranh thôi! Mà anh cứ nói thật đi,đọc truyện tranh ko phải là cái xấu đâu nha...!đọc truyện giúp cho tâm hồn ta đc rửa sạch nè,góp ta thoải mái nè...Với lại anh ko giấu đc tôi đâu,đừng để tôi phải....

-Thôi đc rồi,cô im cho tôi nhờ!-Thiên bực mình cắt ngang lời nói của nó

Nghe Thiên nói ,nó kéo ghế gần Thiên,dáo dác nhìn xung quanh,Sau khi xác định là ko có ai là người quen,nó mới nói nhỏ..

-Anh nói thật đi xem nào,tôi sẽ ko nói cho ai đâu!

-Cô ko đc nói cho ai biết đấy nhé!-Thiên nhìn nó

-Thật,tôi xin thề!-Nó về mặt khẳng định nói

Hít hà...Thiên hít sâu mấy lần rồi mới cất giọng...

-Thì...Thì...Thì...Thật ra tôi...ừm.tôi thích đọc truyện tranh đó ,vừa lòng cô chưa.đồ nhiều truyện!-Thiên cố gắng nói,sự thật là nói ra điều như thế này là quá mất mặt đối với anh,cái này cũng chỉ có mấy thằng bạn anh mới biết thôi.Mà khi nói xong,2 má Thiên đỏ bừng,trông cực kì đáng yêu luôn á!

Ko chịu nổi,nó liền đưa tay bẹo 2 cái má của Thiên.Ôi!Sao mà thích thế!Wa....

Thiên thì giật mình vì hành động của nó,trong lòng anh có chút cảm giác nhưng nó bẹo má anh rõ đau làm chút ít cảm giác đó bay mất tiêu luôn..

-Nè,cô làm cái quái gì thế?Có biết là đau lắm ko?-Thiên gạt tay nó ra và kéo ghế ra xa chỗ nó

2 má Thiên bị bẹo nên càng đỏ thêm.Ko chịu nổi lần nữa,nó chồm người lên chỗ Thiên định tiếp tục bẹo má anh thì Thiên nhanh tay liền gạt tay nó ra khỏi má anh.Nó vì đang chồm vội bị Thiên gạt tay 1 phát liền mất đà và thế là...

Chụt..

Môi nó và môi Thiên đang chạm vào nhau.Ôi giờ ơi,Fist kiss của nó đấy nha!huhu mất rồi,huhu...(Hime-ka:đùa nhau cho lắm vào!)Tim nó và tim Thiên lúc này đập nhanh cực,2 người vẫn cứ trừng mắt nhìn nhau,quên luôn cả việc đẩy nhau ra...

1s...

2s...

3s..

4s...

5s...

Nó ngượng ngùng gượng dậy,mặt đỏ như trái cà chua ,lí nhí nói...

-Tại...tại anh ý !Huhu,Fist kiss của tôi!Cái đồ...đồ khủng!-nói xong nó liền chạy vụt đi cho đỡ ngại

Thiên vẫn ngẩn người ở đó,bất chợt,anh đưa tay sờ lên đôi môi mọng của mình, bỗng nhếch lên thành 1 nụ cười.Vừa nãy nó có nói đây là Fist kiss của nó đúng ko?Vậy anh là người đc chạm vào môi nó đầu tiên(Hime-ka:vâng,đúng rồi ạ! Chị ý có bao giờ đc trai hôn đâu!).Nghĩ đến đây,trong lòng anh có chút sượng và còn hạnh phúc nữa nha!

Nó thì chạy một mạch về phòng,rửa mặt rồi ngồi ra giường,lại sờ lên đôi môi của mình vừa mới hôn ai kia liền đỏ mặt tiếp..

"Ôi,ngại quá,nhưng mà Fist kiss đc giao cho 1 người đẹp trai như thế cũng ko phải tệ đâu nha!Biết đâu ,đây lại là điểm tốt khiến mình sớm có đc bạn trai thì sao?Ừm.vậy cũng đc..."

Nó chợt nhớ đến cái hình ảnh lúc Thiên ngượng đỏ mặt,ko khỏi thấy thích,liền cười tươi,môi mấp máy nói

-Anh thật đáng yêu!...

___hết c7___

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tức Giận

Haizz..cuối cùng cũng đến 10 giờ,lúc này nó mới đc kết thúc việc đi ra về.Hôm nay cửa hàng làm thêm của nó rõ là đông khách,cả buổi cứ phải chạy đi chạy lại chóng cả mặt! Đi qua 1 quán bar,thì nó thấy có 1 cặp trai gái đang cãi nhau,vì trời tối nên nhìn ko rõ mặt của 2 người đó.Nó có nghe mang máng cái gì mà"chia tay đi tôi ko yêu cô"rồi"em đã làm gì sai,xin anh,anh đừng bỏ em đi!".Đấy ,yêu nhau cho lắm vào để rồi lại chia tay nên từ trước giờ,nó có dám yêu ai đâu(Hime-ka:Ko dám hay là ko có thằng nào thèm để ý cj?-_-).Haizz...giờ trẻ giờ thật đáng buồn,bây giờ có khi mình nên thần tượng mấy ông già ,bà già còn hơn,họ yêu nhau cả cuộc đời,thật hạnh phúc!(Hime-ka:rõ rồi nha,thần tượng của cj là mấy ông bà tám mươi,haha..)

Đang đi qua cặp đôi này thì người con trai kia cứ nhìn chăm chăm vào nó,nó cũng nhìn chăm chăm lại,tưởng mình hẳn nhìn chăm chăm người khác chắc? nó cũng nhìn đc nha,nặc dù tối bỏ mịa ra,ko nhìn rõ mặt của thằng ý,nhưng nó có cảm giác quen quen nha!Nhìn 1 lúc,nó lại tiếp tục đi,họ đang cãi nhau,nó đứng đấy cản trở làm chi? Bỗng, thằng con trai kia tự nhiên kéo tay nó,bất ngờ,ko kịp phản ứng,thế là nó ngã luôn vào lòng của thằng đó.Đang định chửi cho thằng đó 1 trận vì cái tội láo lếu thấy gái..ừm,cứ cho là gái xinh đi là ôi..hà hà...thì anh ta nói

-Đây mới là người tôi yêu!

Nghe xong nó bỗng ngẩn người,cái gì mà người tôi yêu,hình như nó còn chưa gặp qua thằng cha này đâu nha.Bực mình,nó ngẩng đầu lên,lúc này thì có thể nhìn rõ khuôn mặt của anh ta rồi!Nhưng khi nhìn thấy bản mặt kia,nó hét lên

-CHU TINH ANH!!ANH LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY??-cái thằng T.Anh này-cái thằng suốt ngày cùng nó cãi nhau rồi gây sự này..sao nó có thể quên chứ...

-Sao vậy em yêu?Em đừng ghen nha,anh ko có quan hệ gì vs con nhỏ này đâu.Anh chỉ yêu mình em và mãi mãi chỉ mình em thôi,đừng lo!-T.Anh giả bộ ngọt ngào,nhẹ nhàng vuốt ve mặt nó

Đáng lý ra khi thấy bộ dáng này của anh của anh nó phải buồn nôn ko thôi rồi nhưng mà lạ nha,nó thấy lòng mình hơi âm ỉm nè!Thế là sao?Nhưng mà chắc anh ta chỉ mượn mình để đá cô gái này thôi!Hừ đừng có mơ,mọi ngày thì chửi người ta như con điên(Hime-ka:anh ý đâu chửi cj ghê vậy),giờ muốn nhờ giúp á,mơ đi...Nghĩ thế,nó gạt cái tay đang vuốt ve khuôn mặt của nó ra,rồi nghiêng răng nói..

-Anh bị điên...

Chưa kịp nói hết câu thì T.Anh đã chặn mồm nó bằng 1 nụ hôn...

"OMG! Second kiss của tôi,đã quyết định trao cho chồng tôi rồi mà,mấy cái thằng này nó lấy hết rồi huhu...Chồng tương lai ời,xin lỗi anh trước nha!huhu.."-nó tròn tròn mắt nhìn T.Anh đang ôm và hôn nó. Hai cái tay lung hăng đánh vào ngực anh nhưng chẳng bao lâu đã bị anh kim chặt lại.Nó tức lắm nhưng bỗng chốc nó cũng chìm vào nụ hôn này vs anh mà chẳng biết gì

T.Anh lúc đầu cũng chỉ định hôn phớt lờ thôi,nhưng khi chạm vào môi nó anh lại ko muốn rời ra,cảm giác như anh rất mê luyện cái hương vị này...

Trải qua 1 thời gian khá là lâu,khi nó đã ko còn chịu nổi vì ko còn hơi để thở nữa thì T.Anh mới luyện tiếc buông môi nó ra,nhìn nó bằng ánh mắt..ừm...khá là gọn tình ,nói

-Đủ để chứng tỏ anh vẫn rất yêu em chưa!

Rồi anh mới quanh sang,nhìn người con gái đang đứng như trời trồng kia,lạnh nhạt nói

-Cô nhìn đủ chưa? Đủ rồi thì rút đi,đừng để tôi phải nói nhiều! Ko biết xấu hổ!

Người con gái đó khuôn mặt đầm đìa nước mắt,run run bước đi ko nói một lời,nhìn vào ai cũng cảm thấy xót xa thay cô ấy và nó cũng ko ngoại lệ.Nhìn sang bên T.Anh lại thấy anh ta cười sảng khoái giống như vừa mới trút đc gánh nặng,nó tự hỏi:sao anh ta lại tàn nhẫn thế?Rõ ràng người con gái kia rất yêu anh,cô ta cũng có nhan sắc nữa...Thế thì sao anh lại phải chia tay cô ấy,lừa cô ấy nó là người yêu anh rồi để cô ấy đau đớn bước đi?Nghĩ rồi nó nhìn thẳng vào mặt anh hỏi

-Tại sao anh lại phải chia tay cô ấy?

-Thích thì chia tay thôi,có gì to tát ?Cô ta đối vs tôi cũng chỉ là 1 món đồ chơi ko hơn ko kém,mà đồ chơi thì chơi chán rồi cũng đến lúc phải vứt ko phải sao?Cô nghĩ cô ta xứng vs tôi sao?Nực cười! Con à bám đuôi ấy thật ko đáng để ý,tôi...

Chát....

T.anh chưa kịp nói hết câu thì mặt anh hẳn rõ 5 vết ngón tay.Đúng,chính là nó,nó đã tát anh.T.Anh ngẩn người,nó bỗng nói à ko phải nói là quát thì đúng hơn,nó quát vào mặt anh

-Anh nói như vậy mà đc à?Anh có phải là con người ko vậy?Cô ấy đã rất yêu anh mà anh thì sao?Anh xem cô ấy chỉ đáng 1 món đồ chơi để anh thỏa sức đùa giỡn,chán rồi bỏ sao?Anh coi vậy mà đc à?Tôi ko ngờ anh là cái loại người như vậy! Anh thử đặt mình vào vị trí đó thử xem,xem có đau có khổ ko?Đồ vô tâm,đồ độc ác,đồ tàn nhẫn! Anh nghe cho kĩ lời tôi nói đây:ĐỪNG BAO GIỜ ĐUÔI TRÊN TÌNH CẢM CỦA NGƯỜI

KHÁC!!Chuyện tình cảm ko thể nói giỡn đc đâu!Tôi cảm thấy khổ tâm thay cho cô gái vừa rồi khi đã đem nhầm lòng đi yêu anh!Anh ko xứng đáng đc người khác yêu thương!Aizzz...sao tôi lại quen người như anh cơ chứ!Đồ...đồ..TÔI ghét anh!!

Quát 1 hồi lâu,nó liền chạy đi,nó ko muốn nhìn thấy thằng cha đó nữa,ko muốn gặp hấn nữa,mặc dù trong lòng nó bỗng cảm thấy vô cùng xót xa.A,mà vừa này quát nhiều quá,bây giờ đau họng quá nè,khụ khụ..Hôm nào phải bắt thằng cha kia mua thuốc đến cho mình mới đc,mất công mình nói suốt từ này..khụ,khụ.....(Hime-ka:giờ còn nghĩ đến vấn đề này làm chi)

T.Anh vẫn giữ nguyên trạng thái _____.Bỗng anh đưa tay sờ lên cái má vừa bị tát,a a đây là cái tát đầu tiên của anh a!Con nhóc này dám tát anh.Khi nghe nó quát anh,anh cũng cảm thấy đau đau nha nhưng thù cái tát này với cả mấy lần trước nó đấm,nó chửi anh như thằng điên phải trả trước đã(Hime-ka:cj thì bảo anh chửi cj như con điên,giờ anh bảo cj chửi anh như thằng điên,2 anh cj hòa rồi còn gì)..Cô cứ đợi đấy!Hừ....

(Hime-ka:chịu 2 anh cj này luôn,vấn đề chính ko nghĩ ,nghĩ đến toàn cái ko đâu *-*)

-----Hết C8-----

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Cảnh Cáo

Nó giờ đang một mình ko đôi ko cặp đi đến thư viện sau mấy tiết học vật vã.Còn cái Thư á,sau khi vớ đc ông bạn trai là bỏ nó luôn,giờ chắc chắn đang chơi vui vẻ vs người ta cho mà xem.Haizz,Thư lại nở lòng nào bỏ nó đơn côi giữa chốn FA này cơ chứ!huhu...buồn,buồn chết mất... Đang chuẩn bị đọc sách,thì bỗng tiếng điện thoại nó kêu lên.A,là tin nhắn nha!Là Thư nhắn sao? Nó suy nghĩ 1 hồi rồi mới mở tin nhắn ra đọc(Hime-ka:đọc luôn đi lại còn lăm chuyen!)Ủm...Nd như sau nè"Ra sau trường đi"

"ơ,là ai thế nhỉ?"-nó nghiêng đầu tự hỏi,Thư sẽ ko nhắn như vậy.Mà rõ ràng trong trường này hình như chỉ có Thư có số của nó thôi!AA....hay là có người nhờ Thư có số rồi mời mình ra sau trường để tỏ tình thì sao?(Hime-ka:cj ảo tưởng ít thôi!)Ủm,chắc chắn là vậy!Wa, vậy là mình cũng có người tỏ tình nha,may quá ko phải ề,hehe...Có nên đồng ý ko ta?Ko biết nhìn người này thế nào ra sao ta?Ừ,ừ..nghĩ đến đã thấy ngại rồi!(Hime-ka:mọi người thông cảm,bệnh ảo tưởng của cj ý hơi nặng!)

Thế là nó mang tâm trạng vừa ngại vừa sượng đi ra sau trường,trong đầu ko ngừng nghĩ là có nên đồng ý ko?Chịu luôn...

Nhưng vừa đi đến thì...

Hả?trước mặt nó là 1 dàn con gái chứ ko phải con trai nha,có vài đứa con gái khá là cao to lực lưỡng,và trên tay còn cầm cả gậy nữa!Ồ giữa là 1 người con gái khá xinh nhưng nhìn kĩ thì mặt cô ta trát đầy phấn,bên cạnh cô ta là 2 đứa con gái nhuộm tóc xanh,tóc đỏ,trông ko khác gì con..con gì ý nhi...à,con tắc kè!

"hả?chẳng lẽ cô gái trát tá phấn kia lại bị đồng tính và cô ấy thích mình.Sau đó tạo nữa cô ấy sẽ tỏ tình với mình,nếu mình ko đồng ý thì cô ấy sẽ cho mấy người đang cầm gậy kia đánh mình!Oa..ko muốn đâu,mình đâu bị đồng tính,nên làm sao giờ?nào,nào,bình tĩnh nào,trước hết mình phải im lặng đã,để xem cô ấy tỏ tình ra sao!"

(Hime-ka:công nhận cj giỏi suy đoán nhỉ?_Nó:ahahaha,quá khen,quá khen...._Hime-ka:bó tay.com)

Nó bước chân đến đối diện với cô gái trát tá phấn kia.Cô gái này,chính là Linh Như.E hèm,đôi bên vẫn vẫn im lặng.....

1p...

2p...

3p...

4p...

5p...

Im lặng~Vẫn chưa ai chịu mở mồm,đôi bên vẫn duy trì tư thế.Nó thì đợi khá lâu rồi mà Như vẫn ko lên tiếng nên càng sốt ruột,"Rõ ràng hẹn mình ra đây mà!"Hay là mình nói trước ,ừm,đành vậy,mình còn nhiều việc ko có thời gian nghe đồng tính tỏ tình...

-vậy là sao?Cô hẹn tôi ra đây chỉ để nhìn mặt mấy người thôi hả?sao im lặng hoài vậy?-Nó nhìn Như nói

-Này,mày nghĩ mày là ai,đáng để cj Như lên tiếng trước hay sao?-đứa con gái nhuộm tóc vàng lên tiếng,cô gái này tên là Ngọc

-Ồ hay nhì,cô ấy là người hẹn tôi đúng ko?Vậy thì cô ấy phải nói trước chứ!Và lại tôi có quen mấy người đâu,tôi ko có gì để nói hết!-nó nhăn mày nói,cái bọn này đã nói sai lại còn ương

-Nhưng mày...

-Thôi Ngọc,ko cần để ý đâu,tốn thời gian!-Như lên tiếng rồi tiến gần lại nó,đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ của nó rồi nhẹ giọng hỏi-Nè,em gái cận,em thích anh nào trong 5HB vậy?

-5HB? À,5 thằng dở hơi đó hả?Tôi chẳng thích ai cả! Mà chuyện này có liên quan gì tới cô đâu?-nó thắc mắc hỏi,trong đầu lại nghĩ thế này"chắc cô gái này định thăm dò trước nè,nếu mình nói mình thích ai đó trong 5HB thì cô ấy sẽ ghen cho mà xem..."

-em cứ nói thật đi,có gì chị sẽ giúp,đừng lo,hay đừng ngượng!-Như vẫn nhẹ giọng hỏi mặc dù trong lòng đang rất tức giận"con nhỏ này lại dám nói các anh ấy là '5 thằng dở'"

ủa,vậy là hình như cô ấy ko tỏ tình hay sao ấy!(Hime-ka :chứ sao nữa!)

-Tôi đã bảo là ko thích ai rồi mà!À khoan đã,cho tôi hỏi cô là ai,sao lại cứ thích quan tâm đến cuộc sống của tôi làm chi?-Nó hơi thất vọng nói,cứ tưởng nó còn có người thích chứ!

hahaha....

Cả đám con gái tự nhiên lại cười như nắc nẻ.Nó nhìn mà chẳng hiểu gì,nó nói buồn cười thế sao? Bình thường mà!Ngọc lên tiếng

-mày nghĩ gì?Mày đáng để chị Như quan tâm sao? Cái con nhỏ nhà quê xấu xí,nghèo nàn!Bố mẹ mày chắc ko ra gì nên mới sinh ra đứa con như mày!Đúng là nhục nhả,thật đáng xấu hổ!Haha..

Hả?Cái gì cơ à?Nó bực rồi nha,hẹn nó ra đây,ko tỏ tình còn nói chuyện lung tung(Hime-ka:cj thích đc con gái tỏ tình đến vậy ư?),đã vậy còn xúc phạm tới cả bố mẹ nó...

Chát...

Mặt Ngọc đỏ bừng vì bị tát, ko ai khác chính là nó.nó muốn tát thêm lăm cơ nhưng lại ko dám gây sự,ở đây họ có nhiều quân số hơn a!Bị tát,Ngọc trừng mắt nhìn nó,rồi hung hăng ra tát lại.

Chát...

mặt nó giờ cũng đỏ bừng giống Ngọc,Ngọc còn định tát tiếp nhưng bị Như ngăn lại:

-Thôi,đánh làm gì,dơ tay!

Ngọc ậm ừ rồi cũng đi ra phía sau,Như nắm chặt cằm nó..

-mày nói mày ko thích ư?Thế đây là gì?-nói rồi,Như vút vào mặt nó 4 tấm ảnh.Là 4 tấm ảnh có hình nó và Nhật,Bảo,Thiên,T.Anh.Tấm ảnh nó vs Nhật là lúc nó ôm Nhật khóc;tấm ảnh nó vs Bảo là lúc Bảo xoa đầu nó,2 người đều cười tươi vô cùng;tấm ảnh nó vs Thiên là lúc nó và Thiên hôn nhau;còn tấm ảnh nó vs T.Anh là cảnh T.Anh và nó đang ôm hôn nhau.

Sốc-là từ dùng để diễn tả cảm xúc của nó hiện giờ

Nhưng mà nè,sao mấy thằng kia chụp vào nhìn rất đẹp nha,còn nó thì xấu.chắc chắn là đã chỉnh sửa,muốn đim hàng mình đây(Hime-ka:suy diễn lung tung,4 anh kia đẹp sẵn rồi).Mà khoan,sao cô ta lại có những tấm ảnh này,...

-Cô..theo dõi tôi?Cầm 4 chiếc ảnh trong tay,nó trừng mắt nhìn Như

-Ko theo dõi thì làm sao tao biết đc có con hồ ly tinh xấu xí đi quyến rũ các anh ấy chứ!-Như kiêu ngạo trả lời

-Tao cảnh cáo mày;Cầm mày có liên hệ vs các anh ấy,5 anh ấy là của tao,mày ko xứng nghe ko?Đây mới là 4 người,mày mà còn làm gì thân thiết vs anh Long nữa thì....Mày tự hiểu nhé!-Như nói rồi kéo theo bọn đàn em rồi đi.Nó vẫn đứng ở đấy,lâu lại nhìn xuống mấy tấm ảnh.Một lúc sau,mới rời đi

"ko xứng sao?"-nghĩ đến câu này bỗng lòng nó nhói lên

---Hết C9----

Chương 10: Nếu Em Thích?

Giờ nó đang lê chân bước đi mà trong khi đó nó chẳng biết đi đâu. Lâu lâu nó đưa 4 bức ảnh trên tay để nhìn rồi lại thờ dài 1 hồi..."haizzz...đúng là, cứ dính vào hotboy là lại thế đấy! Lắm chuyện! Nhưng mà nếu cô gái kia mà thích cả 5 thằng ấy thì...chắc chắc...ghê đấy!"-Nghĩ đến đây, nó lại thờ dài lần nữa rồi cất ảnh vào trong cặp rồi lại ảo não bước đi...

Bước chân ảo não đang đi bỗng nhiên dừng lại...

Hít hà...hít hà...

"Chao ui...Mùi gì mà thơm thế chứ ỉ?"-Nó cứ hình hình cái mũi lên ngửi, mở mắt ra nó mới biết đây là phòng nấu ăn đặc biệt của trường nha, bình thường rất ít ai dám vào a!..Nhưng mà đúng ngay lúc nó đói bụng, nên chả nghĩ ngợi gì nó phi vào luôn trong phòng nấu ăn đó. Đi càng sâu mùi thơm càng ngày ngất, nó cứ mê mê đi theo...Bỗng nó khựng lại 1 chút khi nhìn thấy 1 người con trai đang xếp đồ ăn ra đĩa. Đó chính là Lý Nam Long!

"Trời ơi, sao lại gặp đúng anh ta cơ chứ, huhu, mất miếng ăn của mình rồi, mình ko dám dây dưa vs mấy người này nữa đâu..."-Nó khóc rống trong lòng rồi buồn bực chặc chặc mồm định xoay người đi ra ngoài. Nhưng ko may nha, đúng lúc này Long lại ngẩng đầu lên, vì anh có cảm giác có ai đó đang nhìn mình> Khi nhìn thấy bóng dáng của nó, bỗng lòng anh xuất hiện cảm xúc vui đến lạ kì, ngay tức khắc anh liền gọi nó;

-Nhi, Nhi, là em hả? vào đây đi, ăn thử giùm anh mấy món anh mới nấu xem có ngon ko?

-À..à..tôi...tôi phải lên lớp rồi, hẹn lần..lần sau nhé!-Nó nghe thấy tiếng thì vội quay đầu, khi nhìn thấy món ăn vừa xếp ra đĩa của anh, nó nuốt nước miếng ực 1 cái, trông hết sức mất hình tượng. Sau đó ngáp ngừng tìm lí do trốn đi...

Long nhìn thấy biểu hiện của nó thì phì cười...

-Xi! Em ko cần nói dóc làm gì, giờ này ko còn lớp nào học đâu với lại...ừm..anh thấy có vẻ như em đang rất thèm nha! Ko có gì đâu, em cứ vào đây đi!-Long nói xong còn kèm theo 1 nụ âm áp như nắng gió xuân làm tim nó đập loạn xạ 1 hồi, mặt bỗng xuất hiện 1 rặng mây hồng. Một lúc sau, lấy lại tinh thần, nó đang định khước từ thì...

Wa...nó có thể cảm nhận dc đồ ăn ngon kia đang mời gọi nó..."Nhi, vào đây ăn chúng tôi đi, bạn hãy vào đây..."Ánh mắt nó mê man 1 lúc nữa ,nó lại nhìn xuống cái bụng đang biểu tình dữ dội của mình thì...Đc, mình sẽ ăn...Thế là nó quay phắt 360 độ, cười hi hi nhìn Long..

-Anh đã mời thì tôi cũng ko nên từ, hậu bối phải nghe lời tiền bối chứ, đúng ko?

-Haha...em vào đây đi!-Long cười nhìn nó. Cô nhóc đáng yêu!

Long dẫn nó đến trước 1 bàn ăn dài, màu trắng ,trông khá là tao nhã...

Wao....

Trước mặt nó có rất nhiều đồ ăn ngon nha! Món nào nhìn cũng công phu vô cùng, nhìn thôi cũng thèm chảy nước miếng...

Nó rất muốn nhảy vào ăn để giải quyết cái bụng đang biểu tình này nhưng mà hình như vẫn còn 1 món, long vẫn đang loay hoay ở lò nướng...

-Anh học nấu ăn làm chi vậy?-Nó rất thắc mắc nha, nhà anh ta vốn rất giàu rồi mà, việc gì 1 nam nhân như anh phải cong lưng vào nhà bếp cơ chứ?

-Ừm...chắc là do sở thích thôi, lúc nào nhàn rồi ít ra anh cũng có việc để giết thời gian!-Long suy nghĩ một lát rồi trả lời nó

-Sở thích thôi sao? Tôi thấy anh rất có tài năng nha! hay là anh đi thi "Vua đầu bếp" đi-Nó hào hứng giới thiệu cho Long

-Anh ko cần đâu, với lại món ăn của anh đâu phải ai cũng dc ăn!-Long cười nhẹ

-Anh đúng là giỏi quá nha! Đến tôi còn ko biết nấu lấy 1 món!-Nó ghen tị nhìn Long

-Trời, thế bình thường em ăn gì?-Long kinh ngạc hỏi. Rốt cuộc cô nhóc này ăn ra sao vậy?

-Ăn mì tôm, đồ ăn trưa ở ngoài, ở quán Family, quán Foottall...-nó thần nhiên kể hàng loạt các địa danh mà nó thường đến ăn

-Ăn thế là ko tốt đâu! Em thật là...Hay hôm nào rảnh, em tới đây anh dạy nấu cho!-Long bỗng có cảm giác bực mình vì việc cô nhóc này ko biết giữ gìn sức khỏe đi ăn lung tung.

-Thật ạ? Thế thì tốt quá!-Nó vui mình nhảy cẫng lên, quên mất luôn lời cảnh cáo mà Như vừa nói

-Thế em cho anh số đi,có gì anh sẽ gọi em!-Long

-Ok!

Nói rồi nó chạy đến chỗ Long hôn hờ cho anh số...

Giờ,trên bàn ăn,có tổng cộng 12 món ăn,nó nhìn mà hoa cả mắt.Đang phân vân ko biết nên ăn món nào trước thì có 1 muống thìa đưa đến trước miệng nó...

-Em ăn thử món này đi,ngon lắm đó!Món tủ của anh luôn nha!-Long quan tâm đút ch nó ăn,nó cũng ngoan ngoãn mở miệng để đón nhận muống đồ ăn kia rồi cười hì hì

-Tôi thấy món nào mà chẳng là món tủ của anh!-Nó thật thà nhận xét,phải nói là từ nhỏ đến nay,nó chưa bao giờ đc ăn những món ngon như vậy cả..

-haha...em quá khen rồi!-Long có chút vui vẻ khi đc nó khen

-Thật mà!-nó khẳng định lại lần nữa

-ừ ừ...

.....

Thế là suốt từ đầu tới giờ,nó ko phải động tay,động chân gì cả,Long vô cùng tự đút cho nó ăn và nó cũng vô cùng tự nhiên đón nhận lại.Bỗng,1 chút thức ăn còn sót dính ở bên miệng nó,thấy vậy Long liền chồm người về phía nó(Long ngồi đối diện nó nha),đưa tay, nhẹ nhàng lau khước miệng nó.Nó thì bất ngờ vì khoảng cách giữa nó và anh đang rất gần nên ngơ ra,mặt thì đỏ ửng.Sau khi lau xong,Long vẫn cố tình giữ nguyên tư thế nhìn nó đang thất thần,anh ko khỏi buồn cười..

"Sao em lại đáng yêu thế cơ chứ!"

Thấy nó 1 lát sau vẫn ko có động tĩnh gì,anh mất kiên nhẫn,hôn vào má nó 1 cái.Do bị đụng chạm,nó giật mình,bừng tỉnh.Nhìn thấy hành động của Long,nó lại đỏ hết cả mặt,lúng túng nói..

-Anh làm cái quái gì vậy?

-Từ nãy giờ em đang ở đâu thế?Mặt cứ ngẩn ra nên anh mới làm chút việc để em tỉnh lại thôi!-Long rút người về,thản nhiên nói như ko có việc gì nhưng trong lòng anh đang sượng ron ấy chứ,anh cũng bất ngờ về hành động này của anh a!

-Gọi tôi cũng đc mà!-nó bắt mồm lí hí nói

-Thôi,ăn nào...-Long nói rồi đưa ra trước miệng nó muống thìa

Thế là nó ngượng ngừng ăn,tim đập thình thịch...

-Né!-Long bỗng lên tiếng

-Sao?-nó

-Anh đút cho em nãy giờ đó,em phải đút lại cho chứ!-Long bắt bình lên tiếng,giận dỗi kiểu trẻ con.Nó phì cười..

-Thôi đc rồi!Nàoaaa....-nó vừa nói vừa đưa muống thìa ra trước mặt Long

-AAAAA....-Long vui vẻ ăn.Nhìn cảnh tượng lúc này vô cùng ngọt ngào...

Sau khi giải quyết hết 1 đồng đồ ăn,nó đang định dọn dẹp thì Long ngăn lại.

-Ko cần đâu,nhân viên sẽ dọn mà!

-Dạ!-nó gạt đầu,rồi 2 người đi ra ghế bàn ghế khách nói chuyện phiếm..

-Em thấy anh nấu thế nào?-Long bất ngờ chuyển chủ đề

-Anh á...phải nói là cực ngon luôn ý!Ngày nào cũng đc ăn như vậy thì thích nhì!-Nó cười tự nhiên trả lời

-Vậy thì...

Long lần nữa lại chồm người về phía nó, anh ghé sát vào tai nó, ngọt ngào nói...

-...Nếu em thích, ngày nào anh cũng sẽ nấu cho em ăn!

Nó thấy vậy thì ngượng ngừng bật dậy, nói lí nhí

-ko ko cần, tôi tôi đi trước đây....!

Nó chạy thật nhanh ra khỏi phòng, mặt đỏ bừng, tim nó bỗng đập rộn ràng, nó cố lắc đầu quên đi chuyện vừa rồi "Ngai chết mất thôi!"

Long vẫn ngồi đó, mỉm cười nhìn bóng dáng hốt hoảng đang bỏ chạy, anh nhận ra anh đang bắt đầu có cảm giác vs cô nhóc này!.....

-----Hết C10-----

Lời tác giả: Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình, càng về sau câu truyện sẽ càng hay hơn khi thân phận của nó có chút hé mở và sẽ có vài nhân vật mới nữa. Mong các bạn sẽ đón đọc. Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ôi! Cuộc Sống Yên Bình Nay Còn Đâu!!

Bar Moon4...Khoảng 10h đêm... Trong 1 căn phòng đc gọi là sang trọng nhất tại đây. Ở đây, có 5 thiên thần đội lốt ác quỷ đang ngự trị. Không phải nói các bạn cũng biết 5 thiên thần này là ai rồi phải ko? Vâng, chính xác chính là 5 anh nhà ta. Và đương nhiên, bên cạnh họ ko thể thiếu những cô nàng chân dài, ăn mặc sexy, xinh đẹp rồi! Anh nào cũng đang làm những hành động mập mờ hết á!

Một lát sau...

-các cô cút hết ra ngoài cho tôi!-Tiếng nói lạnh lạnh của Nhật vang lên phá tan cái khung cảnh ái muội này

-Ừ...em ko muốn ra ngoài đâu!-Cô gái bên cạnh Nhật ồ ồ đưa người, giọng điệu chảy nước

-Tôi cho các cô 3s...ko thì biết thế nào rồi đây!-Nhật nhướn mày ra lệnh

Mấy con đàn bà kia nghe vậy thì vội vàng đi ra ngoài vì sợ sẽ phải lãnh chịu sự trừng phạt của Nhật đại ca. Ai trong bar này chẳng biết Nhật là người vô cùng tàn nhẫn. Có lần, 1 cô gái cứ bám theo Nhật để đòi anh đền bù cho việc qua đêm vs cô, mặc dù anh đã cho cô ta rất nhiều tiền nhưng cô ta lại ko muốn, hơn nữa cô ta còn nói là đã có thai vs anh. Cứ tưởng như vậy thì anh sẽ cưới cô, nhưng nào ngờ, anh ko những ko quan tâm mà chỉ nhẹ nhàng đặt khẩu vào đúng vị trí tim của cô ta và rồi...

Bùm...

Thế là đi tong 1 mạng người. Mà sự thật là cô ta chính xác là đang mang thai con của anh. Về sau mọi người mới biết là anh giết cô ta 1 phần cũng chính là vì phải trừ khử đứa nhỏ đó, cô ta ko có tư cách sinh con của anh. Anh cũng đã cảnh cáo hết những con đàn bà ở trong bar rằng: Việc của các cô chỉ là làm ấm giường cho chúng tôi, ko có gì khác! Ko phải chỉ có mình cô gái đó đâu, đây chỉ là ví dụ điển hình mà thôi, còn nhiều người khác cũng đã hy sinh rồi...

-Haizzz...chán quá! Hết trò vui rồi!-T.Anh ngả người ra sau, giọng lười biếng

-À mà T.Anh này, nghe nói hôm nọ mày bị con nhỏ nào tát à? Ai mà gan vậy?-Thiên nâng ly rượu, đứng đưa nó nói

-thì con nhỏ cận ấy chứ à?-T.Anh uất ức nói

-Chuyện như thế nào?-Long tò mò, anh rất muốn biết những chuyện liên quan tới nó a!

-Hôm đó, tao chia tay vs cái con nhỏ mà hôm trước nó tỏ tình vs tao ấy nhưng nhỏ đó ko chịu, đúng lúc ấy nhỏ cận đi qua, thế là tao lôi nhỏ đó vào rồi mượn tạm nhỏ đó làm người yêu luôn. Sau đó tao hôn nhỏ cận để chứng minh vs con nhỏ kia. Đưa con gái kia đi rồi, thì nhỏ cận hỏi tao sao lại chia tay, tao trả lời vs lý do giống mọi lần (Hime-ka: Chứng tỏ lý do lần trước anh này đã học thuộc), Thế là nhỏ tự nhiên tát tao rồi lên mặt dạy đời tao như kiểu mẹ tao ý!-T.Anh bức xúc kể lại

-Mày hôn nhỏ ấy ư?-4 anh đồng thanh

ko hiểu sao các anh tự nhiên có cảm giác khó chịu trong người nha!Kể cả Thiên(Hime-ka;anh đc nụ hôn đầu đời của người ta là sướng nhất rồi!)

-ừ..ừm...cái bọn này,có sao ko làm tao giết mình!-T.Anh nhủ nhủ mày,vuốt trán.Cái bọn này,tự nhiên đồng thanh cả lũ làm anh tí ngã ngửa

-Ko..ko có gì!

-----XZZZZZ

Sáng sớm...

Nó,Thư và..bạn trai của Thư đang cùng nhau đi đến trường(bn trai thư cùng trường nha).Bạn trai Thư tên đầy đủ là Trần Đức Quân,năm nay 20t,sv viên năm 3 của trường đại học nó đang theo.Khuôn mặt cũng đẹp trai,gia đình cũng khá giả.Đối vs Thư lại thật lòng nên nó vô cùng ngưỡng mộ luôn.

Đến trường,việc đầu tiên của nó là chạy vào Canteen,mặc kệ nào đó đang ân ái suốt dọc đường làm nó nổi da gà. Hai người họ cứ nói mấy cái câu sến súa cứ như là diễn truyện ngôn tình ý,Nó đi cạnh mà buồn nôn ko biết bao lần.Mà kể cả nó có buồn nôn đi chăng nữa thì cũng chẳng có gì mà nôn,nó đã bỏ cái gì vào bụng từ sáng tới giờ đâu,Thôi,thôi,đẹp, đang đâu lại nói chuyện nôn mửa,xin lỗi mọi người nha!

Đang ngồi gặm cái bánh mì thì điện thoại nó vang lên...

Màn hình hiện ra 1 dòng số lạ,sẽ ko phải là chị gái lần trước chứ?Mà ko đâu,chị gái lần trước nó có lưu tên rồi mà,là chị 2 của trường đó nha!

-Alo!Ai vậy ạ?

-[à.là anh,long đây!Em đến chưa?Đang ở đâu vậy?]-Long nhẹ nhàng nói

-Tôi đến rồi đang ngồi trong canteen,có chuyệ....-chưa kịp nói hết câu thì Long đã đập máy.Nó nhìn màn hình máy vs biểu cảm*ko thể tin đc* rồi lại nhún nhún vai,tiếp tục đánh chén...

Một lát sau,cũng chẳng đc bao lâu là mấy,canteen lại vang lên những tiếng reo hò của bọn con gái..

"lại có chuyện gì nữa đây?"-nó ảo não nghĩ rồi quay đầu về phía cánh cửa

Từ cửa,có 5 chàng hoàng tử đang đặt chân tới 'xứ sở đồ ăn'.Nó giật thót,liền rón rén lon ton nhẹ nhàng định nhấc chân ra khỏi canteen nhưng ko may đã bị ai đó nhìn thấy..

-Đứng im!-Thiên đang tìm bóng dáng của nó thì bất gặp nó đang có ý định bỏ trốn liền lên tiếng

Nó khựng người,quay lại cười hi hi,ngó lơ nói...

-À haha...ai vậy ta?Đứng im đi!ờ...ờ ha,mình còn có việc mà,thôi đi trước!à haha....

-Cô đứng im!Dương Ngọc Nhi!-Thiên buồn cười nhếch môi nhìn bộ dạng của nó đồng thời,cái nhếch môi này cũng làm cho hàng trăm chị em phụ nữ xịt máu mũi...

Nó nghe vậy thờ dài,đứng im tại chỗ...

5 chàng tiến lại gần nó,Thiên bỗng cúi người,ghé sát vào tai nó,hoi thờ ảm áp phả vào mặt khiến nó ngái đỏ mặt tím đập thành thịch,anh nhẹ giọng nói..

-Cô nhớ phải giữ bí mật nghe chưa?

"Bí mật?Bí mật nào ta?...À..nhớ rồi..là chuyện hôm bữa..."

nghĩ tới đây nó cười tủm tỉm,nói

-Biết rồi,tôi chắc chắn sẽ ko nói cho ai biết đâu! Yên tâm đi!

Cả canteen sốc 1 hồi vì hành động của Thiên và cái bí mật gì đó.4 người kia cũng chẳng hiểu cái mô tê gì cả nhưng các anh đang cảm thấy khó chịu về hành động của Thiên nha!

-Nè,làm gì mà cứ đứng đó,xong việc rồi thì tránh ra!-Nó ý thức đc mọi người liền ngượng ngừng đẩy Thiên ra,phá vỡ khung cảnh im lặng

Thiên đứng lui ra phía sau cùng mấy người kia.Nó liếc mắt 1 vòng qua 5 người rồi dừng mắt tại người của T.Anh-Cái người dám coi thường chị em phụ nữ như nó.Nhớ lại buổi hôm đó,nó vẫn cảm thấy hơi tức.Thằng cha này bữa đó có tổng cộng 3 tội a! Tội thứ nhất là dám cướp mất nụ hôn nó để dành cho chồng tương lai của nó,bao giờ nó lấy chồng nó nhất định sẽ bảo chồng nó xử đẹp anh,tội này nặng nha!Tội thứ 2 là anh dám đùa giỡn trên tình cảm của người khác!Tội thứ ba là làm nó quá đau cả họng(Hime-ka.ủa,cái này là tự chị quát anh mà!).Thế rồi nó lườm anh...

"hello angel geurim gata..

haneureul boyeon noman boyeon..

City strees lightS...."

(haeven-Exo)

Chuông điện thoại nó bỗng vang lên...Nó bắt máy

-Alo,Thư hả?có chuyện gì ?

-[....]

-Ừ,biết rồi tôi lên ngay,sơ đồ đó để tôi,bà đợi tẹo!

-[....]

-Ừ ừ...

Cắt điện thoại.nó xoay người,định bước đi thì..

-Này,tẹo nữa...cô nhớ phải đến vườn hoa nha!-Bảo cất tiếng nói

Cả canteen lại bị sốc 1 lần nữa! Vì sao ư?Đương nhiên là vì nó,ai trong trường chẳng biết vườn hoa sau trường là thứ mà anh quý nhất.Ko ai dám vào đó cả,kể cả 4 người trong 5HB vì anh ko cho phép ,ai vào là die luôn á!Thế mà giờ nó..nó lại đc vào ,hơn nữa còn đc anh mời...quá sốc...

Nó quay đầu lại,cười nói...

-ừm,chắc chắn tôi sẽ đến mà!

Rồi nó phóng như bay ra khỏi canteen.Sau khi nó phóng đi ,5 anh cũng bỏ đi luôn.4 người kia thật bất ngờ vì lời nói của Bảo nha!Giờ trong đầu họ đang cùng có 1 kế hoạch a!Còn Bảo thì vẫn thản nhiên bước đi mặc kệ ánh mắt tò mò của mọi người.Riêng T.Anh thì khác,anh cảm thấy tim anh hiện giờ đang rất đau,anh biết vừa nãy nó lừa anh,chắc vẫn còn giận vụ hôm bữa nhưng anh mới là người phải tức giận chứ,nó tát anh mà!Chỉ là anh vẫn cảm thấy đau thôi!...

Nó thì sau khi đi ra khỏi canteen đi đâu cũng bị người ta xia xói hết á,nào là'hồ ly tinh' rồi nói nó làm phách,thế này thế nọ...

"Haizzmệt rồi nha! Ôi mẹ ơi,Cuộc sống yên bình của tôi biến đâu mất rồi/Trời ơi..."-nó thầm khóc ròng trong lòng

-----Hết c11-----

Hime-ka:Đến giờ Hime vẫn chưa hiểu rõt cuộc 5 anh kia vào canteen làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: 5 Cái Ôm Và Lời Xin Lỗi(P1)

Yeah... Học xong nốt tiết này là giờ nghỉ trưa. Nó sẽ mua ít đồ ăn rồi mang ra vườn hoa của Bảo,vừa ăn vừa chơi.Aaaa...ngồi trong 1 vườn hoa đẹp như mộng,vừa ngồi ngắm cảnh,vừa nhấm nháp đồ ăn....wao,thật sang trọng,nên thơ.Nghĩ đến đây,nó sướng quá cười toe toét làm Thư tưởng nó bị tụt kỷ,kéo ghế ra xa...

Tùng..

Giờ khắc thiêng liêng đã điểm,nó phóng vù ra khỏi lớp làm Thư ở phía sau hít khói ho khù khụ,ai oán nhìn nó...Nó thì chả biết gì vẫn cứ phóng hết tốc độ đi về phía canteen.Đương nhiên là nó phải đi nhanh rồi,buổi trưa canteen rất đông a,ko ra nhanh là phải chen lấn,mệt lắm! Đây là kinh nghiệm nó lấy đc từ mấy lần trước.

Sau khi mua đủ đồ ăn,nó thong dong đi đến vườn hoa,vừa đi còn vừa huýt sáo nữa. Nhưng mà huýt sáo chẳng ra gì.

Đến vườn hoa....

Vừa mở cửa thì....

Nó trở mắt nhìn, trong căn phòng này ngoài Bảo còn có thêm mấy người nữa a..

Thấy vẻ mặt ngờ nghệch của nó, Long vội giải thích

-À, Hôm nay Bảo tự nhiên lại rất tốt bụng, cho phép tụi anh đi vào đây! Em cũng vào đây đi!

Bảo nghe vậy ngược mắt lên nhìn Long bằng ánh mắt lạnh tanh chứa đầy sát khí làm Long run 1 hồi vẫn cố cười. Thật ra từ lúc trở về từ canteen, 4 anh đã phải dùng mọi cách để đi Bảo cho vào đây đây, uy hiếp có, năn nỉ có, mua chuộc có, Họ phải lái nhai suốt đó, họ vào đây 1 phần vì cũng muốn gặp nó

T.Anh nhanh mắt nhìn thấy nó cầm túi đồ gì đó, anh tiến lên rồi khoác vai bá cổ nó, như kiểu 2 người rất thân mật, anh nói vào tai nó..

-'Bạn gái' anh hôm nay mua đồ gì thế?

Nghe đến từ 'bạn gái', nó lại tức sôi ruột, đã thế còn cộng thêm cái hành động xác láo của thằng cha này, làm nó càng tức hơn, Chỉ muốn đâm vào 1 anh 1 quả cho méo mặt đi, hết thành trai đẹp luôn, Nhưng thôi, nó vẫn nhịn.

-Bỏ tay anh ra ngay lập tức, tôi ko muốn nhìn thấy cái bản mặt thú vị của anh nữa, thật đáng ghét!-nó hất tay anh ra, tỏ vẻ chán ghét, lạnh nhạt nói

Mặt T.Anh bỗng nhiên trầm xuống, anh cảm giác tim anh đang đau lắm ý. Nó ghét anh đến vậy ư? Giọng nói của nó đối vs anh hình như cũng mang vẻ chán ghét a. Anh ko hề muốn nó dùng cái giọng nói đó để nói vs anh. Anh cũng muốn nó sẽ lạnh nhạt vs anh, thà như mọi lần 2 người đánh nhau, chửi nhau còn hơn.

Bỗng, T.Anh tự nhiên lại đưa tay ra kéo vai nó lại. Nó đứng im, 4 người kia vẫn ngồi đấy xem kịch vui...

-Nhóc chán ghét tôi đến vậy ư? Thôi đi rồi, coi như tôi xuống nước trước, coi như tôi sai, tôitôi xin lỗi!

Lời xin lỗi vừa đi nói xong, nó , 4 người kia, ngay cả T.Anh cũng cả kinh. Phải biết rằng T.Anh rất hiếm khi xin lỗi người khác, kể cả bố mẹ anh, anh cũng chưa từng xin lỗi họ bao giờ dù anh có làm sai đi chăng nữa, cả cuộc đời anh từ trước tới giờ, anh mới chỉ mở miệng xin lỗi duy nhất có 1 người và đó lại là 1 người con gái...

Nó nghe anh nói giọng buồn như vậy thì cũng có chút khó chịu, nhưng nó còn muốn dạy anh 1 bài học nhớ đời.

-'Coi như tôi sai, anh vốn dĩ đã sai rồi còn gì! Với lại người anh nên xin lỗi phải là cô gái kia chứ, đâu phải tôi. Tôi cũng chưa làm bạn gái anh, chuyện anh lấy tôi làm bạn gái giả tôi vẫn còn chưa xử. Nói thật thì tôi thật sự ko muốn quen biết vs những người nào mà họ coi rẻ tình cảm của những cô gái như tôi- nói đến đây nó bỗng nhìn về phía 4 người kia...

-Các anh là bạn thân vs nhau mà đúng ko? Vậy thì chắc các anh cũng ko khác gì anh ta cả, đúng ko? Một ngày chắc phải có 4-5 cô bồ ý nhỉ? Những người con gái mà các anh quen chắc cũng tầm ở độ tuổi thanh xuân phải ko? Nói cho các anh biết, đó là độ tuổi đẹp nhất của người con gái đó! Sao các anh lại nở lòng nào đi đùa giỡn trên tình cảm của họ như vậy? Ko yêu họ thì đừng có quan hệ vs họ, đằng này các anh lại cố tình đưa họ lên thiên đường rồi lại 1 cú đấm họ xuống địa ngục. Cái cảm giác đó chắc chắn nó sẽ phải rất là đau đớn, mệt mỏi, ừm,, cảm giác đó tôi chưa trải qua (Hime-ka: vậy mà nói oai thế!), nhưng ở trong phim nó thường là như thế! (Hime-ka: ơ đây là đời thực a) Các anh đừng có tưởng mình giàu mà cái gì cũng có thể làm được, đừng tưởng có tiền là mình làm vua. Tôi chỉ muốn nói cho các anh hiểu rằng, khi muốn làm quen 1 người thì hãy xác định trước tình cảm của mình cái đã!-Nó bức xúc tuôn 1 tràng giáo huấn cho 5 anh

Nói xong nó cũng im lặng ko nói tiếp gì nữa, chỉ cúi đầu..

-À, ừm, thật ra thì tụi anh cũng chỉ quen gái bar thôi, những ai tỏ tình , bọn anh cũng từ chối hết mà, chỉ trừ T.Anh là nó...-Long lên tiếng

-Đúng đó, gái bar thì vốn dĩ là phải làm bồ của bọn tôi mà!- Thiên gật đầu nói

-Gái bar cũng tính!-nó hừ hừ nói

.....

-À, cô ra tưới hoa đi!-Bảo nhẹ nói

-Cô đến đây ko phải là vì vườn hoa này sao, vào mà chăm sóc nó đi!-Nhật ko lạnh ko nóng nói

4 anh kia sau khi nghe nó nói bọn anh như vậy thì cũng ức lắm à. Tự nhiên, rõ ràng là đang nói thẳng T.Anh tự nhiên lại xây sang họ. Mà rõ ràng sự thật là họ cũng chỉ chơi gái bar thôi mà. Với lại gái bar sinh ra là đã có nhiệm vụ ý, nó lại cũng tính. Mà các anh cũng rất thắc mắc nha! Sao họ tự nhiên lại xin nó tha thứ vậy nè? Khi nghe nó nói, nó ko muốn quen những người như bọn họ thì tự nhiên họ lại có cảm giác lo lắng , sợ...sợ nó sẽ rời xa họ....

5 người bỗng ngẩn ra, họ nhận ra là họ đã thật sự thích, thích và thích nó. (Hime-ka:wao~~~~~). Họ cuối cùng cũng đã hiểu cái cảm giác mỗi khi đứng trước nó là gì rồi! Điều này thật sự khiến họ bất ngờ ; tại sao họ lại có thể thích 1 người con gái như nó? Nó cũng chẳng phải xinh, tính cách lại như con

thần kinh(Hime-ka:ê ê,mấy anh nói hơi quá rồi à).Ko có 1 đặc điểm nào là tốt cả..

- Giờ đã có bạn của anh ở đây rồi,Bảo,tôi nghĩ tôi là người thừa nhất!Nên rời đi thì đúng hơn,tôi ko dám phá hỏng ko khí của mấy người nhà giàu.Tôi là người nghèo!-Nói đến đây,nó xoay người nhìn T.Anh,như chợt nhớ ra gì đó,nó nói..

-Hôm nào anh nhớ là phải đền tiền mua thuốc đau họng cho tôi đó!

-Đau họng?Là sao?-T.Anh ngu ngơ nhưng đây là cơ hội để anh bắt chuyện vs nó a

-Thì...thì bữa hôm nọ anh làm tôi quất đến đau họng ý!(Hime-ka:hóa ra c j lại nhớ ra cái này, chịu luôn!)Tôi ko biết,anh phải mua thuốc đền!Thế thôi,ko ý kiến ,ko lý do gì hết!Tạm biệt!-Nó cố gắng nói thật nhanh để cắt đứt chủ đề.Ngu gì,nói ko nhanh nhớ đâu anh ta viện cớ rồi ko đền tiền cho mk thì sao?T.Anh thấy nó nói ra cái việc nó quất đau họng rồi bắt anh đền tiền mua thuốc thì buồn cười nhưng lại nghĩ đến việc nó chán ghét nói chuyện vs anh nên ms nói nhanh thì cảm thấy đau vô cùng,nếu mà để anh biết đc cái lý do kia của nó chắc anh tức lắm a.Nghĩ gì,nhà anh ko thiếu tiền đâu..

Nó nói xong thì cũng nhấc chân đi,lướt qua T.Anh cũng ko thèm nhìn mặt 1 cái.Mà nói thật thì muốn nhìn cũng ko nhìn đc,thông cảm cho chiều cao của nó ko đủ a.Đang đi qua T.Anh đc thấy bước thì

Bụp,,,

Cả người nó bỗng rơi vào 1 vòng tay lớn mà ấm áp,vòng tay đó,người ôm nó ko ai khác là T.Anh..

-----Hết c12-----

Hime-ka:dạo này mình hơi bận nên lâu ra chương mới,mong các bạn thông cảm nha! Mà nói trước nè,chapter sau hay lắm nha!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: 5 Cái Ôm Và Lời Xin Lỗi(P2)

Bụp...

Cả người nó bỗng rơi vào 1 vòng tay lớn mà ấm áp,vòng tay đó,người ôm nó,ko ai khác chính là T.Anh..

Tìm nó như nhảy ra ngoài,cố gắng giẫy giụa để đẩy mình ra khỏi vòng tay khỏi cái vòng tay mà...ở trong lòng nó thôi,đc coi là ấm áp.4 người kia nhìn thấy thế thì khó chịu lắm a.Họ cảm giác như là đang có ngọn lửa bắt đầu cháy trong lòng.Họ cũng muốn đc ôm nó như thế nữa mà! Nghĩ vậy,cả 4 người cùng chạy ra chỗ của T.Anh và cùng nó gỡ bàn tay của T.Anh ra.Rõ ràng là 5 người đầu vs 1 người ,mà thế nào sao hôm nay T.Anh lại đột nhiên mạnh mẽ là mạnh ý! Thành ra mãi mà ko dứt nó ra nổi! Bọn họ càng gỡ ra,T.Anh lại càng siết chặt hơn,nó như bị nghẹt thở ..Bực mình với cái đám bạn đang cản trở việc của mình,T.Anh nháy nháy mắt ý bảo"Tránh ra rồi tí nữa bọn mày sẽ có phần"(Hime-ka:Hết nói rồi!).Mấy người kia thấy vậy,hiểu ý,liền gạt đầu cái 'rụp' rồi cũng tránh ra 1 bên ,chỉ rình đợi T.Anh giải quyết xong việc của anh.

-Á.á...nghẹt ..nghẹt...t-t-thở quá....buông ra..t-t-.....-nó cố gắng thốt ra từng chữ

-'t-t-t...'-T.Anh cũng giả bộ nói lắp bắp giống nó- Nhóc muốn nói gì nữa!-rồi anh cũng dần thả lỏng tay ra cho nó thở,cười cười nói

-Thằng...thằng điên!-nó lấy đc ko khí,liền thở hồng hộc,trừng mắt nói.T.Anh nghe nó nói xong thì ngớ người,lại nghe thấy tiếng bùm cười ở đằng sau,quay ra thì thấy mấy thằng bạn của anh vai đang run run,chứng tỏ là đang cố nhịn cười hết mức có thể.T.Anh thấy vậy thì trợn mắt 1 cái cảnh cáo,Bảo đang cúi đầu, bùm miệng thật chặt,để đỡ phát ra tiếng cười,ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt đe dọa của T.Anh thì tí nữa ko nhịn đc mà banh miệng ra cười 1 trận.Nhưng anh vẫn cố bùm lại,mặt trở lên rất là đỏ a.Sau đó anh mới từ từ buông tay mình ra,hít thở thật sâu mấy cái để điều chỉnh lại.Rồi mới bắt đầu chống lại ánh mắt kia của T.Anh,mồm anh mấp máy nói từ gì đó...

T.Anh đánh vẫn theo...

"T-h-à-n-g Đ-i-ê-n?"

Á,thằng cờ hó này....

T.Anh tức giận cắn môi,cổ tròng thật to mắt để cảnh cáo,cuối cùng tròng to quá thành ra anh bị đau mắt,đưa tay lên dụi dụi rồi lại quay đi.(Hime-ka:haha..trùng cho to vào...haha)

Bảo nhìn thấy vậy thì thật sự ko thể nhịn nổi đc nữa,đang mở mồm ra cười thì...

Búp...

3 cái tay lớn chặn ngay ở miệng anh. Vâng, chính xác là tay của Nhật, Thiên và Long đó ạ! 3 người cùng nhướn nhướn mày nhìn Bảo, ý nói "Mày im, đang lãng mạn!" (Hime-ka:cj Nhi vừa kêu anh Anh là thằng điên thì có j mà lãng mạn?). Bảo hiểu ý, gật gật đầu, rồi lại nhướn mày tiếp, ý bảo "Bọn mày bịt mồm hộ tao luôn, tao...ko nhìn đc đâu!". 3 anh kia gật gật đầu đồng ý, cả 4 người lại tiếp tục quay ra xem tiếp kịch... (Hime-ka:bó tay.com)

-Anh...anh biết là anh có lỗi, lỗi đó là do anh, anh cũng đã xin lỗi rồi mà nhóc, em ko thể tha thứ cho anh 1 lần sao? Với lại, anh hứa sẽ trả lại tiền thuốc lại cho nhóc mà, còn là gấp đôi, gấp ba luôn! Anh hứa, anh sẽ ko bao giờ đi đùa giỡn tình cảm của người khác nữa đâu! Thật đấy! Nhóc, cho anh xin lỗi...

Nó nghe vậy thì bất ngờ! Wa, là già gấp đôi, gấp ba luôn đó, hừ, mà sao anh ta ko nói gấp 10 luôn đi, keo kiệt (Hime-ka:cj tham vừa thôi). Nhưng ko biết thằng cha này có thật sự thành tâm ko?, nhờ đâu anh ta chỉ lừa mình thôi thì sao? Nói thật thì, lúc nghe đc T.Anh nói những lời kia, nó có cảm giác là mình đang thấy nhẹ nhõm và có chút...hạnh phúc...AA...nó chẳng hiểu gì cả!!

Chưa kịp ngược đầu lên thì nó đã bị lôi đi bởi 1 cánh tay khác và đc cánh tay ấy ứ ắp trong lòng. Lần này là Long.

-Nhi à! Em biết ko, khi giận nhìn rất xấu a! Với lại, em lại giận anh vs cái lí do ko đáng để ý. Gái ở bar, vốn là phải có trách nhiệm như vậy, nếu ko muốn phục vụ người khác thì có thể nghỉ làm, tụi anh cũng đâu có bắt buộc! Nếu em ko giận nữa thì...ừm, anh sẽ nấu cho em ăn thật nhiều món ngon! À, với lại, em định ko học nấu ăn với anh nữa sao? -Long ôm nó vào lòng, cảm nhận đc hương thơm nhàn nhạt từ mái tóc của nó, aa...cảm giác thật thoải mái, cái mùi này thật sự rất dễ chịu!

Nó thì đang nghiền ngẫm phân tích câu nói của Long. Long bảo khi giận thì rất xấu...Á, chẳng phải bảo nó xấu sao! hừ, hừ...đc, đc lắm. Ý mình đẹp mà chê người khác a! Nhưng mà nghĩ lại, nó vẫn còn rất...là thêm những món ăn do Long nấu a! Chúng thật sự rất ngon, nó cũng muốn đc Long truyền cho bí kíp nữa chứ! ừm, ừm... Ày..

Nó lại tiếp tục bị lôi đi, lần này lại là 1 vòng tay khác, nó đang bắt đầu bực mình rồi nha!

Cái vòng tay này, người đang ôm nó, khỏi cần nhìn mặt nó cũng biết là ai! Đây chẳng phải là 'soái ca' thích đọc truyện tranh đây sao? Thiên có 1 đặc điểm rất ít ai nhận ra, đó là trên mỗi chiếc cúc áo sơ mi của anh thường in 1 chữ V nho nhỏ. Nó cũng ko biết đó là gì (Hime-ka:lf do vì sao Hime sẽ nói sau nha!), nhưng chắc là chữ cái đầu tiên cái 1 cái tên mà anh rất yêu quý. Bình thường thì chắc là ít ai để ý, sau mấy lần chú ý thì nó mới biết! Chiếc áo sơ mi hiện tại đang hiện trước mặt nó cũng có cúc có in chữ V nữa.

-Cô...à...nhóc, đừng giận nữa. Long cũng đã nói rồi đấy, tụi anh ko ép buộc bọn họ! Và lại, nhóc còn đang giữ bí mật của tôi mà! Và đặc biệt là...

Nói tới đây, Thiên cúi mặt xuống nơi có vành tai của ai đó đang đỏ ửng. Giọng nói nhẹ nhàng và nhỏ, chỉ có thể 2 người nghe thấy, tim nó như ngừng đập...

-...anh có cả 1 thư viện truyện vô cùng lớn, có vô số truyện hay, nếu nhóc thích đọc thì anh rất sẵn lòng!

AAAA...

'Cả thư viện truyện' luôn sao?

Nghe đến đây, nó chỉ muốn hét thật lớn, cho thỏa nỗi vui sướng tột độ này. Nó là 1 đứa con gái vô cùng thích đọc truyện, trừ mấy truyện kinh dị, có cảnh người die ra, truyện gì nó cũng chơi hết. Nó còn đã từng quyết định trở thành 1 nhà văn, hay 1 họa sĩ viết truyện cơ! Nhưng chỉ tội nó ngu vẩn và vẽ cực xấu! Nên đành loại bỏ ước mơ vô vọng đó! Nếu Thiên đã nói như vậy, thì...nó có thể đọc truyện tẹt ga ở trong thư viện của anh ta mà phải ko?

Oh yeahhh.....

Nó định ngược lên để ko chần chờ trả lời thì...Chết tiệt! Mấy thằng dờ hơi này, sao cứ lôi kéo rồi ôm mình hoài vậy, đến nói cũng ko cho nói! Ôm gái suốt ngày rồi mà còn...Hừ, đừng tưởng chị đây dễ thương mà chạy vào ăn đậu hũ miễn phí ná! mà người ôm nó là ai nữa đây? Nó ngược mắt lên, ồa...thì ra là Bảo! Nhìn gần sao anh ta đẹp trai vậy nhỉ? Ờ, nhìn... nhìn gần...? Ách, hóa ra là nó vừa nãy đã tiến quá gần khuôn mặt của nó vs khuôn mặt của Bảo, kéo gần khoảng cách, nó vội vàng chui xuống. Bảo cười nhẹ, ôm nó chặt hơn...

-ừm, anh cũng ko biết phải nói ra làm sao! Nhưng thật sự anh ko muốn nhóc giận anh đâu a! Anh ko phải loại người trắng hoa như thằng T.Anh đâu. Với lại, con gái tò tính vs tụi anh thì cũng là bình thường mà cũng do cái mặt quá đẹp trai này chứ, anh cũng chưa bao giờ đồng ý hẹn hò vs ai cả! Anh cũng chưa từng nghĩ sẽ cho phép ai đó vào vườn hoa này, nhưng lại ngoại trừ vs nhóc. Anh đang cố gắng mờ lòng đó! Cho nên nhóc đừng giận anh nữa nha! -Bảo nhẹ nhàng nói, rồi lấy tay xoa đầu nó.

Xi! Gì mà 'khuôn mặt quá đẹp trai' cơ chứ, có cần phải nói kiểu kiểu như vậy ko? Ai chẳng biết anh có khuôn mặt đẹp, đẹp quá cơ ý chứ, nhưng anh đang đứng trước 1 đứa con gái như nó thì cũng phải lựa lời chút chứ! Vô duyên! Hừ,...Đã thế lại còn gọi nó bằng từ 'nhóc' nữa chứ, coi nó là trẻ con à? ko đ...

Chưa kịp kết thúc suy nghĩ thì nó lại bị lôi đi tiếp! Lần này là Nhật!

Định mệnh, 'cái bọn này' khủng thật rồi! Tẹo nữa biết tay bà! Tức, tức thật...

Yaa...

Nó có gãy giữa,nhưng nó nào có sức như Nhật đc đây! Huhu...sao bố mẹ ko sinh mình ra là 1 nữ đồ sĩ cơ chứ!

-Anh biết nhóc sẽ rất bất ngờ khi thấy những hành động này của tụi anh! Nhưng nhóc hãy hiểu đơn giản chỉ là tụi anh muốn làm lành với nhóc và muốn nhóc vui!..

Hừ,gì mà 'muốn nhóc vui' rồi 'muốn làm lành với nhóc'...lần trước rõ ràng anh cứu nó cũng chỉ vì trách nhiệm,đừng nói lần này cũng chỉ là vì trách nhiệm thôi nha! Hừ,nếu thế thì nó ko thêm và cũng ko cần!

-..lần này ko phải vì trách nhiệm,với lại lần trước anh cứu nhóc cũng ko phải là do trách nhiệm,đó chỉ là 1 cái có thôi!-Nhật cười nhẹ nhàng,cốc đầu nó!

Nhưng nó ko cảm thấy đau a! Hiện tại nó còn đang còn đang vui quá hóa đơ! Nó vui vì thật sự lí do kia ko phải là do trách nhiệm,họ thật sự muốn làm cho nó vui sao,thật sự muốn làm lành với nó sao? Wa....*tiếp tục đơ*

1 lúc sau,nó mới nhớ là Nhật vẫn còn đang ôm mình,liền nhanh tay đẩy anh ra,lườm lườm anh rồi gãi gãi đầu,chỉnh sửa lại kính...

T.Anh vội chạy ra chỗ nó,day day tay nó..

-Nè,nhóc,chẳng lẽ nhóc còn chưa đồng ý tha lỗi! Thôi mà,đừng giận dai vậy nữa!

-Đúng đó,chẳng lẽ tụi anh làm đến vậy rồi mà em vẫn còn chưa hết giận?-Long tiếp lời

-Ừm.um.tôi..tôi...-Nó chẳng biết nói gì cả,hiện tại nó còn đang rất bối rối.Cái lũ này tự nhiên chấp mạch hết lượt,lại đi xin lỗi nó mới sợ chứ!

5 anh sau khi nghe nó cất giọng nói thì thực sự rất hồi hộp,họ chăm chú nghe,thành ra ko khí tự nhiên trở nên yên lặng vô cùng...

'Ọc...Ọc...Ọc...'

Ôi gòi oi! Ngay trong cái tình cảnh lặng mạn như vậy mà cái bụng đáng chết của nó lại biểu tình mới đau chứ!Ôi trời ơi,nó biết giấu mặt vào đâu đây! Bực mình thật !(Hime-ka:ẹ chịu ẹ luôn đó)

5 anh phì cười.Ai ngờ trong tình huống căng như dây đàn vậy mà nó còn có thể hài hước thế cơ chứ.Cô nhóc cận này thật đúng là đáng yêu hết sức!

Thấy mọi người cười mình,mặt nó đỏ ửng lên,lấy tay đẩy lại gọng kính để lấy lại vẻ uy nghiêm,ho ho vài cái..

-Khụ khụ...

-À,đúng rồi nhóc chưa có ăn trưa mà phải ko? Vào đây đi!-Bảo biết ý nói

-ừm,ừm,đúng rồi,tôi chưa có ăn gì cả!-nó như vớt đc cái phao liền nhanh mồm phụ họa

Mở túi đồ ăn nó vừa mua về ra,5 anh cảm thấy hơi bực a!Sao bữa ăn của nó toàn mấy thứ linh tinh vậy nè! Trong túi chính xác là toàn bimbi,bánh kẹo,độc nhất có 1 cái bánh mì. Chỉ ít cũng phải kèm theo 1 hộp sữa nữa chứ,và lại trong trường cũng bán cơm hộp mà! sao nó ko chú ý đến sức khỏe của mình cơ chứ!

Thấy ánh mắt có vẻ trách cứ của 5 người với túi đồ ăn của mình,nó lên tiếng

-Nhìn gì mà nhìn,ánh mắt các anh thể hiện như vậy với túi đồ ăn của tôi là sao? Thích tôi chọc cho đui mắt,hết đẹp trai ko?

-Em ăn những thứ này thật chẳng có dinh dưỡng gì cả!-Long nhấn mày

-Đúng đó,thảo nào gầy như vậy!-Thiên tiếp lời

-Em..

-Kệ tôi đi,hiện tại tôi đang rất đói đó! Yêu cầu các anh tránh ra 1 bên!-nó xua xua tay

-Muốn tụi anh để yên cho nhóc ăn thì nhóc phải tha lỗi cho tụi anh trước đã! Đc ko?-T.Anh tỉnh ranh nhưng mày nói

-Ừm,đúng đấy,nhóc phải hứa cái đã!-Nhật gật đầu ủng hộ

-đúng đúng,thế thì nhóc mới đc ăn trong bình yên a!-Bảo nhếch môi

-đúng...

-Thôi...Thôi đc rồi!Tôi ko giận các anh nữa,tôi tha lỗi cho các anh đc chưa? Giờ để yên cho tôi ăn đi! Mà này,T.Anh,anh nhớ phải giả tôi gấp 3 lần tiền mua thuốc nhá!(Hime-ka:vẫn còn nhớ!)-Nó nhưc đầu nói,sấp là người vì đói đến nơi rồi đây!

-Ok nhóc!-T.Anh

5 anh nghe vậy thì vui cực điểm,cuối cùng nó cũng tha lỗi,gìò họ có thể thở phào nhẹ nhõm đc rồi,nhưng trước hết phải để cho nó ăn cái đã...

-----Hết C13-----

Hime-ka:Chúc m.n đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Khiêu Chiến

Trong văn phòng hội sinh viên... 5 anh đang ngồi tại ghế sofa,tay chống cằm,nhìn về mặt ai cũng khá là đắm chiêu..

-Bọn mày...cũng...có tình cảm vs nhóc Nhi à?-Long từ từ lên tiếng.Nói thật thì mấy thằng bạn này của anh rất ít khi mở lời,anh mà ko lên tiếng chắc cũng chẳng ai buồn mở miệng đâu.Haizz!

-Đúng!-4 miệng 1 lời,đồng thanh thốt lên

Sau khi nói xong họ mới ngó người nhìn nhau, lại 1 lần nữa họ cùng thích chung 1 người....

-Vậy thì...tao sẽ quyết định khiêu chiến vs bọn mày, nhóc cậ sẽ là của tao,tao sẽ ko giao nhóc ấy cho ai đâu!-T.Anh vênh mặt,tự tin nói

-Đc rồi,mày nghĩ mày sẽ làm đc sao? Nhóc ấy sẽ là của tao!-Long mỉm cười,về mặt thách thức nhìn T.Anh

-Tao sẽ là người có đc trái tim của nhóc ấy nhanh thôi!-Thiên nhàn nhạt nói,trong giọng nói chứa đầy những quyết tâm

-Tao sẽ ko nhường nhóc ấy cho bất cứ ai đâu!-Bảo kiên định mở miệng

-Bọn mày nghĩ sẽ vượt qua đc tao sao? Đừng ăn dưa bở chứ!-Nhật nhếch môi,cười khê nói

-Ok! Bọn mày cứ đợi đấy!-T.Anh giọng nói chứa đầy vẻ nghiêm túc.Ko chỉ riêng anh nghiêm túc trong việc này,ngay cả 4 người còn lại cũng vô cùng nghiêm túc.Còn phải nói sao,lâu lắm các anh mới đc trở lại cái tình cảnh mà thích hay yêu 1 người,các anh sẽ ko để người khiến các anh rung động vụt mất đâu! Bởi vì, họ cũng đã từng mất đi người mà họ vô cùng yêu thương....

ZZZ

Văn phòng hội sinh viên...

Khung cảnh vẫn như mọi ngày,đó chính là cảnh 5 anh nằm ngón ngang mỗi người 1 việc.Ko nghe nhạc thì cũng chơi game,ko game thì ngủ....ko hề có việc nào mà liên quan đến việc của hội sinh viên cả.Mà nói thật ra,những công việc của hội sinh viên như ghi chép,phân tích...các anh đều đố lên đầu nó hết!(Hime-ka:khô thân cị Nhi)

Bỗng...

'Hội sinh viên chứa toàn soái ca xin bắt máy...

Hội sinh viên chứa toàn soái ca xin bắt máy...

Hội sinh viên chứa toàn soái ca xin bắt máy...'

(Hime-ka:nhạc hay ha!)

Cạch...

-A lô!-Long nhắc chiếc điện thoại bàn ở ngay bên cạnh anh,lười biếng mở miệng

-[.....]

-Ủm,tôi biết rồi,cử hội phó và thư ký đi cùng phải ko?

-[.....]

-Có nhất thiết là phải cử cả hội phó đi cùng ko? Một mình tôi-hội trưởng vs thư ký là đc rồi!-Long cô skis kéo vs người ở đầu dây bên kia(Hime-ka.m.n có thấy anh ấy rất biết tận dụng cơ hội ko?)

-[.....]

-Haizz...thôi đc rồi! Tôi hiểu rồi,ý của chủ tịch chứ gì!-Long thất vọng thở dài,anh suất nữa đã có cơ hội ở riêng vs nó

Cạch...

Cúp máy,trên mặt Long hình thành ra 2 loại cảm xúc lẫn lộn:1 là vui vui,còn cái kia, hình như là bức tức thì phải...Anh bình tĩnh ns vs mọi người trong phòng.

-Ừm,trợ lý chủ tịch vừa gọi đến,nói tẹo nữa chúng ta sẽ có 1 cuộc họp vs 1 số công ty đã, và đang hợp tác vs ĐH này.Lần này ta sẽ cử 3 người đi dự cuộc họp,gồm có tao-hội trưởng, Nhóc cận-thư ký và....Bảo-hội phó!-Nói tới Bảo gần như là Long có cảm giác nói.Hừ! Thắng này chắc chắn sẽ làm kì đà cản mũi giữa anh vs nhóc cận.Nhưng chủ tịch lại nói cần phải cho Bảo đi.Sao anh ko biết lý do đc cơ chứ! Dù nói Bảo là 1 người đàn ông lạnh lùng,ít nói nhưng 1 khi anh đã nói thì cực kì biết cách chọn lựa từng câu từng chữ,anh rất biết cách nói chuyện vs người khác.Đây cũng là 1 phần lý do khiến anh là người giỏi văn nhất trong 5 người a~

-Nhưng..Bảo cũng có thể ko đi cũng đc,mình tao và nhóc cận có thể giải quyết đc! Nên là mày cứ ở nhà đi! Đc chứ?-Long vẫn cố vớt vát 1 chút hi vọng từ thắng bạn

-Đương nhiên là ko đc! Mày nghĩ tao sẽ nhân nhượng để cho mày có thể ở 1 mình vs nhóc ấy sao? Tao đã nói là tao sẽ ko nhường ai rồi!-Bảo nhếch môi

-Này,mày có biết văn phòng hội sinh viên hiện giờ đang rất nhiều việc ko? Mày nên ở lại lo mà làm đi!-Long cố cãi

(Hime-ka.rất nhiều việc mà ko ai chịu làm,đổ hết lên đầu cj Nhi thế đấy! __Ngọc Nhi.huhu...Hime oi,họ bóc lột sức lao động của chị T.T..)

-Vậy sao mày ko ở lại đi! Mày là hội trưởng cơ mà!-Bảo cũng ko chịu thua,cãi lại

-Chính vì..

-Khoan!-Long đang định cãi tiếp thì T.Anh ngắt lời

-Sao?-Long và Bảo đang cãi nhau,thấy có người chen vào,mặt hầm hầm nhìn T.Anh,2 miệng 1 lời cùng nói

-Tại sao chỉ có mỗi bọn mày đc đi,Long,hay mày lại nói gì vs chủ tịch có đúng ko?-T.Anh cũng bức mình vì ko đc đi cùng nó,tay chống lạnh,hung hăng giáng tội cho Long

-Mày bị sao vậy? Từ nãy mày ngồi ở đây,mày ko nghe tao nói gì hay sao? Do chủ tịch nói như vậy,tao ko có nói gì thêm.ngoại trừ việc bảo chủ tịch để thắng Bảo ở lại!-Bị giáng tội oan,Long cắn môi,nói

-Ừ,chính xác là tao đâu có nghe mày nói ,từ nãy tao nghe nhạc mà! Vừa mới rút tai nghe ra thôi!-T.Anh bày ra khuôn mặt cực kì ngu ngơ nói

-Thế thì mày im luôn đi cho rảnh!-Long bức tức nói

-Nhưng tao cũng muốn đi,4 người đi ko đc à?-T.Anh đồng ý

-Ko,3 người đi là còn ...thừa rồi!-Long

-Nhưng...

-Này,tao cũng muốn đi nữa,tốt nhất là để tao đi,tao học giỏi văn lắm á nên tao rất biết cách nói chuyện vs người khác a~!-Thiên ngắt lời T.Anh,nói lên ý kiến vô cùng 'đúng đắn' của mình

-Thôi đi..Cho mày đi có mà mấy công ty kia bỏ hết hợp đồng vs ĐH này,người gì đâu nói chuyện thô lỗ!-Bảo bị cướp mất chức 'đệ nhất văn',ko cam lòng vội nói

-Tốt nhất bọn mày ở nhà hết đi,một mình tao vs nhóc cận là quá đủ rồi! Ko cần thêm bớt!- Nhật cất tiếng,xua xua tay nói

-Mày mới là người phải ở nhà đấy ,Nhật,nghĩ gì mà mày có thể đi 1 mình vs nhóc ấy!-T.Anh bĩu môi,bác bỏ ý kiến mà anh coi là vô nghĩa của Nhật sang 1 bên

-Tao đã bảo là để tao đi 1 là đc rồi..tao học giỏi văn,lại biết nói chuyện nữa!-Thiên nhanh miệng nói lên ý kiến cũ của mình

-Mày mà học giỏi văn á? Tao thấy mày là đứa ngu văn nhất trong 5 đứa đấy!-Vâng,sau khi nghe đc câu nói kia.'Đệ nhất văn' của chúng ta chắc chắn sẽ

ko để cho qua được rồi

-Mày mới ngu ý, mày có biết là có 1 lần tao được chín điểm môn văn ko?-Thiên hất mặt nói lên 'chiến công vang dội' của mình

-Tao nhớ đó là con sáu,xong mày sửa lại thành 9 mà!-T.Anh

-đúng đúng,tao nhớ sau lần đó mày còn bị cô giáo bắt đi dọn WC nữa cơ!-Nhật

-ừm,hon nữa nó còn bị chép phạt 100 lần câu'em rất yêu điểm 6 cơ mà!-Bảo bồ sung

(Hime-ka: Thiên ca oi,anh giỏi thật,'chiến công' của anh thật nhiều à,nhưng mà hình như đang lạc đề sang chủ đề 'thơ ấu' rồi hay sao á,Đôi chủ đề đi mây đại ca oi (-_-))

-Bọn mày im hết đi,tóm lại tao sẽ đi họp cùng vs nhóc,hết!-Thiên bị kẻ ra 1 chuỗi lịch sử 'huy hoàng' của mình,xấu hổ hết lên

-Mơ đi,tao sẽ đi vs nhóc ấy!

-Ko,phải là tao!

-Tao chứ!

.....

Bọn họ cứ mãi miết cãi nhau mà ko biết có 1 người đằng sau đang chất chứa 1 ngọn lửa lớn a.Long đen mặt nhìn lũ bạn thân của mình tranh nhau.Rõ ràng,anh là hội trưởng, mà hình như từ này giờ tụi này đã quên mất anh rồi hay sao ta????

.....

-----Hết c14-----

Hime-ka: ở chương này m.n có thấy được 1 tính cách khác của 5 anh nhà ta chưa? Haizz...chịu mấy anh luôn! À,mà nói trước nè,ở phần sau Hime sẽ giới thiệu 1 nhân vật mới nha nhưng nv mới này rất lâu sau mới xuất hiện a~

Chúc m.n đọc truyện v.v nha!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Không Đề

Hime-ka: lần này Hime bí tên chương mới,với cái nội dung này thì thực sự Hime ko nghĩ ra được cái tên gì cả,m.n thông cảm ạ!-----

Bọn họ cứ mãi miết cãi nhau mà ko biết có 1 người đằng sau đang chất chứa 1 ngọn lửa lớn a.Long đen mặt nhìn lũ bạn thân của mình tranh nhau.Rõ ràng,anh là hội trưởng, mà hình như từ này giờ tụi này đã quên mất anh rồi hay sao ta???? Không được,ko được.....uy nghiêm của hội trưởng ko thể để mấy thằng này đập tắt được a~

-Tất cả im cho tao! Sao bọn mày nhặng nhít thế! Chuyện này là của người lớn...à nhầm là ..là của..của gì nhỉ?- nói đến đây,Long bỗng bí lời,anh ngập ngừng,đưa tay ra gãi đầu.4 anh kia đang tranh giành sôi nổi,nghe Long mắng tất cả đều quay ra và lực chú ý lên anh.....

-Mà bọn mày im hết đi! Cùng lắm nếu bọn mày ko nghe lời,tao chịu...nhục 1 lần đến mức vs bố Quốc,cho thằng Bảo đi là phải biết tao 'khoan dung' tới cỡ nào rồi!(Hime-ka.vâng,anh nào đó đang rất tự tin nhận mk khoan dung -_-).Với lại đây cũng là do bố Quốc giao phó.Ừm..tội này được gọi là gì ta? À....đúng rồi!tội quấy rối công việc 'nha! (Hime-ka:tội này ms nha ..)Hehe..để xem bố Quốc sẽ làm gì vs mấy đứa mày!-Long vừa nói vừa xoa cằm,mắt nhìn mấy người vừa này còn đang rất là hùng hục khí thế giờ rụt cổ như cún con ko khỏi đắc chí! Haha...ai bảo lần trước tụi nó đổ cho anh làm hội trưởng..haizz,giờ mới thấy cái chức vụ này thật là có ích..haha..

Chắc các bạn đang thắc mắc bố Quốc là ai phải ko?Đây chính là nhân vật mới mà Hime muốn giới thiệu nè! (Bố Quốc xuất hiện ko nhiều đâu m.n)

Thật ra,ko chỉ có 5 ông bố của 5 chàng thân vs nhau đâu,mà là 6 người cơ!...

GTNV:

Trương Bảo Quốc: Chủ tịch của tập đoàn đứng thứ 3 VN về mọi mặt, là bố nuôi của 5 anh (bố cx có 1 ng con nha), học chung vs 5 ông bố của 5 anh thời ĐH thôi (5 ông bố kia chơi vs nhau từ nhỏ á). Nhận được lời mời của 5 ông bạn thân, ông đồng ý trở thành chủ tịch của ngôi trường ĐH này. Còn vì sao mà 5 anh lại sợ bố Quốc ư? Là vì bố Quốc là người cực kì nghiêm khắc và sống vô cùng quy củ. Ai làm sai hay ko làm theo ý ông là ông phạt thẳng tay luôn, ko kiêng nể 1 ai cả (Hime-ka; cái này gọi là bảo thủ á). mà đặc biệt những hình phạt của ông cực kì quái dị khiến 5 anh phải nhớ đến già mất....

Hime-ka: bố Quốc có liên quan đến 1 người đặc biệt sẽ xuất hiện ở những chương sau

Hiện tại, nó đang ngồi trong canteen vừa xoi gói bimbim mới mua vừa nhàn rỗi đọc truyện tranh thì....

"Đề nghị cô thư ký vừa xấu xí lại cận nặng của hội sinh viên lên văn phòng có việc, ngay và luôn.."

Mẹ nó, đũa nào đặt thông báo kia, dám kêu nó xấu xí, mà hơn nữa nó còn đang ăn ngon như vậy....

Huhu... giây phút yên bình của mình. Lúc nào thủ phạm cũng do mấy thằng trong hội sinh viên. Thật là tức chết mà! Sau sự việc lần trước ở vườn hoa thì nó vẫn chưa gặp mấy anh, lần này đối diện, quả thật là có chút ngại a~

Đành bỏ bữa ăn thôi... Nó chạy vù lên văn phòng. Mà phải nói, ngay cả trên đường đi nó cũng ko đc yên, đi đến đâu cũng bị mọi người soi mói...

Yaaaa... Tất cả là tại 5 thằng kia!!!

Trước cửa phòng hội sinh viên, vừa mở cửa, đập vào mắt nó vẫn là cái cảnh như mọi lần, cái cảnh 5 con người này nằm ngổn ngang thật sự thì nó đã quen rồi, nhưng cứ nhìn đến là lại thấy ngứa mắt!

-Này nhá, cái gì mà hội sinh viên, tôi thấy đây là chuồng heo thì có (Hime-ka; j ns hơi quá a). Bữa bọn! Giờ này rõ ràng còn rất nhiều việc mà sao các anh vẫn nằm đấy! Thật là vô trách nhiệm! -nó bực tức xả giận

-A, nhóc cậ, em đến rồi à? Vào đây! -Long thấy nó, hớn hơ bật dậy

-Nhi, Nhi, nhóc vô đây! -T. Anh cười toe toét

-Nhóc định đứng đó suốt sao? -Thiên mỉm cười

Nhật và Bảo nhìn nó rồi cười rặng rờ làm tim nó nhảy vọt lên. Mà hình như ko có ai để ý đến câu nói vừa nãy của nó a!

Nó nhấc chân, bước vào căn phòng với khuôn mặt cau kình

-sao các cứ kêu tôi là 'nhóc' nhớ? Tôi là người lớn, tôi 18t rồi đó. Hơn nữa, tôi nhấc lại lần nữa, đây là cái chuồng heo à?

-Ai lại nói đây là chuồng heo cơ chứ? Nếu vậy chả phải tại anh là... heo à? -T. Anh nhăn mày

-Thì đúng rồi còn gì! -Nó gật đầu, tự nhiên nói

-ừ... thế thì, nhóc cũng làm việc trong này, vậy thì nhóc cũng là heo! Đúng ko? -T. Anh ko chịu thua, vội vặn lại

-Ko..tôi là người cho heo ăn! -Nó mỉm cười đắc thắng T. Anh nghe nó nói thế thì hết cái vặn lại, hừ một cái rồi quay mặt đi chỗ khác...

-Mà nếu nhóc nói mình 18t thì hơi khó tin đấy! -Nhật nhếch môi nói

-Đúng đấy, với chiều cao lý tưởng đối vs các em học sinh tiểu học thế kia thì quả rất khó tin! -Bảo hùa theo Nhật

-Gi? Gi? Nói cho mà biết, tôi cao 1m53 rồi đó, so với năm ngoái là tăng thêm đc 1cm rồi nha! Thế là cao rồi! -Nó tay chống nạch. oai phong tuyên bố chiều cao.

Nghe xong câu nói của nó, 5 chàng bỗng dung cúi mặt. Mọi người biết vì sao ko? Họ cúi xuống để nhìn cười, đấy, nhìn bờ vai họ run run thế kia là biết!

-Hừ, bắt ngờ lắm đúng ko? Ko biết gì mà cũng nói. Các anh bàn luận cái gì về tôi chứ về chiều cao thì khỏi bàn đi! -Nó

-Phụt...haha.....nhóc, nhóc...nhóc 'cao' thật đó! - T. Anh ko nhịn nổi phì cười, 4 anh kia thấy có người mở đầu cũng ko nhịn đc cười theo

-ý anh là sao? tại sao phải nhấn mạnh từ 'cao' hả? -nó nhăn mày

- Ý anh là nhóc cao hơn mấy em học sinh lớp 2 ..haha.....-t.Anh

-Anh dám nói móc tôi!Tôi cho anh biết tay!-Nó xắn tay áo chuẩn bị xông lên đánh thì...

-E hèm...thôi,chúng ta vào việc chính nào!-Long điều chỉnh lại giọng nói

-các anh mà cũng có việc sao?Tôi có nghe nhầm ko?Thật khó tin nha!-Nó bày ra khuôn mặt vô cùng ngạc nhiên,rồi lại ngoáy ngoáy lỗ tai.

-Bọn anh cũng có việc mà nhóc!- Thiên nhẹ nhàng xoa đầu nó và ngay lập tức nhận từ nó 1 cái liếc

-Cụ thể là,tạo nữa,chúng ta sẽ có 1 cuộc họp vs vài đối tác,chủ tịch chỉ định là sẽ có có anh-hội trưởng,nhóc-thư ký,và...Bảo-hội phó cùng đi dự!-Long

-Ừm,mà tạo nữa là bao giờ?-nó xoa cằm

-Khoảng 1 tiếng nữa!-Bảo

-haizz,thế thì còn chán,vừa nãy...-nói đến đây,nó bỗng nhớ ra cái gì đó

-A,đúng rồi,ai đặt cái thông báo cho tôi hả?-nó hung hăng

5 anh nghe nói vậy lần nữa cúi mặt,Thiên nói...

-Cái đó ko hay sao?

-Hay cái đầu anh ý! Ai lại kêu như vậy!-nó cắn môi,trùng mắt

"Đề nghị cô thư ký vừa xấu xí lại cận nặng của hội sinh viên lên văn phòng có việc,ngay và luôn."

Tiếng thông báo vang lên...

-Ai,ai bật vậy?Ai đã đặt?Ko đổi đi,tôi sẽ ko làm việc ở đây nữa đâu!-Nó bực mình

"Đề nghị cô thư ký vừa xấu xí lại cận nặng của hội sinh viên lên văn phòng có việc,ngay và luôn."

"Đề nghị cô thư ký vừa xấu xí lại cận nặng của hội sinh viên lên văn phòng có việc,ngay và luôn."

Tiếng thông báo vẫn cứ kêu lên,nó giận tái mặt,hùng hực bước đến phía cửa ra vào...

-Ây,ây,nhóc đợi đã!-Bảo vội nói

-Tôi quyết định ko làm thư ký nữa!-nó giận dữ,ngheến răng nói

-Nhóc hạ hỏa nào,T.Anh,tắt đi!-Bảo

-Đây,anh tắt rồi nha nhóc!-T.Anh

-ko,đổi nữa!-nó vênh mặt

-haizz.đc rồi,anh đổi!-T.Anh

"đề nghị cô thư kí xinh xắn,dễ thương của hội sinh viên lên văn phòng có việc,ngay và luôn.."

-Được chưa?-T.Anh

-Hi hi,đc rồi!-nó thay đổi 360 độ,cười hi hi

-Mà này,các anh có gì ăn ko,tôi đói là rồi!-nó nhớ đến cái bụng của mình,áo nào nói

-Nhóc đói hả? Cái này cứ để anh lo cho! Đảm bảo sau 20p,nhóc sẽ có đầy đồ ăn trước mặt đc ko?~Long nghe đến nấu ăn,hón hờ ra mặt

-Wa..cám ơn anh nhiều nha,Long.Anh thật đáng mến!-Nó như gặp đc cứu tinh,cười vui vẻ nói.Nụ cười kia của nó làm Long rất là vui nha! Hơn nữa,nó còn nói anh đáng mến nữa! 4 anh kia thì đầy ghen tỵ nhìn Long.

"hừ,được rồi,minh cũng sẽ về học nấu ăn"-đây là suy nghĩ của 4 người...

-----Hết C15-----

Chúc mn đọc truyện v.v!....

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đi Hẹn (P1)

Hime-ka:chính xác hơn là họ đi chơi đấy ạ!-----

Sau khi giải quyết hết một đồng đồ ăn hấp dẫn do Long làm. Nó cùng Long và Bảo lên ô tô để đi đến điểm hẹn với khách hàng.

Nơi mà nó sẽ hẹn là một nhà hàng 5 sao lớn nhất cả nước. Phải nói là vô cùng đẹp luôn ý! Được xây kết hợp giữa phong cách châu Âu và kiểu truyền thống, nó tạo cho ta một cảm giác hài hoà, thoải mái. Nhìn nhà hàng trông thật sự là rất sang trọng. Đi đôi với nó là những món ăn cực kỳ ngon, những món đặc sản ở khắp châu Á và cũng là nơi tập trung những đầu bếp hàng đầu. Quả thực là vô cùng hấp dẫn người đến. Nhưng đương nhiên những món ăn trong này phải cực kỳ đắt rồi, lên đến chục triệu một món chứ chẳng chơi!

Nó mới chỉ nghe qua nhà hàng nổi tiếng này ở trên mạng trên báo thôi. Chưa bao giờ nghĩ là mình có cơ hội được đặt chân tại đây, giờ bỗng dưng lại có cơ hội. Ôi giờ ơi, cảm giác của nó lúc này là vui sướng không tả nổi... Oa, thật là thích chết mất a!

Vừa bước vào trong Long và Bảo đã thu hút tất cả ánh mắt của các chị em phụ nữ, từ người già đến trẻ nhỏ. Tuy trong này không thiếu những người đẹp trai nhưng họ vẫn thua xa 2 người Long và Bảo. Nó chắc chắn rằng mọi người ở đây thảo nào cũng nghĩ nó là con hầu đi theo sau cho mà xem, xong lại đánh giá nhận xét nó này nọ...haizz mệt lắm, mệt lắm.

Như vừa nhìn thấy đối tác,Long vẫy vẫy tay với một cái bàn nọ rồi thẳng tiến đi về phía đó.Đối tác của nó là 2 người đàn ông trung niên,họ thay mặt mấy đối tác khác đến dự.

3 người ngồi xuống trước khi ngồi,Long và Bảo bắt tay với 2 người đàn ông đó xong họ bắt đầu tiến vào công việc luôn.Nó ngồi bên cạnh mà chẳng hiểu cái mô tê gì,cứ ngơ ngơ cái mặt ra ngoài cửa sổ.Lâu lâu nghe thấy tên mình thì mới lật đật'đạp đạp,văng văng' rồi lại quay ra ghi ghi ,chép chép.

Long và Bảo tuy là đang nói chuyện với đối tác nhưng trong tầm mắt của mỗi anh lúc nào cũng thấy nó a.Quả thật là dễ thương quá mà! Những biểu hiện,những hành động,hay những nụ cười của nó luôn làm cho các anh có cảm giác vô cùng ấm áp như nắng ban mai...

30 phút sau...

-Vâng,chúng tôi sẽ điều chỉnh lại để có kết quả tốt hơn nữa!-Bảo

-Vậy,cuộc họp kết thúc tại đây,chúng tôi về trước!-1 trong 2 đối tác cười hiền nói

Thế là cuộc họp kết thúc vô cùng nhanh chóng lúc này,nó đang cùng với Long và Bảo ngồi yên vị trên ô tô.Nó thì rộng rãi thoải,một mình ngồi ở phía sau,Long ngồi ghế trước,còn Bảo ở ghế lái.

-Này này,sao họp gì mà nhanh vậy,tôi tính thời gian hết có 36 phút 48 giây thôi a!-nó ngo đầu về phía trước

-Thế nhóc thích lâu à?-Long

-Không,không!-nó lắc đầu,có hiểu cái gì đâu mà thích ngồi lâu cơ chứ!

-Bọn anh cũng vậy nên đã yêu cầu họp về sớm rồi! Nhóc không nghe sao?-Long

-À...à..nhớ rồi..haiz,dạo này,,đầu óc tôi sao ý,hi hi!-Nó gãi đầu áp ứng tìm lý do,chứ thật ra nó chả nghe gì cả.Đương nhiên,điều này Long và Bảo cũng đã biết mà,với lại...

-..thật ra các anh cũng không có yêu cầu về sớm..!-Long phì cười-nhóc nhớ ra cái yêu cầu về sớm ở đâu đấy!

-O,hóa ra anh lừa tôi?-nó ngu ngơ chỉ vào mặt

-Ừm ừm!-Long gật gật đầu

-Anh lừa tôi thật á?-nó hỏi lại

-Ừ,thật!-Long kiên nhẫn trả lời lại lần nữa

-Thật luôn?-nó

-Thôi,nhóc đừng nói nữa!-Long phẩy phẩy tay

Bảo ngồi ở phía trên cười mấy lần nhưng không ai để ý...

-Bây giờ còn sớm,hay chúng ta đi chơi nha!-Bảo

-Thật sao? Được đi chơi à? Đi Đi,tôi cũng muốn đi nữa!-Nó nghe thế,hón hờ ra mặt

-Được rồi,đi nào!-Bảo cười

-----.....

Tại công viên Superman....

-Nhanh lên,Bảo,sao anh làm gì mà lâu thế,ngủ trong đây luôn à? Đây,giờ không phải giờ ngủ đâu nhá! Nhanh lên! Nhanh lên!-Nó đứng ngoài xe thúc giục Bảo

-Đây,đây,anh ra rồi đây,nhóc cứ từ từ và anh cũng không ngủ ở trong đây đâu a!-Bảo buồn cười đẩy xe bước xuống

-Đi,đi thôi nhanh lên,có nhiều trò vui lắm!-nó nắm lấy tay Long và Bảo rồi kéo 2 anh chạy về phía trước

Bảo bất ngờ trước hành động này của nó,trước đây nó làm gì có cái kiểu hay cầm tay con trai như vậy cơ chứ! Nhưng khi cảm nhận được hơi ấm từ tay nó,anh vô cùng ấm áp. Tay nó,ước gì chỉ có thể nắm tay mỗi mình anh,nhưng không,còn một cái tên đang nhón nhờ đứng bên kia nó kia,đúng là kì đà cản mũi!!Hừ!

Long không biết mình đã nằm trong danh sách kì đà cản mũi của Bảo,giờ phút này,anh chỉ muốn giữ lại mãi mãi hơi ấm từ bàn tay nó truyền đến tay anh.Khụ,mặc dù giờ đang là mùa hè!

Nó thì không biết là cái hành động này lại ảnh hưởng đến 2 người như vậy,vẫn cắm đầu chạy về phía trước thôi a!

3 người chơi hết chỗ này đến chỗ nọ,hầu như trò chơi nào họ cũng chơi hết rồi,nào là trượt thuyền,máy bay thăng bằng,lượn tàu hỏa hay mấy trò chơi mạo hiểm gì đó...Giờ họ đang tiếp tục tìm kiếm trò chơi mới...

-Giờ chúng ta chơi gì đây?-Nó lau mồ hôi trán

-Nhóc,nhóc không mệt à,chơi suốt rồi đấy,mồ hôi đầy mặt nè!-Long nhìn mặt nhìn nó.không quên dùng khăn tay lau mồ hôi cho nó.Nó cứ đơ đơ nhìn Long mãi làm Long tưởng nó đang cảm nắng anh nhưng...

-Đây nhá,anh không phải tiếc tiền nhá,nhà thì giàu mà ki bo,tôi chưa mệt và muốn chơi tiếp!-nó vênh mặt nói

-Ai bảo anh tiếc tiền,anh không có,được chơi tiếp thì chơi tiếp nhưng quan trọng là chúng ta chơi gì đây?-Long bị nó gọi là ki bo,bực bội tay chống nạnh nói

-Giờ còn mỗi nhà ma là chưa vào thôi nhĩ?-nó xoa cằm nói

-Thôi,đừng vào nhà ma!-Bảo lên tiếng

-Sao lại không vào?-nó nhăn mày,thực ra thì nó cũng không muốn vào đâu vì nó sợ lắm a,nhưng nó cũng muốn biết lý do vì sao Bảo không muốn vào đó.A..hay là..

-Anh sợ ma?-nó

-Anh làm gì sợ ma!-Bảo tỉnh bơ

-Thế sao...

-Anh cũng là không nên vào nhà ma!-Long sau một hồi suy nghĩ cũng lên tiếng

-Hả?Các anh sợ ma sao?-nó càng bí hiểm

-Làm gì có chuyện đó!-Long

-vậy thì vào đi!-nó nhướn mày thách thức.Ấy dà,nó dám chắc là hình như 2 người này sợ ma nha,há há,còn cố chối,'vào đây xem,tôi xem các anh thế nào,chắc sợ chạy mất dép luôn ý chứ.Hừ,rồi lúc đó các anh sẽ phải làm sao?'-nó vô cùng ngây thơ mà đưa ra ý kiến vào nhà ma kia ra mà quên rằng nó

cũng vô cùng sợ ma a!

-Được,đành vậy thôi,tụi anh cũng không muốn vào đó! Nhóc vào đừng kêu nha!-Bảo,dám nói tụi anh sợ ma? Không bao giờ có chuyện đó,ngược lại phải xem nó ra sao a!

Nó nghe xong câu cuối của Bảo 'hừ' một tiếng"Đề xem ai kêu trước,đã sợ rồi còn to mồm!-Nó

-Được,vào thôi!

-----Hết C16-----

Hime-ka xin lỗi mọi người vì đã để mọi người hóng truyện lâu nha! Mong các bạn sẽ ủng hộ truyện nhiều hơn,Hime sẽ cố gắng ra chap mới nhanh!

Chúc m.n đọc truyện v.v!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Đi Hạp (P2)

Vừa bước vào nhà ma,tiếng lêu kinh dị và rung rợn phát ra làm nó sợ rúm người.Căn nhà này thật sự rất đáng sợ a. Cách bài trí giống một tòa lâu đài cổ bị bỏ hoang âm u u.Lâu lâu có con dơi bay qua mặt nó nữa cơ.Họ bắt đầu đi sâu vào trong hơn...

-Á á á á.....

Tiếng kêu thất thanh ở đâu vang lên,nó nuốt nước bọt một cái.Hình như nó đã có một quyết định vô cùng vô cùng sai lầm thì phải a.Làm sao giờ,chỗ này đáng sợ quá đi mất!

-Ê ê,cho tôi đứng ở...giữa đi..đi nha,được không?-Nó ngập ngừng hỏi

Bảo và Long nhìn nó dăm chiêu một lúc rồi gật gật đầu.Nó vui mừng nhanh chóng chạy tọt vào giữa hai người.Haiz,cảm giác thật là an toàn a~

-Trong này thật chẳng có gì đặc biệt cả,nhà ma gì mà chẳng đáng sợ,nhảm chán!Anh đã bảo là không nên vào đây rồi mà nhóc không chịu nghe!-Bảo hơi bực nói

-Hờ? vậy lúc đầu anh bảo không muốn vào đây ý nói là nó nhảm chán hờ?-Nó ngơ ngác nhìn Bảo

-Ủm!-Bảo gật đầu

Ôi mẹ ơi!

Nó thầm khóc ròng trong lòng,biết vậy thì nó đã không kêu hai người vào đây rồi.Huhu,định hại người mà hóa ra thành hại thân...huhu

Trời ơi! Nó muốn ra khỏi đây quá,nhưng mà nói thế nào đây? Nói là nó sợ thì...mất mặt lắm.Tại..tại nó đòi vào đây mà.Giờ..

Hừ?Hừ?? Mặt nó bỗng tái mét,người cứng đờ.Từ từ cúi đầu xuống chân,nó nuốt một ngụm nước bọt...

-Á á á á...-Nó thét chói tai.Vì sao ư? Vì dưới chân nó có một cánh tay dính đầy máu đang bám vào.Và...nó còn đang ôm chặt...Bảo.

Bảo và Long giật bắn mình sau tiếng thét cực kì to của nó.Nhưng sau khi thấy được tình hình hiện tại,Bảo thì khỏi phải nói.Vui vô cùng luôn a,ít ra anh biết trong lúc nó hoảng sợ,người nó ôm là anh không phải thằng Long kia!...

Long khó chịu nhìn hai người trước mặt.Đúng lúc anh đang bực mình thì có một cánh tay dính đầy máu khác cũng bám vào chân anh.Bực quá,anh trút giận lên cái tay đó...

-Oa..thật là đáng sợ a...huhu-Nó thút thút.

-Đừng sợ,đã có anh ở đây rồi mà,yên tâm nào!-Bảo nhẹ nhàng nói,xoa đầu nó.

Nó tự nhiên cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm,nhưng bỗng nhớ ra là mình đang ôm Bảo,nó vội vàng luống cuống đẩy anh ra.Thế là theo đà,nó ngã ngửa về phía sau..

“A...ông trời ơi,xuống cứu con...”-nó thảm phù hộ

Nhưng sao kì kì nha,ngã mà không thấy đau một chút nào,ngược lại nó có chút ấm áp nữa cơ! Nó thắc mắc,quay đầu lại thì...

Ôi Thần Linh ơi!

Cái,cái gì vậy nè!!??

Nó hiện tại đang nằm gọn trong lòng Long,ôi trời,tư thế này có chút ấm muội a..

-Nhóc à,em nên cẩn thận một chút chứ!-Giọng nói trầm ấm phả vào tai nó làm nó giật mình,ngượng đỏ mặt,vội vàng ,nhanh chóng đẩy anh ra.Long cũng đứng dậy,anh phui bụi trên người mình sau cú ngã khi đỡ nó.

-Mấy..hai ..hai người là đồ biến thái!-Nó đỏ mặt trách mắng

-Hừm?Sao lại vậy là nhóc chủ động ngã thôi mà,anh đỡ nhóc là đúng rồi còn gì,nếu không giờ này nhóc đâu được bình an như vậy? Xi,không cảm ơn anh được một cau thì thôi,lại còn trách anh,nói anh là đồ biến thái! Quá oan mà!-Long uất ức nói

-Đúng đó,là nhóc sợ,là nhóc chủ động ôm anh cơ mà,gì lại đổ lên đầu bọn anh như vậy là không được a! Anh không phải đồ biến thái đâu nha,nói đúng hơn thì phải là nhóc mới đúng ý!-Bảo đồ tội cho nó

-Ách,tôi không phải biến thái,tất cả..tất cả đều do mấy cái tay kia? O..chúng đâu hết rồi!-Nó ngo đầu về phía sau nhưng không thấy mấy cánh tay kia đâu cả(Hime-ka,mọi người đã biết ai xử lý chúng rồi nhỉ? Hi..)

-Anh xử chúng rồi!-Long tỉnh bơ nói

-Wa,anh giỏi thật nha!-Nó trầm trồ

-----ZZ

Tại phòng quản lý khu vực nhà ma...

-Huhu...đau quá đi mắt!-Người 1

-Đau thật đấy,không biết rốt cục đó là thằng cha nào nhỉ? Dám đập tay chúng ta nhần tâm như vậy! Đau thật!- Người 2

-Anh lấy hộ tôi lọ dầu! Aiz,nó sung rồi đây!-Người 3

-Thế này thì làm kiểu gì nữa!-Người 4

-Không ngờ làm nghề này..cũng...nguy hiểm thật!-Người 2

Thì ra đây là mấy người vừa nãy đã đồng giả cái tay và bị anh Long đại ca nhà ta xử đây.Ai chà,việc này chỉ nguy hiểm khi mấy bác gặp mấy đại ca nhà Hime thôi.

-----ZZ

Quay lại với ba nhân vật chính của chúng ta nào...

-Haiz,cuối cùng cũng thoát ra khỏi nơi quái quỷ đó!-Nó vuốt mồ hôi

-Hóa ra nhóc sợ ma mà không nói cho tui anh biết gì cả!-Bảo cười nhẹ nhàng

-Đúng đấy,đâu nhất thiết chúng ta phải vào đấy đâu!-Long cười híp mắt

Nụ cười của hai người làm nó chần động toàn thân.

Ôi gọi ả! Ông trời ả! Sao ông lại xếp con vào tình cảnh này mới khổ chứ.Thế này thì con cũng chết sớm vì mất máu thôi. Người hám trai như con mà ông lại cho con đi cùng với hai cái thằng hotboy phải nói là đẹp mê người như vậy thì...

Aizz,nghiệp chương...nghiệp chương a~

-Ê,ê, nhóc ơi,quay lại đi,hội sinh viên còn nhiều việc cần em lắm nha!-Long khua khua tay trước mặt nó,nói ra một câu vô cùng 'trách nhiệm'.

-Hừ!-Nó đang nghĩ mông lung bị cái câu kia làm mất hứng,hừ lạnh.Đúng là số khổ khi phải làm thư ký cho cái hội sinh viên lười biếng này!

-Nhóc,nhóc muốn đi ăn không?-Long đề nghị

-À đúng rồi,thảo nào tôi cứ thấy thiếu thiếu cái gì từ nãy..hóa ra là ..tôi đói,hi hi! Chúng ta đi nhanh thôi!-Nó cười cười xoa bụng

-Ok! Chúng ta đi nào!-Bảo

Nó bắt đầu dạo dác tìm quán ăn,còn Long và Bảo thì nghĩ đến cái cảnh mà nó nằm trong lòng bọn anh thì..A,thật hạnh phúc! Cái cảm giác ấm áp của nó vẫn còn vương vấn ở tụi anh...

Một lát sau...

Nó,Long và Bảo đã yên vị ngồi trong một quán kem khá là đẹp....

-Ais,hôm nay chơi thật là vui!-Nó ăn một thìa kem,cười tươi nói.

-Ừm! Nhưng có chút mệt!-Long gật đầu

-Nhóc kéo tụi anh chạy lòng vòng,chóng cả mặt!-Bảo than thở

-Hi hi,tại tụi anh ham chơi mà,đây là lần đầu tiên tụi được đi chơi đã như vậy đó!-Nó chu môi

Long và Bảo cười thật tươi khi thấy cái hành động đáng yêu này của nó.Nó luôn làm tụi anh đập thật nhanh và luôn làm tụi anh mất tập trung.

.....

Bỗng,mắt hai anh sáng lên.Vì sao? Vì trên khóe miệng của nó có dính kem nha,đây sẽ là dịp để họ cho nó thấy sự ga lăng của họ a.

Nghĩ vậy,Long và Bảo chồm người lên cùng một lúc về phía nó khiến giật bắn mình,nhíu mày nhìn hai người.Long và Bảo nhìn nhau rồi nhìn hành động trũng khớp này của họ.hai người đầu đã mất với nhau một hồi,rồi lại quay ra nhìn nó để lau miệng cho nó nhưng chưa kịp chạm tới thì...

-Hai cái thằng này chẳng ga lăng gì cả! Chào nhóc!-Kẻ phá đám chính là Nhật đại ca, anh chính là người đã lau khóe miệng cho nó đấy.

-Sao..sao mày biết tụi tao ở đây,tao tắt điện thoại để không cho mày vị trí định vị rồi cơ mà!-Bảo nhíu mày

-Đội tẹo!- Nhật nói rồi đi đến bên cạnh Long,giết lấy cái gì đó nhỏ nhỏ màu đen sau lưng anh rồi giờ ra.

-Con chip xác định vị trí!-Nhật nói xong còn cười nửa cơ,nụ cười kia làm tim nó xao xuyến, nhưng đối với Long và Bảo lại là một nụ cười thách thức.

Long và Bảo cùng lườm Nhật một cái,Nhật chỉ nhún nhún vai,y bảo” chúng ta đã khiêu chiến!”

-Thôi,chúng ta ăn tiếp nào! Phục vụ,cho tụi một cốc cà phê đen!-Nhật tự nhiên nói rồi ngồi cạnh nó-Nhóc,cho anh ngồi đây nha!

-ừm..ừm,anh cứ ngồi đi,tôi có mua cái ghế này đâu mà anh phải hỏi!-Nó vừa ăn vừa nói

Thế là bàn kem giờ đây đã chật thêm một người nữa,nhưng khoảng mấy phút sau...

-Yo,chào nhóc!-Một giọng nói nữa vang lên,đi cùng với nó là hai người đàn ông vô cùng đẹp trai.Vàng,chính là T.Anh và Thiên.

Long và Bảo trở mắt nhìn..

Cái gì đây chứ? Sao tụi này kéo hết ra đây?

Nhật hoài nghi nhìn hai người vừa đến,vừa nãy anh cảm giác có người đi theo,hóa ra là hai thằng này.Được,thông minh!

-Chào..chào ,sao hai người lại ở đây?-Nó

-Tụi anh đi qua đây thì thấy em ý mà!-Thiên

-Vậy,nếu muốn ăn thì ngồi xuống và kêu đồ ăn ra mà ăn!-Nó nói rồi lại quay ra ăn cốc kem của mình.

-Ok! Phục vụ! Cho hai cốc cà phê đen!-T.Anh cười

Thế là rất tự nhiên ngồi xuống,trò chuyện vui vẻ với nó.

Long và Bảo cắn răng nhìn ba tên phá đám.rồi lại lườm ba người.

“Hừ! Đúng là mấy con kì đà cản mũi! Nam tử hán không chấp làm gì!”

-----Hết C17-----

Hime-ka: Ta đã, đã rachap mới rồi nè, mấy hôm nay mạng nhà Hime bị lỗi nên không đăng được chap mới, thành thật xin lỗi các bạn nha!

A, đúng rồi Hime có một thông báo với các bạn nè: Chương sau sẽ có một nhân vật cực kỳ cực kỳ đặc biệt sẽ xuất hiện nha! Các bạn thử đoán xem đó là ai?

Hãy để chap sau trả lời nhé! Hime sẽ ra chap mới ấy nhanh thôi!

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chàng Trai Thứ Sáu Lộ Diện

Trong một căn phòng to lớn, đẹp đẽ mà sang trọng, có một người đàn ông đứng tuổi đang ở trong đó. Ông ngồi cạnh bàn làm việc và nhấc điện thoại lên...-A lô!-Giọng người đàn ông vang lên, nghe thật nghiêm nghị.

-[.....]-đầu dây bên kia.

-Được rồi, ta sẽ gọi máy đưa kia ra đón con. Con cứ đợi đi.-nói rồi ông cúp máy rồi lại gọi cho ai đó.

-[a lô]-chất giọng lạnh lạnh vang lên ở đầu dây bên kia. Chính là Thiên.

-.....-người đàn ông vẫn im lặng.

-[a-lô]-Thiên kiên nhẫn gần lại từng chữ.

-.....

-[Đứa nào dở hơi, gọi mà không nghe máy, là sao? Nói!]-Thiên bực mình văng ra câu này

-Thằng bố nuôi mày này.-người đàn ông khẽ cười. Vâng, vâng, các bạn biết đây là ai rồi chứ, chính là bố Quốc đấy à!

-[Hừm? Là bố ả? Gọi con mà không nói gì. có chuyện gì vậy bố?]-Thiên nhẹ giọng lại

-À, nó về rồi đấy, con ra sân bay đón nó giùm bố đi!-Bố Quốc

-[Vâng, vâng, con sẽ đi ngay!]-Thiên nói xong rồi cúp máy luôn.

Bố Quốc cầm chiếc điện thoại trên tay, nhìn một lúc rồi mấp máy nói...

-Đã đến lúc rồi!

(Hime-ka:sắc mặt bí ẩn a)

-----ZZ

9 giờ sáng...

Tại sân bay....

Có một chàng trai da trắng, đeo một chiếc kính râm khá là to, dáng chuẩn, mái tóc bông bênh đung đưa theo gió. Hai tai anh đeo headphone, lâu lâu còn theo điệu nhạc mà đung đưa, phong cách ăn mặc thì trẻ trung. Có vẻ là kiểu người năng động. Dù không nhìn thấy rõ khuôn mặt của anh nhưng...sức sát gái của anh vẫn cao nha. Nhìn kia, cô gái nào đi qua cũng ngược lại con mắt mà nhìn không dời (nói thật chứ còn có nhiều người chảy cả...nước miếng a).

-Ê!- Một chiếc siêu xe phóng đến và kèm theo đó là một tiếng nói nam tính vang lên

Chàng trai có vẻ như không nghe thấy (đeo headphone mị), vẫn thoải mái nghe nhạc làm ai đó trong xe rất bực mình.

-Thằng kia!- Tiếng nói trong xe vang lên to hơn nhưng...chàng trai kia vẫn không nghe.

-Thằng kia! Tai điếc à? Gọi mấy lần vẫn không chịu lên xe, đứng đấy tắm nắng à!!- Giọng điệu nói thế này thì..vâng, chính là T.Anh đấy ạ. Anh hơi bị bức rồi nha! Gì chứ, gọi như thế rồi còn không nghe, trời thì nắng nóng, không phải là trong xe không có điều hòa nhưng mà anh không thích, với lại anh vẫn đang còn bận với kế hoạch..tán nó à.

Chàng trai nghe được câu kia thì giật mình, tháo mắt kính và headphone ra...

Oa...anh để lộ khuôn mặt đẹp trai trắng không tí vết làm bao nhiêu chị em phụ nữ đứng hình toàn tập, chỉ biết đờ người mà ngắm trai đẹp.

-Ách, ai bảo anh tới trễ, với lại anh quát em thế thật là..phá hỏng hết hình tượng rồi nha.- Chàng trai nhẹ giọng nói

-Thế không vào chứ gì?-T.Anh bức mình nói

-O, không, em vào, em vào, làm gì mà anh nóng thế?-Chàng trai vội nói rồi cười hi hi

-Trời đang nóng, mây bảo tao không nóng à, đã thế còn phải đợi cái loại rửa văng bẩn như mây thì tao không chịu được a!-T.Anh bất bình

-Vâng vâng!-Chàng trai

GTNV:

Trương Bảo Nam(20t).Chơi với năm anh từ hồi còn nhỏ, nhỏ nhất trong 6 người.Con trai ruột của bố Quốc(Hime-ka:cha nào con nấy,gia thế anh giống bố Quốc a). Tính tình lúc nóng lúc lạnh,lâu lâu hơi trẻ con chút nhưng vẫn rất người lớn nha.Đẹp trai thì khỏi chê, không có chỗ nào là không bằng 5 anh cả.Anh chẳng ghét ai nhưng anh lại hận duy nhất một người.(Hime-ka:tiết lộ hai bí mật.Thứ nhất;người mà Nam hận là người mà 5 anh kia cũng hận a; thứ hai: e hèm,tin này quan trọng hơn nè,Nam và cả bố Quốc có quan hệ vô cùng đặc biệt với gia đình nó và nó nha...)

Trong chiếc siêu xe....

(có tất cả 6 anh luôn a)

-Sao chú lại về, không ở bên Mĩ nữa hở?-T.Anh

-Thế anh không muốn em về à?-Nam giả bộ buồn buồn mong được T.Anh nói chữ 'có muốn' nhưng...

-Không!-T.Anh thẳng thừng nói dứt khoát

-Xi, anh không muốn em cũng về đây!Hừ, anh với em, đồ vô tâm!-Nam bấu môi, bức xúc nói.

-Vâng vâng, thế mà về đây có việc gì không?-T.Anh thờ dãi

-Nói thật thì em về đây là muốn ở lại đây với mọi người và...để lấy vợ nha.-Nam vênh mặt trả lời.

-Cái gì cơ?--5 anh đồng thanh nói làm Nam yếu tim giật bắn mình tí ngã ngửa a.(Hime-ka: làm gì mà ghê thế? -.-)

-Hả? há? Có gì...có gì không?Làm em hú hồn!-Nam ôm tim nói.

-Ặc, không có gì, sau lần đó, mày đã yêu ai rồi sao?- Long buồn buồn nói

-Anh nghĩ gì chứ? Anh nghĩ em có thể quên được chuyện đó nhanh vậy hay sao? Không, em không hề quên nó đâu, không quên, không phải là vì em còn yêu cô ta, mà là vì em hận cô ta, hận đến nỗi muốn giết chết cô ta! Tại sao cô ta lại làm như vậy với chúng ta cơ chứ? Chúng ta đã làm gì sai hay là đối xử không tốt với cô ta bao giờ chưa? Tại...

-Mày đừng nói nữa, đừng bao giờ nhắc đến tên cô ta nữa được không? Anh không muốn nghe thấy tên cô ta một lần nào nữa, không bao giờ!!-Thiên kích động ngắt lời nói của Nam

-Thiên, bình tĩnh lại đi!-Nhật lạnh lùng nói.

-Người đàn bà đó không đáng để chúng ta nói đến!-Bảo nhàn nhạt nói rồi lại quay ra bên cửa sổ nhìn ngắm phố phường, nhìn ngắm mọi người xung quanh(Hime-ka: ách, anh ngắm gái hở?)...

T.Anh không nói gì, anh chỉ chăm chú lái xe, nhưng nếu nhìn kĩ vào mắt anh có thể thấy được một mảng xót xa vô đáy ở trong đó....

Nam nhìn mọi người một lúc rồi cũng từ từ nhắm mắt lại, từ từ nhớ lại những kỉ niệm ngày nào với người con gái mà anh vừa hận lại có chút yêu thương.....

-----Hết C18-----

Hiem-ka: Cuối cùng người thứ sáu cũng đã xuất hiện rồi,các bạn cũng đã rõ một phần nhỏ tí xíu về thân phận của nó rồi phải không? Hi,có ai nhớ cái câu nói cuối cùng của bố Quốc trong chương này không? Cái câu ấy rất là quan trọng a....

Chúc mọi người đọc truyện vui về nhòa!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Người Từng Yêu Thương

Nam nhìn mọi người một lúc rồi cũng từ từ nhắm mắt lại,từ từ nhớ lại những kỉ niệm ngày nào với người con gái mà anh vừa hận lại có chút yêu thương.....2 năm trước...

Trong một khu vườn xanh tốt,không khí chan hòa,thanh nhả,nơi đó,có bảy con người có bộ dạng trông vô cùng đẹp mắt đang chơi đùa ở đó.

6 người,đương nhiên không ai khác là 6 anh nhà mình rồi,còn người còn lại,là một cô gái. Cô gái này trông khá xinh,điểm đẹp nhất trong khuôn mặt của cô,chính là đôi môi.Đôi môi của cô thiết sự rất cuốn hút,đỏ mọng,nhỏ nhắn, người khác nhìn vào chỉ muốn cắn một ngậm. Thiết sự là một đôi môi hiếm gặp nha..

Cô gái này chính là người khiến 6 anh yêu da diết,yêu không lối thoát.Cô ta tên là Triệu Viên Vân.

GTNV: (nữ phụ độc ác sẽ xuất hiện sau)

Triệu Viên Vân. 20 tuổi,người yêu cũ của 6 anh,người đã từng,đã từng thôi nhe,khiến cho trái tim của 6 anh trở nên điên đảo.Cũng gọi là khá xinh,diễn kịch là sở trường của cô ta ,cực kỳ tham tiền. Lúc trước từng làm gái bar. (đây là người con gái mà anh T.Anh nói câu xin lỗi đầu tiên nè)

- Không biết đâu, anh T.anh, trả lại cho em, anh Nhật,anh nhìn kia,anh ý cứ trêu em suốt a!- Vân nũng nịu với Nhật .

-T.anh, trả lại chiếc kẹo mút đó cho Vân đi! Không em ý sẽ giận mày đấy.- Nhật xoa đầu Vân rồi nói với T.anh. T.anh rất không tình nguyện đem trả lại chiếc kẹo cho Vân,bầu môi nói.

-Trêu có chút thôi mà, em đừng có giận anh nha!! Anh xin lỗi!!

- Ok,em không giận anh đâu mà,với lại anh cũng đã trả lại kẹo cho em rồi mà,hi hi..- Vân cười hi hi,đậm chất trẻ con nhưng trong lòng cô lại có một suy nghĩ trái ngược..

"6 con người này đã yêu mình như vậy rồi,sớm muộn gia sản to đùng kia cũng về tay mình thôi, lúc ấy số phận của bọn họ mình cũng chẳng cần thiết phải quan tâm"- Vân gian xảo nghĩ.

- Vân ơi,em vô đây xem nè,anh vừa làm mấy món,em xem có ngon không?- Lòng hớn hờ chạy ra chỗ Vân đang ngồi rồi kéo tay cô. 5 người còn lại cũng đi theo,họ cùng vào bếp...

-Wa...anh Long,anh giỏi thiệt nha,món nào nhìn cũng hấp dẫn hết đó!- Vẫn nhìn thèm thường,gìu cô ta chỉ muốn nhảy vào xoi hết chỗ đồ ăn ngon lành trước mắt này,nhưng cô vẫn phải nhịn để cố giữ hình tượng của mình trong mắt 6 anh (Hime-ka: hử,đồ giả tạo)

-Hi, mọi người cũng ngồi xuống ăn đi!- Long cười thật tươi.

Thế là mọi người cùng nhau ngồi xuống bàn ăn,bữa ăn ngập tràn trong cảm giác ấm áp,hạnh phúc. Sáu anh bồi hồi nhớ lại quãng thời gian gặp Vân, thời gian định mệnh...

--- Dài phân văn cách hồi tưởng-----

Trong đêm khuya tĩnh mịch, một chiếc Limo đang phóng trên con đường heo hút, vắng vẻ,bỗng...

Kít..

Chiếc xe phanh gấp lại. Vì sao? Vì trước chiếc xe đó có một cô gái trông lấm lét, mặc quần áo còn có chút hở hang. Một chàng trai ở trong xe bực mình ngó đầu ra, lớn tiếng nói. Đó là... T. Anh

- Ai đó? Mắt để ở sau lưng à? Đi với đứng kiểu gì thế? Muốn chết à?

Cô gái từ dưới đất ngồi dậy, chạy lại về phía T. Anh, mặt cô trông có vẻ khá là xanh xao..

- Xin anh, xin anh, làm ơn cứu tôi với, có một đám người muốn bắt tôi, tôi...

Rồi cô gái lăm vào trạng thái bất tỉnh nhân sự luôn. T. Anh nhủ mày nhìn người con gái đó, khó chịu bẻ vào trong xe, một phần là người cô ta trông có vẻ... ảm đạm, không sạch sẽ cho lắm, thứ hai là anh không muốn rước một cửa nợ về nhà. Nhưng anh đã không để ý một chi tiết quan trọng, khi anh bẻ cô vào, trên môi cô đã nở một nụ cười trông vô cùng gian ác. Cô gái này chính là Vân.

Lúc đưa cô về đến nhà, T. Anh bị 5 đôi mắt nhìn chằm chằm..

- Ách, không phải tao muốn đưa về đâu, mà là gặp ngoài đường, ngặt thế là tao có lòng tốt đưa về.. - T. Anh biện hộ trước.

- Sao hôm nay tự nhiên anh lại tốt dữ, bình thường đối xử với em còn không được vậy a~~ Nam bấu môi nói

- Anh đưa về làm người giúp việc, không được sao? Đẳng nào thì biệt thự này cũng đang tuyển người làm mà.. - T. Anh nhún nhún vai.

30 phút sau...

Sau khi đã được người giúp việc và mặc quần áo, Vân được đưa ra nằm ở ghế sofa. 6 anh nhìn rồi đánh giá Vân là một người khá là xinh, quyến rũ, đặc biệt là đôi môi của cô, khiến ai nhìn vào cũng phải say đắm. Nam có cảm giác vô cùng lạ khi nhìn vào đôi môi đó, anh có chút quen quen nhưng không nhớ ra...

Bỗng, Vân từ từ mở đôi mắt đen láy của mình ra, nhìn thấy mấy anh, cô quả thực vô cùng bất ngờ, cứ tưởng vừa nãy mình xin vào xe của một thằng già khù, nhưng ngờ đâu lại là một ổ soái ca. Nhất định cô sẽ làm cho bọn họ phải yêu cô.

Nghĩ đến đây, cô nhìn thẳng lại vào sáu anh, cười kiểu trẻ con, tinh nghịch

(Hime-ka: ôi má ơi, Hime tưởng chị xiu sao cười nhanh vội?)

- Cảm ơn mấy anh nha!

Nhìn thấy nụ cười tinh nghịch từ đôi môi cuốn hút kia, sáu anh cảm tưởng như họ cũng bị cuốn theo. Tim đập thật mạnh. Chưa bao giờ, chưa một ai, có thể làm tim bọn anh đập mạnh như vậy. vào thời điểm đó, họ biết họ đã yêu cô gái này rồi....

Sau đó, bọn anh đã giữ cô lại và họ bắt đầu sống với nhau từ đây..

(Hime-ka: Hime cho 6 anh ý yêu hơn sớm a)

Sáu anh nhớ lại, ngược mắt lên, nhẹ nhàng nhìn Vân. Linh Như nhìn thấy cảnh tượng như vậy, càng thêm đổ kị. Tại sao? Tại sao lại như vậy? Cô mới là người xứng đáng với mấy anh ý chứ không phải là con đàn bà giả tạo kia. Cô nhất định sẽ khiến cho ả phải lộ ra bộ mặt thật.

Như bắt đầu cho người đi theo dõi và điều tra về quá khứ của Vân.

Theo như dữ liệu có được thì ả Vân là con nhà nghèo, từng thiếu quá nên đi làm gái bar. Nghe nói, ở bar, cô ta đã có quan hệ với vô số thằng đàn ông rồi, mà còn không nói về độ tuổi, già, trẻ, cô ta cũng đã có quan hệ hết rồi. Hơn nữa, hiện tại ở bar, ả đang là người hot nhất, được cánh mày râu để ý nhiều nhất.

Hôm mà ả gặp anh T. Anh, lúc đó ả bị một đám đàn ông ngoài đường đụng độ, đó toàn là những kẻ nghiện ma túy, nghiện rượu... Sợ quá ả mới chạy đi, sau đó gặp được anh T. Anh. Như chắc chắn rằng mấy anh kia chưa có xem qua mấy dữ liệu về quá khứ đáng ghê tởm của cô ta. Nếu không chắc chắn họ sẽ không bao giờ giữ lại một con đàn bà bán thui như vậy. Chẳng lẽ, họ lại tin tưởng ả, yêu ả đến mức như vậy ư?

Được rồi, vậy thì cô sẽ cho họ thấy được ả là một con đàn bà thối nát tới mức nào....

Như bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình, và cuối cùng đến một ngày...

Vân cầm một đồng hồ mình vừa mới đi shopping mua về, hớn hờ đi vào biệt thự. Vào trong nhà bỗng cô cảm thấy rung mình với không khí vô cùng âm u này. Đó là vẻ mặt vô cùng trầm lắng và đáng sợ của 6 anh và còn một khuôn mặt cười đắc ý của Như khi nhìn cô. Vân nghi ngờ nhìn rồi lại nhảy vào trong lòng Bảo, làm nũng nói.

-Các anh có chuyện gì vậy? Khuôn mặt này làm Vân sợ muốn chết a~

Bịch....

Bảo hắt văng Vân từ trên lòng mình xuống dưới sàn nhà, lạnh lùng nhìn cô rồi cất giọng băng giá.

-Cô nói đi! Đây là cái gì?- Bảo nhìn cô gái ngồi bệt ở dưới sàn, anh rất đau lòng nhưng anh bắt buộc phải làm vậy....

-----Hết C19-----

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Sự Phản Bội, đối Trá

Vân bị Bảo đẩy xuống, cánh tay chẳng may đập xuống sàn nhà, ăn đau, cô vừa nhăn nhó vừa ngơ ngác ngược lên nhìn Bảo như yêu cầu một lý do chính đáng, anh chỉ lạnh lùng nhìn rồi nhếch môi nói: -Cô thật sự quá dơ bẩn!

-Anh...

Bộp...

Nhặt nhún nút gì đó vào chiếc máy ghi âm rồi quăng nó xuống bàn, từ đó bắt đầu xảy ra một câu chuyện...

"Em yêu, nếu em có thể lấy được hết gia sản của sáu thằng nhãi đó, em sẽ trở thành phu nhân chính thức của anh, em sẽ được quyền quản tòa biệt thự này..."- giọng nói của một người đàn ông vang lên, nghe có vẻ đã ngoài 30 tuổi.

"Thiệt nha, ok anh à, em nhất định sẽ lấy được gia sản của sáu con người đó mà"- giọng nói yếu ớt của một người phụ nữ vang lên. Ai có thể không biết chứ riêng sáu anh, họ biết rõ đây là giọng nói của ai. Đây chẳng phải là giọng của Vân lúc cô nũng nịu với họ sao? Những lúc đó cô rất hay sử dụng giọng nói này để vò vọt bọn anh thứ gì đó.

"Chắc chắn anh sẽ cho em làm bà chủ của ngôi nhà này mà, không em thì không còn ai xứng đáng với nó nữa..."- người đàn ông đó cứng chiều nói.

"Vậy thì em sẽ cố gắng lấy được gia sản đó, anh đợi em chút nha, tình yêu của em..." bốn từ cuối cùng rơi vào tai sáu anh làm họ đau khủng khiếp. Đến họ Vân cũng chưa bao giờ nói như vậy cả. Căn bản là vì Vân chưa bao giờ để lộ cái bản chất dơ bẩn này của cô cho sáu anh thấy. Trước giờ trong mắt bọn anh, Vân luôn là một người con gái trong sáng, dễ thương, nhiều lúc buồn bực. Nhưng giờ thì hình như không phải vậy... Tìm họ như vỡ ra thành từng mảnh.

"Haha... lấy được gia sản của sáu con người kia, mình còn được làm chủ của căn biệt thự này, haha... quá thật lời quá rồi, gia sản của lão Song này cũng sẽ không thoát khỏi tay mình đâu, hahaha... tất cả đều thuộc về mình, chỉ mình mình mà thôi, haha..."- Vân điên cuồng cười như một con rắn độc.

Bíp...

Vân mặt trắng bệch, mắt không còn giọt máu, tay chân ả run cầm cập, người mềm nhũn, ả không dám nhìn vào sáu anh nhưng ánh mắt của sáu anh luôn dán vào người ả. Ánh mắt này không phải là những ánh mắt mà bình thường họ cứng chiều nhìn cô, mà thay vào đó là những ánh mắt lạnh lẽo như muốn đóng băng ả.

Bụp...

Mấy túi đồ Vân vừa mua bị Nam hung hăng ném hết xuống đất, mắt anh đỏ ngầu, anh quát lớn:

-Cô nói đi! Tại sao lại làm thế với chúng tôi? Tại sao lại phản bội chúng tôi?? Cô nói đi!! Lý do là vì sao? Chẳng lẽ cô ham tiền đến mức ý sao? Cô quá độc ác, quá tàn nhẫn... Rốt cuộc tại sao cô lại làm như vậy?? Tại sao?? Mau nói đi!!!

-Anh, các anh, nghe em giải thích đã, sự thật, sự thật không phải thế, em không biết và cũng không liên quan, xin các anh, tin em đi mà....- Vân khóc thét ôm lấy chân Nam.

-Bỏ cái tay bẩn thỉu kia của cô ra, cô tưởng tôi mù... à nhầm điếc hay sao. Cô bỏ tay ra, bỏ...- Nam

-Nam,bình tĩnh đi! Cô ta không xứng đáng để chúng ta phải mở mồm nói chuyện!-Bảo lạnh lùng nói

-Nào nào,mọi người đừng dọa em ấy nữa,em ấy đang bối rối lắm đấy,để em ấy lên phòng và...-Long đang nói thì

-Ôi,anh Long,anh đúng là người mà em yêu mến nhất,anh luôn tin tưởng em mà phải không?-Vân vội đứng lên,khoác tay Long,trong lòng không khỏi mừng thầm,nhưng tiếc rằng ả chưa mừng được bao lâu thì..

Long lạnh lùng gạt tay Vân ra,cười với cô. Nhưng nụ cười này tuyệt không giống với những nụ cười bình thường,ấm áp,nhẹ nhàng mà mọi khi anh cười với cô.Nụ cười này trông cực kì đáng sợ,ả run lên sợ hãi rồi ngã phịch xuống sàn,cô ngo ngác nhìn anh..

-...và mời em tiện thể thu dọn dẹp hết đồ đạc của mình rồi Cút-khỏi-căn-biệt thự này ngay lập tức!- Long nhếch miệng rồi nghiêng người,tuyệt tình lướt qua mặt Vân.

Vân đờ người.

"Rốt cuộc,rốt cuộc là ai đã cho họ biết việc này?Giờ hỏng hết cả kế hoạch rồi,mình phải làm sao bây giờ? Làm sao đây??"

-Chị Vân à,các anh ý đã không muốn nhìn thấy chị,muốn đuổi chị đi rồi mà,thân là người làm chị phải nghe lời chủ thu dọn và cút khỏi đây chứ,phải không?-Như đặc ý nói và tặng cho Vân một nụ cười khinh bỉ.

Vân kéo mấy cái vali,khệ nệ ả khỏi căn biệt thự huy hoàng, trang trọng mà bao người mơ ước được vào đây một lần.Đi đến trước cổng,cô chạm mặt Nhật,Thiên và T.Anh.Cứ tưởng rằng ba người họ vẫn còn lưu luyến mình,Vân chạy đến chỗ Nhật,ôm lấy tay anh,làm nũng nịu.

-Anh..các anh ấy không tin em,em phải làm sao đây? Ba anh vẫn tin em mà phải không?

-Cho cô 3 giây,bỏ cánh tay dơ bẩn kia của cô ra khỏi người tôi ngay,đừng chạm vào tôi! Tôi không muốn bẩn người mình!- Nhật lạnh lẽo ra lệnh.

Phải biết rằng anh đã đau lòng như thế nào khi nói ra những câu nói như vậy,tìm anh đau như có hàng ngàn cây kim đâm và. Và đương nhiên cái cảm giác này không chỉ anh có,năm người kia cũng không khác anh là bao. Họ đâu thể ngờ rằng đây lại là sự thật. Tại sao người bọn họ vô cùng yêu thương lại lừa dối họ.Họ luôn tin tưởng cưng chiều cô.Sống trong cùng một nhà,họ chưa bao giờ bắt cô làm việc,chưa bao giờ bắt cô đựng tay,đựng chân,họ cưng chiều ,nâng niu cô,không làm cô buồn. Vậy tại sao? Cô lại làm như vậy,cô lừa dối họ,lừa dối một cách vô cùng độc ác. Liệu đây có phải là cái giá cho việc họ quá tin tưởng cô không?

-Anh..

-Cô vẫn còn mặt mũi mà nói chuyện với chúng tôi sao? Xin cô đấy,chúng tôi không phải là một đứa trẻ,sự thật phơi bày ngay trước mắt như vậy mà vẫn mù quáng không tin.Cô dừng lại đi,màn kịch đến đây là kết thúc!-T.Anh đau lòng nói,anh thật sự quá thất vọng về người mà bấy lâu nay anh vẫn luôn thương yêu. Đây quả thực là một cú sốc lớn.

-Em..không phải mà,thật sự em không có,tin em đi mà!-Vân cố nài nỉ,xin một cơ hội.

-Ghê tởm..ghê tởm,tôi ghê tởm cô!-Thiên khinh bỉ nhếch môi.

Vân nghe vậy,tự nhiên lòng tự ái từ phương trời nào bay đến..

-Các anh sẽ phải hối hận,nhất định sẽ phải hối hận vì không tin tưởng tôi!-Rồi cô bỏ đi

Nhật,Thiên,T.Anh nhìn bóng lưng người con gái mà họ đã vô cùng yêu thương,ngày càng đi xa mình,tìm họ đau như bị cắt,họ muốn lên tiếng giữ cô ở lại nhưng lại ghen ở hòng. Ba người còn lại,ở trên lầu,họ dõi theo cô,luôn dõi theo cô nhưng từ giờ có lẽ đã không thể nữa rồi.Ngày hôm nay,chính thức,họ sẽ phải xa rời cô,gỡ bỏ một tình yêu vốn tươi đẹp nhưng trong phút chốc đã bị cô phá hủy một cách tàn nhẫn..

-----Hết C20-----

Hime-ka: Chương này Hime đăng vội nên có sai sót gì mong mọi người bỏ qua nha!!

Chúc mọi người đọc truyện vui về!!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Cảm Giác Lạ..

Kết.. Chiếc xe của sáu chàng bỗng phanh gấp lại.Nam đang nghe nhạc còn vừa đang đưa theo nhịp nhạc vừa hồi tưởng lại quá khứ không hề phòng đầu cốp một cái vào ghế trước,anh nhăn nhó ngược lên xoa trán rồi nhìn vào T.Anh-cái người đã gây chấn thương cho mình,hỏi.

-Anh! Sao anh lại dừng xe, em bị cụng đầu đau lắm rồi nha,dừng cũng không nói cho em một tiếng là sao?

-Nhìn kia!-T.anh chỉ tay về phía bên đường đối diện,trong giọng nói thấy rõ sự vui mừng.

Nam tò mò nhìn theo phía cánh tay anh chỉ,bốn anh cũng đồng loạt ngoái theo.Trước tầm mắt họ rơi vào một cô gái có dáng vẻ nhỏ nhắn,cận,đang vừa đi vừa đọc sách,tóc cột đuôi ngựa,mặc một chiếc áo sơ mi và chiếc quần đơn giản. Năm anh nhìn thấy vậy ,trên môi không tự chủ xuất hiện một nụ cười. Nam nghi hoặc nhìn,rõ ràng anh thấy trước đó chỉ là một cô gái vô cùng vô cùng tầm thường,không có một nét nổi bật,có gì đáng phải nhìn sao? "Hay là mấy anh ý nhìn thứ khác?" Nghĩ vậy,Nam lại đảo dắc tầm mắt nhìn sang xung quanh.Quái! Vẫn không thấy gì đặc biệt?

- Mấy anh nhìn gì mà lại cười?-Anh quyết định hỏi cho ra nhẽ.

-Mắt mày có vấn đề không đấy? Không nhìn thấy cô nhóc cận kia sao?-Thiên liếc xéo Nam.

-Con nhóc đó thì sao? Có gì đặc biệt à? Quá tầm thường!- Nam ngẩn tò te.

-Tầm thường cái đầu mày,thích ăn đấm không?-Thiên đe dọa nói.Gì chứ? Đừng nói nhóc ý tầm thường.

-Ách,không có gì đâu anh! Mà anh quen nhỏ đó hử?-Nam cười giảng hòa.

-Mày hỏi nhiều vừa thôi,sau này sẽ biết sau!- Thiên.

-Ồ,mới hỏi được có 2,3 câu thôi mà,nhiều gì?-Nam bĩu môi.

-Ê!! Nhóc cận Ngọc Nhi đáng yêu,cute oi!!!-T.Anh hét to ra bên ngoài.

Nó đang đọc truyện giật mình quay ra thì suýt ngã ngựa.Đó chẳng phải là xe của năm thằng hotdog,nhằm hotboy trường mình sao? Sao lại gặp mấy người ý ở đây? Ấy chà,nguy hiểm,nguy hiểm a,chuồn nhanh..

Từ lúc nó quay ra, Nam cảm giác được trong lòng mình xuất hiện một cảm giác lạ,là cảm giác quen thuộc sao?

-Ê mày,nhóc ý bỏ chạy rồi,tại mày cả đấy,mau nghĩ cách đi!-Long húych tay T.Anh.

-Đừng lo! Nhóc không chạy được đâu,mấy đứa xuống xe hết đi!- T.Anh cười cười nói.

Thế là sáu anh cùng bước xuống xe khiến bao chị em phụ nữ đi đường phải đơ người ngắm nhìn. Họ không để ý gì,ngênh ngang đi giữa dòng người,trông họ nổi bật như những chàng hoàng tử trong cổ tích.Thấy nó đã đi vào một góc nhỏ,sáu anh bước nhanh hơn và hướng về chỗ góc đó...

Hộc..hộc..

-Mệt quá! Ôi trời ơi,ngày nghỉ mà mình cũng không được yên nữa,đi đâu cũng gặp họ! Xui chết đi được,ôi cái số tôi...- nó thở hồng hộc,mệt nói nhưng vẫn không quên thái ra một cổ than vãn (Hime-ka; (-.-)).

-Nhóc có nghĩ rằng liệu có phải nhóc xấu tính quá nên mới gặp xui như vậy không a?- Một giọng nói trầm ấm từ đâu vang lên,nó ngo ngoác ngược nhìn,đó là Nhật..và cả mấy người còn lại..

Hả???OMG!! Cái gì đây??

Trước mặt nó là khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của năm thằng mà nó cất công chạy trốn từ nãy,Vậy hóa ra nãy giờ thành công cốc hết à?

Ồ khoan,nói năm người thì không đúng a,hình như...quân số hôm nay đông hơn thì phải..

- Nè nè,ai nữa kia??- Nó hỏi ngay và luôn.

-À,đây là...

-Chào em gái cận,anh là Nam ,người trẻ trung nhất trong mấy người này,anh mới ở Mi về,Hân hạnh được làm quen kết bạn với em nha!- Nam cướp lời của Long,cười tươi như hoa giới thiệu về mình trước người con gái đã cho anh một cảm giác lạ và ngỡ ngàng.

Nó nhìn thấy nụ cười kia,tim nhảy lên,trong lòng nó sục lên những cảm giác vô cùng vô cùng quen thuộc,nó đối với người tên Nam này như kiểu đã quen từ trước vậy,nhưng nó không hề nhớ nha~

(Hime-ka: hai anh chị đều chung một cảm giác khi gặp nha 'cảm giác quen thuộc'...bí ẩn chưa nè!)

Năm anh kia thì liếc xéo Nam, Nam nói anh là người trẻ trung nhất trong chỗ này thì chẳng phải ý nói là tụi anh già hay sao? Hừ, dù gì cũng hơn nhau có một tuổi thôi mà..

-Mà nè, sao mấy người chạy theo tôi làm chi? Tôi có hẹn rồi, đi trước nha, pải pải!!- nó nhớ ra vấn đề, vội kiểmk có chạy trước.

-Nhóc từ từ nào, nói đi, nhóc có hẹn với ai?- Nhật kéo tay nó lại, cười cười hỏi.

-Bạn... bạn trai!- Nó ú ớ phun luôn ra hai chữ bạn trai mà không biết ngại, rõ ràng là nó không có một mối nào tỏ tình với nó a.

Lòng mấy tự nhiên chùng xuống khi nghe thấy hai chữ kia. Nó, có bạn trai rồi sao?

-Em nói gì? Hần là ai? Ở đâu? Bao nhiêu tuổi? Tên gì? Hả??- T. Anh buồn quá hóa giận, anh ép nó vào tường, hai tay giữ chặt vai nó làm chúng đỏ ửng lên.

-Anh, sao như mẹ tôi thế?- Nó buồn cười nói mà không nắm rõ được tình hình hiện tại.

-Anh hỏi em cái gì thì em trả lời đi!!- T. Anh hét lên làm nó giật bắn mình, mặt anh đầm đẫm sát khí hơn nữa mấy người ở sau cũng vậy nhưng.. à trừ Nam, Nam chỉ có hơi hơi nhủu mà một chút thôi.

Nó run run nhìn vào T. Anh, ánh mắt anh nhìn nó thật đáng sợ...

Nhưng nó làm sao hiểu, T. Anh làm vậy, mấy anh kia làm vậy cũng vì sợ, họ sợ sẽ mất nó...

Thấy tình hình khá căng, nó lục tung đầu để tìm lý do khác..

Nhưng khoan đã...

Sao nó lại phải giải thích với mấy anh cơ chứ? Chuyện của nó mà, liên quan gì?

Hay thật đó!

-Anh bỏ cái tay ra coi! Bạn trai tôi thế nào, ra sao thì liên quan gì đến anh? Anh là mẹ tôi? Bố tôi? Hay là người yêu cũ của tôi sao? Hay thật đấy? Tra hỏi về chuyện riêng tư của tôi sao? Xin lỗi nhé, các anh chỉ có quyền đối với tôi khi ở trường thôi, đừng có quá phận của mình, ok? Về nhà mà ôm ấp mấy con bò của mấy anh đi, đừng kiểmk chuyện với tôi, không rảnh!- Nó giận quá, tuôn ra cả một tràng lăm sáu anh (..ờm, chỗ này có cả Nam) đơ toàn tập.

Ừ ha...

Họ có là gì của nó đâu, nó đâu thích họ, ngược lại còn ghét ý chứ. Nó có bạn trai? Việc của nó mà, liên quan gì đến họ đâu nhưng sao lòng họ lại lặng trửu vậy, sao nó lại đau đốn đến vậy khi nó nói thế?

Nhóc cậ, rốt cuộc tụi anh phải làm sao bây giờ?

"Oa, cô nhóc này thiệt cá tính nha! Đúng kiểmk mình thích a, kết rồi nha~"- Vâng, đây chính là ý nghĩ của Nam ạ!

-Tôi về trước! - Nó cắt ngang dòng suy nghĩ của mấy anh rồi lạnh lùng lướt ngang qua người họ...

"Huraa... mình phục mình quá cơ, hôm nay lại được lên mặt dạy đời mấy người kia một lần nữa, hi hi, vẫn cũng tự nhiên lại hay lên mấy phần"-nó vừa đi tung tăng vừa cười thật tươi nhưng không hiểu sao trong lòng nó lại có một nỗi buồn, một sự trống rỗng đến khó hiểu, hơn nữa, rốt cuộc cái cảm giác quen thuộc cả nó với Nam, tại sao lại có?

Đứng trước cửa quán cafe Rose...

Nó ngó nghiêng tìm bóng dáng của Thư rồi chạy vào..

-----Hết C21-----

Hime-ka: Ồm, ờm... Hime... cũng không có gì để nói cả a ^^ chúc mọi người đọc truyện vui vẻ nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chúng Ta...có Từng Quen Nhau Không?(Phần 1)

Đứng trước cửa quán cafe Rose... Nó ngó nghiêng tìm bóng dáng của Thư rồi chạy vào..

-Sao,có chuyện gì,kêu tôi gấp dữ?~Nó

-Nhìn nè!~Thư đưa ra trước mặt nó hai tấm vé gì đó.

-Gì thế?~ Nó tròn mắt hỏi,trông có vẻ hay a.

-Vé vào bar Moon4 đó,tôi được bạn trai tôi tặng a,có tấm vé này thì khi vào đó tại mình ăn gì cũng đều được miễn phí hết luôn,thích chưa?~Thư nhường nhưong này.

-Oa...thích cực ý chứ,tại mình vào đó đi!~Nó hào hứng nói.

-Đề tối đi,chiều nay đến ca của bà với tôi rồi mà!~Thư vừa nói vừa uống cốc cafe.

- Ừm,thôi,thế cũng được,tôi sẽ về sớm!~Nó gật gù đầu nói,về sớm còn đi ăn nha..

-----Chiều...

Tại cửa hàng ăn nhanh nơi làm thêm của nó..

Hôm nay nó được phân làm ca chiều,nên là phải đến từ sớm luôn a.

Haizz..tiền sinh hoạt mỗi lúc một tăng, làm nó hoa cả mắt,thế nên nó phải năng đi làm thêm thôi.Không nhẽ,lại về ngửa tay xin tiền mẹ? Thôi,thôi,mẹ lo cho nó tiền ăn học là đã vất vả rồi. Tiền sinh hoạt nó lo cũng được rồi, à mà phải làm nhanh đề tối còn đi chơi chứ nhỉ? Hí hí,nghĩ đến việc được ăn no say đã thấy thích rồi..

Trưa nay,nó lên trên web tìm tên của bar Moon4 ý rồi. Wa,biết gì không? Bar đó là bar lớn nhất thành phố luôn ,ở đó,đồ ăn ngon phải biết. Ôi trời ,cứ nghĩ đến là thèm...

-Nhí,Nhí,ê ê,Nhi oi!!~Thư thấy nó mơ mơ màng màng,dung dung người nó để nó thức tỉnh.

-Hờ?Hờ? Có khách hờ? A..xin chào,quý khách muốn ăn hay uống gì ạ? Cafe, sữa,bánh ngọt,capuchino,nước ngọt,nước cam vắt ,sô cô la,cacao,bánh kem,bánh cookie hay gì ạ? Tiệm chúng tôi có đủ!~Nó vội vàng bưng tỉnh kể ra hàng loạt những món ăn làm Thư chóng mặt.

-Bà...bà...hahahaha....~Thư phì cười.

Nó thấy Thư cười bức mình lờm.Thì ra là nó tưởng bỏ.làm gì có ai vô đây đâu,aiz,tổn công nói từ nãy a...

-Bà đúng là ám đầu thiệt rồi! haha..buồn cười chết mất thôi!!~ Thư ôm bụng cười lăn lóc ,nó ngượng đỏ mặt..

-Bà im đi! Thích ăn lắm không,không có khách gọi tôi làm chi??~ Nó gờn nắm đấm lên hù Thư.

-Tôi gọi bà là muốn nói: Giờ tôi phải đi giao hàng cho khách bà ở lại trông coi. Chắc chắn,nhưng cứ cái kiểu mơ mơ màng màng của bà là tôi không yên tâm rồi!~ Thư tặc lưỡi.

-Thôi đi,bà đánh giá tôi thấp thế,đi giao hàng thì mau đi đi,còn đứng đó mà tám!~ Nó xua tay đuổi người

-Xi,thôi,tôi đi đây,trông cẩn thận nhá! Bai bai!!~Thư 'xì' một tiếng rồi vẫy tay tạm biệt nó khênh đồ ra xe.

-Haiz..sao hôm nay cửa hàng ế ẩm thế nhỉ? Hừ,cũng tại cái quán mới mở kia,hút hết khách hàng của cửa hàng mình! Nhìn cái thôi cũng ngửa mặt mà sao người ta vô đó đông vậy nhỉ? Haiz..~nó nằm ườn ra bàn thờ ngán thờ dài than vãn.

'King koong.'

-Aaa..có khách, có khách!~Nó vội vàng bật dậy chỉnh sửa lại quần áo, đầu tóc.

-Ais, cái cửa hàng bên kia đông thật,rõ ngọt ngào,để khách mất hết cả hứng,sang bên đây cho thoáng mát a!

" Hừm? Cái giọng nói này nghe quen quen a!"

Nó nghi ngờ ngược mắt lên..

-Anh là Nam??- Nó bất ngờ.

-Hả? Cô là ...cô là...- Nam cũng bất ngờ không kém.

-Anh nói tôi là ai??- nó

-Cô là...cô là..là ai?- Nam gãi gãi đầu. Kỳ thực anh cảm thấy có chút quen nhưng mãi không nhớ nổi,cũng phải thôi,anh làm gì quen ai có khuôn mặt tầm thuwongf như vậy,với lại người anh quen cũng không bao giờ đi làm ở đây.

Nó suýt té ngã..

Ôi trời,vừa gặp nhau hồi sáng mà anh ta không nhớ,thật là...haiz,sao mình lại có chút buồn nhĩ??

-A,cô là nhò cận hồi sáng nè!-Nam sáng mắt.

- Không tôi thì ai,ông nội! Thế cũng không nhớ ra,- Nó liếc Nam

Nam cười cười đi vào..

- Mà anh vô đây làm gì?- Nó

-Ây,nhìn nhóc có chút ngu ngơ ai ngờ ngu thiệt!- Nam nói với biểu cảm không thể tin được.

-Anh nói gì??- Nó lờm Nam

-Chẳng đúng à? Anh vô đây không ăn thì còn làm gì?- Nam nhăn mặt nói.

- Đây nhớ,thứ nhất: trong từ điển của tôi không có từ 'ngu' (Hime-ka:* xen ngang* dóc tổ chị ơi!), thứ hai: sao anh lại gọi tôi là nhóc?-Nó vênh mặt hỏi.

-Hi hi,từ 'nhóc' kia anh bắt chước năm anh ấy đấy!- Nam gãi đầu cười hi hi (Hime-ka: anh Nam dễ thương đúng không mọi người ><)

Nụ cười này của nam làm tim nó đập loạn lên,cái cảm giác hồi sáng lại trở dậy. Cảm giác rất thân quen!

-Vậy..anh ăn gì đây? -Nó

-Cho anh hai đĩa cua rang me,một số món ăn Hàn Quốc nữa!- Nam nói rồi đang định kéo ghế ngồi xuống thì..

-Khoan!-Nó

-Sao vậy?-Nam nghiêng đầu thắc mắc trông cực cute luôn (Hmie-ka: anh dễ thương quá đi mất a!!)

Nó nhìn thấy anh biểu hiện như vậy,mặt không tự chủ phủ một rặng mây hồng..

Ôi thôi rồi,thằng cha này đẹp trai dễ sợ,đã thế còn dễ thương nữa..

"Không,không tình lại nào Nhi,gì chứ không phải giờ hám trai"- Nó lắc đầu.

-Tôi đề nghị anh ra ngoài nhìn lại tấm biển,đây là cửa hàng ăn nhanh không phải nhà hàng quốc tế năm sao,làm gì có món Hàn hay cua rang me hờ ông? Muốn ăn thì phiền đi chỗ khác,mất việc!- Nó bực mình hừ hừ mũi.

-Ách,anh nhầm,anh nhầm thôi mà,làm gì dữ vậy nhóc,thôi thì nhóc mang cho anh 5 chiếc bánh ham-bơ-gơ và một cốc capuchino nhé!- Nam cười nói rồi anh lại kéo ghế định ngồi tiếp thì..

-Khoan!- Nó lại tiếp tục.

-Sao nữa? - nam nhăn mày.

-Anh ăn 5 cái ham-bơ-gơ mà lại mua mỗi một cốc capuchino thôi à? Ít thế? Nhà anh giàu đừng có mà keo kiệt nha,không tốt cho sức khỏe đâu,phải ăn đầy đủ mà uống cũng phải đầy đủ,thế mới tốt a!- Nó.

-Thì 5 cốc đi,lắm chuyện,anh không có keo kiệt đâu nhá!!- Nam dậm chân nói.

-Hi hi,được rồi,được rồi,anh đợi chút!- Nó cười thật tươi rồi đi vô quầy.

" Thành thích..

thành thích.."

Cái nụ cười kia của nó từng chút khắc sâu vào anh và từng chút từng chút len lỏi vào trong lòng anh. Đặc biệt, rõ ràng anh có cảm giác rất quen, không phải là cực kỳ quen thuộc luôn ý chứ! Tại sao? tại sao anh lại không nhớ ra được nhỉ? Tại sao vậy?

-----Hết C22 (phần 1)-----

Hime-ka: bằng sự ủng hộ (qua những comment của các bạn ở những web truyện) của các độc giả, Hime sẽ cố gắng ra chương mới thật nhanh ạ!

- Những comment đó, nó sẽ động viên Hime rất nhiều, mong các bạn ủng hộ Hime nha!!

- Mời mọi người đón đọc phần 2!

- Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ ạ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chúng Ta...có Từng Quen Nhau Không? (Phần 2)

Hime-ka: Hime mới thay bìa truyện rồi đó ạ, cảm ơn desinger Huyền Cơ Nguyệt Thy đã des giúp Hime nha... -----

- Đây.. đây.., 5 phần hăm-bơ-gơ và 5 cốc capuchino của anh nè, ngon lắm đấy nhé, từ giờ nhớ phải rửa thêm người vô cửa hàng của tôi nha...Chúc anh ngon miệng.- Nó bung ra một khay đựng đồ ăn, đặt ra chỗ Nam rồi rất ' tiện thể' yêu cầu anh câu khách giùm tiệm.

- Anh í ền ăn ôi a, ờn cái ía anh kê em, à mà em ho anh hỏi hút (anh chỉ đến ăn thôi, còn cái kia anh kê em, à mà em cho anh hỏi chút) - Nam vừa đưa cả miếng ham bơ bơ vô miệng vừa nhồm nhoàm nói.

- Hờ, anh nói cái gì thế? Tiếng Tàu hờ? Nói tiếng Tàu thì đề nghị anh đi ra khỏi tiệm cho tôi nhờ. Thứ nhất: tôi không hiểu; thứ hai: anh có biết tình hình biển Đông đang rất căng thẳng rồi không? Hừ, đều do cái nước Tàu kia đó.. anh theo phe Việt Nam hay nước ý hờ? - Nó cau có nói.

(Hime-ka: Hime rất biết cập nhật thông tin a :3)

- Hờ, anh đâu có, anh là một công dân vô cùng tốt bụng của Việt Nam mà, đương nhiên sẽ về phe Việt Nam rồi..- Nam phản kháng ngay lập tức.

- Mà nè, rõ ràng Hoàng Sa- Trường Sa là của Việt Nam từ thời xa xưa rồi đúng không?- Nó kéo ghế ngồi đối diện Nam với ý định ngồi tâm, lâu lâu còn véo lấy ít bánh của anh mà ăn. (Hime-ka: -.-)

- Ủm, chuẩn rồi, thế mà sao cái nước kia lại còn đưa ra cái gì mà ' Đường lưỡi bò' , làm gì có cái đường ý cơ chứ.- Nam gật gù.

- Đúng đúng, làm gì có cái đường ý, từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ lần đầu tôi nghe thấy a..- Nó xoa xoa cằm

.....

Thế là hai người cứ ngồi đó tám chuyện suốt, hết biển Đông rồi lại đến mấy ngôi sao K-pop. Nam quên luôn cái vấn đề mà anh định hỏi nó. Hai người cứ mãi mê tám..

(Hime-ka: potay.com)

Hết nói nổi hai người đó luôn..

- Hờ, thôi chết, anh quên không hỏi em một việc rồi, aiss...- Nam chợt nhớ ra cái gì đó tròn mắt nói, cắt ngang cuộc trò chuyện đang trong say sưa..

- Hờ? Hờ? Hỏi tôi gì?- Nó cũng lơ lơ hỏi.

- Em cho anh hỏi cái này nè,.. Chúng ta.... có từng quen nhau không?- Nam nghiêm túc hỏi nó. Thiết sự, anh rất tò mò và cực kì muốn biết lý do tại sao khi gặp nó, anh lại có cái cảm giác thân thuộc, hơn nữa , còn có một chút... thích thích...

Nó thì ngẩn người sau câu hỏi đó của Nam. Thực chất thì, ngay cả chính nó cũng muốn tìm, muốn biết được câu trả lời cho câu hỏi đó.

- Còn anh, anh nghĩ sao? Anh có nghĩ như vậy không? Có nghĩ rằng chúng ta đã từng quen nhau không?- Nó hỏi ngược lại.

- Anh.. anh cũng không rõ nữa, không rõ chúng ta đã từng biết nhau hay chưa, chỉ là anh có chút ..có chút...cảm thấy như là chúng ta đã từng biết nhau và

còn khá là thân thiết.- Nam ngập ngừng nói.

-Tôi cũng giống như anh thôi,cũng không rõ nữa,thiệt sự kì lạ..- Nó ảo não lắc đầu trả lời . Rốt cuộc..rốt cuộc thì tại sao nó lại cảm thấy thân thuộc với anh như vậy, anh mang đến cho nó loại cảm giác gần gũi, nhớ nhung. Hơn nữa nụ cười kia của anh cùng với cái cảm giác thân thuộc, gần gũi kia đã thực sự, thực sự làm tim nó loạn nhịp. Mỗi khi đứng gần anh,tìm nó..con tim nó thực sự rung động khá mạnh, không chỉ riêng với anh,kể cả..kể cả 5 người kia cũng vậy,chỉ là riêng đối với Năm,sự rung động của nó với anh mạnh hơn mấy phần..

Hít hà.. trời ơi, sao lại như vậy cơ chứ?

Nó có biết Nam hay không? Làm ơn,ai đó có thể cho nó biết câu trả lời không,rốt cuộc là có hay không? Một người thiệt a...

- Vậy...em có bạn trai rồi sao?- Nam ngược mắt lên hỏi , chính anh cũng không biết tại sao anh lại hỏi như vậy,chỉ là anh cảm thấy có tim anh đang thôi thúc anh làm như vậy.

- Hờ...ờ ờ...- Nó đang mãi miết suy nghĩ ,vẫn vờ trả lời lung tung mà không biết mình đang trả lời cái gì. Sau khi nói xong nó mới biết mình lỡ miệng nhưng kệ đi,đang nào hồi sáng nó cũng đã nói với mấy anh là nó có bạn trai rồi mà,gìờ ai lại nói không,nhờ đâu Nam lại bày trò trên nó thì sao, không được không được, xì hồ a...

Nghe xong câu trả lời của nó, khuôn mặt Nam buồn đi mấy phần,không còn vẻ vui tươi gì nữa, anh không nói gì ,đứng dậy đi về không nói một lời...

Nó thì cứ đờ người ở đó không hiểu gì hết...

'King koong.'

Tiếng chuông cửa lại vang lên, nó chuyển tầm mắt về phía đó, tưởng Nam trở lại nhưng không,hóa ra là Thư đi giao hàng về...

Thư nhìn nó cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ,vỗ vỗ tay...

- Ê, sao thế?

-Hờ? Không không có gì hết, đi làm việc đi,sắp có khách rồi kìa ,đi đi...-Nó xùy xùy tay làm Thư khó hiểu ,cô nhún nhún vai rồi bắt đầu đi làm việc của mình vì hiện tại cũng là giờ cao điểm,sẽ đông khách a...

Nhưng có một điều Thư chắc chắn, lúc cô đi giao hàng đã bỏ lỡ chuyện gì hay ho rồi...

(Hime-ka: Chị Thư nói đúng ghê a... *_*)

-----Hết C23-----

Hime-ka: Chương này hơi ngắn ,do Hime chỉ viết đủ nội dung phần 2,mọi người thông cảm nha... <3 <3

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ...

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Bar Moon4 (Phần: Thích Khác Yêu!?)

Phần 1: Thích khác yêu.-----

Tại căn nhà của sáu anh...

Không khí mang vạt phần tê nhạt...

-Bọn mày,đi bar không?- T.Anh buồn chán xoa xoa mớ tóc của mình nói.

Anh thật sự đã rất buồn đấy,không ngờ nó lại đã có bạn trai cơ. Tất cả cũng chỉ tại phụ nữ,bọn họ luôn làm tổn thương bọn anh. haiz.. cuộc đời thật trớ trêu mà...

Tại Bar Moon4...

Tiếng nhạc xập xình vang lên, những Dj nổi tiếng nhất cả nước đều tề tựu tại nơi này, Những người ở đây,tất nhiên,họ đều là dân ăn chơi,đều là con của nhà danh giá,quyền quý có nhiều tiền. Những cô gái ở đây,ai cũng ăn mặc hở hang hết chỗ nói,chỗ cần che thì không che mà chỗ không cần che thì lại che, nó nhìn mà hại mắt. Ấy dà,nó là con gái mà còn như vậy,đàn ông nhìn vô không biết sẽ thế nào đây. Mà hôm nay may là nó cũng không ăn mặc quá nhà quê đi, không chắc vô đây ngại thối mũi mắt.

Trước khi đến đây,Thư đã đi thuê 2 bộ quần áo..ừm..phải nói khá là đẹp,hợp mốt,đúng xu hướng hiện tại, bộ đồ không quá kín đáo mà cũng không quá hở hang..

Trên sân khấu, mọi người đua nhau nhảy,họ uốn éo,làm sao để tạo cho mình những bước nhảy quyến rũ nhất, ôi trời nó nhìn vừa... suýt xịt máu mũi..

Quá kinh khủng mà! Đây là lần đầu tiên nó vô bar đó,lúc đầu coi trên ti vi thấy cũng không có gì đáng ngại cho lắm,gìờ mới thấy nó.... thực sự đáng ngại nha~

Trong lúc nó đang suy nghĩ này nọ thì Thư đã uống gần hết chai rượu, nó kinh hô nhìn..

Nè,nè,gìờ nó mới biết là con nhỏ này biết uống rượu nha,hon nữa còn,,uống rất hăng a.

- Này này,Thư,Bà biết uống rượu sao?- Nó dung dung người Thư.

- Hở? Hở? Tôi cũng vừa mới biết hôm nọ thôi! -Thư lơ mơ nhìn nó.

- Wa.. bà cho tôi uống với,từ nhỏ tới giờ tôi chưa uống rượu lần nào cả!- Nó sáng mắt nhìn Thư.

-Nè,bà uống đi!-Thư đưa cốc rượu vừa rót được lưng chừng cho nó.

Nó cầm lấy ,nhìn nhìn một lúc, hít hơi thật lâu, à..hít hơi mấy cái,nhìn lại cốc rượu với vẻ mặt...gọi là khá đăm chiêu (Hime-ka: sao cứ như chị đang uống thuốc độc thế!? -.-)

-Giời ạ! Uống nhanh đi lại còn nhìn nhìn cái gì!!- Thư khó chịu nhìn nó ,con bạn cô đứng là...

Nó nhìn Thư ,ây dà,có vẻ Thư đang trong trạng thái say xin a, Nó lại chuyển tầm mắt về phía cốc rượu,nuốt nước miếng, nó nhắm mắt đưa cốc vô miệng..

-Ừc..khà.... aa...cay,cay quá!!- Nó nhăn mặt kêu lên.

-Bà cứ từ từ tập uống đi,lúc đầu đương nhiên là cay rồi! Bà mới uống có lần a..Thôi,tôi phải đi..đi gấp chu công đánh cờ đây..bà tập tiếp..ợ..tiếp đi nhé..ợ..- Thư nói xong rồi đứng như câu nói của mình,cô đi gấp chu công đánh cờ thiệt(Hime-ka: *đạ,em cặn lời*)

Nó thở dài nhìn Thư rồi tiếp tục rót rượu ra uống..

Càng ngày nó càng cảm thấy thích uống nha,nên chẳng mấy chốc nó đã uống gần hết đến hai chai rượu, và cũng là lúc nó say bí tỉ...trời ôi,uống hai chai rượu cơ mà..

Cảm thấy bụng hơi đầy,nó khó chịu nheo nheo mắt, đứng dậy,bước đi và định vô WC..

Nó cứ đi mà chẳng cần nhìn đường.ây dà,thì nó đã đến đây bao giờ đâu mà biết,nhưng có vẻ là mặc dù trong trạng thái say nhưng nó vẫn có ý tưởng là vô cùng tự tin với trí thông minh của mình..

-ợ..chỉ là cái WC thôi mà,tìm có gì khó..-Nó lao đảo bước đi.

Đứng trước cửa của một căn phòng mà theo nó chính là WC,thế là cực kì,cực kì tự nhiên,nó đẩy cửa,loạng choạng đi vào mà không cần nghĩ gì..

Mọi người có biết đây là phòng gì không??

Là phòng Vip 1 và người sở hữu nó..lại chính là sáu soái ca nhà ta đó!!!

Ôi trời..

Lúc này sáu anh đang bận ân ái với mấy cô nàng sexy bên cạnh thì nghe tiếng mở cửa và người bước vào...

Họ nhanh nhẩu ngẩng đầu lên.. T.Anh định quát thì..khi anh nhìn rõ được đối phương kia là ai thì đờ người..không biết phản ứng ra sao, năm anh còn lại khó chịu nhìn biểu cảm của T.Anh rồi cũng đưa mắt ra nhìn,kết quả là họ cũng đờ người nốt...

Là..là nhóc cặn mà!

Nhờ..nhờ đâu nhóc ý nhìn thấy bọn anh ở trong hoàn cảnh này thì sao? Thảo nào cũng giận cho mà xem,làm sao đây??

Nó thì vừa vô chẳng để ý đến xung quanh,miệng thì cứ lẩm bẩm..

-WC..WC..

Sáu anh nghe được câu này thì mới vỡ lẽ,lại nhìn dáng đi của nó thì thôi,khỏi nói,say là cái chắc!

Long ra hiệu cho mấy cô gái đang ở trong phòng đi ra ngoài. Sáu anh đồng loạt chỉnh sửa lại quần áo.

Nó bước đến trước mặt sáu anh mà chẳng biết gì,đang định nói gì đó thì...lại ngã uỳnh ra đấy. Sáu anh nhìn mà lắc đầu cười khò.

- Nhóc chưa nhìn thấy chúng ta ân ái với gái bar đâu! Say vậy cơ mà!- Sau khi bế nó và đặt nó nằm ở ghế sofa, Thiên ngồi xuống bên cạnh đó,xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nó,nói.

- Mày nói đúng,nhìn thấy,nhóc lại làm ầm lên rồi giận đối tui mình,tao vẫn còn nhớ cái lần trước a! - Nhật gật gật đầu

- Mà sao nhóc ý lại vô đây? - Bảo thắc mắc nhìn nó, trong này đều là những con nhà giàu,hơn nữa là dân ăn chơi,nó thật sự không hợp với nơi này.

- Tao cũng thắc mắc nha!- T.Anh gật gù.

- Gì thì gì,lần sau cũng cấm nhóc không được vô đây! -Long nói rồi dí tay vào má nó,cười nói.

Cấm nó vô đây là điều đương nhiên rồi, trong này, những thể loại người trong này,các anh biết rất rõ,nó không nên ở đây.

- Sao các anh lại quan tâm nhóc ý đến vậy?- Nam hỏi,anh rất thắc mắc nha,thắc mắc này từ sáng rồi mà anh hỏi thì không ai trả lời hết,aiz,thiệt tui thân.

- Bọn anh đều thích nhóc ý!- Bảo lắc lắc ly rượu nói.

Nam lại ngẩn người..

Gì đây?? Quá khứ tiếp tục lặp lại sao?

- Cả năm anh ... đều thích??- Nam mông lung hỏi lại.

- Ủ!- Nhật nhàn nhạt gật đầu.

- Đây, đừng nói là mày cũng thích nhóc ý nha!- T.Anh bán nghi nhìn Nam,nghi lắm a.

-Ồ,vâng...à không..không có...- Nam luống cuống.

- Thôi,anh biết mà,nhìn cái kiểu của mày là anh biết! - T.Anh vỗ vai Nam nói.

- Thật sự thì em có chút thích nhóc ý, hơn nữa em còn cảm thấy nhóc ý rất quen thuộc đối với em nữa,em thắc mắc rằng liệu từ nhỏ em có gặp nhóc ý lần nào chưa?- Nam vô đầu nói.

- Diên,tụi anh chơi với mày từ bé,mày quen ai chẳng lẽ tụi anh không biết,không nhá,tụi mình không quen nhóc ấy lúc nhỏ đâu!- T.Anh

- Ủ,thì cho là vậy ,nhưng dù không muốn em vẫn muốn nhắc, nhưng em vẫn phải nói trước là: Thích khác yêu!- Nam trầm mặc.

-----Hết C24-----

Hime-ka: Hime sẽ cố gắng ra chương mới nhanh ạ, tuần sau có thể sẽ ra chậm hơn vì,aiz,Hime không có nhiều time nữa..

Mong mọi người vẫn luôn ủng hộ Hime ạ!

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ nha!!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bar Moon4 (Phần: Mê Sảng)

Nghe Nam nói xong, cả căn phòng chìm trong một mảng yên tĩnh, im lặng.

Họ biết là Nam đang nhắc nhở họ, cũng chính là đang nhắc nhở chính cậu ấy: Thích khác yêu, có thể đối với ai khác thì hai từ 'thích' và 'yêu' nó tương tự giống nhau nhưng đối với các anh, hai từ này lại có nghĩa riêng biệt. Thích, là một thứ tình cảm không quá to lớn, không có những sự chiếm hữu cao trong đó, và vì vậy, thích ai đó không nhất thiết là phải có được họ, có thì thật tốt nhưng nếu không có thì cũng không sao, chỉ là trong tim mình sẽ bị rỗng khuấy một khoảng nào đó. Còn yêu, là một thứ tình cảm thật sự lớn lao, trong nó có quá nhiều sự ham muốn, chiếm hữu, mong muốn, khát khao chiếm được người mình yêu thương sâu sắc, và khi yêu ai nó tình cảm sẽ rất khó để phai nhòa, rất khó để quên đi người mình từng yêu thương, rất khó để có thể bắt đầu yêu một người khác, rất khó và mất rất nhiều thời gian.... Vì vậy, phải xác định tình cảm của mình và xác định trước lòng dạ bên trong của đối tượng mình yêu như thế nào nếu không đến lúc quá yêu rồi sẽ không dứt ra được nữa....

- Thôi, ta đưa nhóc ấy về trước đã, ở đây không tiện!- Long lên tiếng, định bế nó lên.

- Khoan đã! Để em làm cái này!- Nam nói, trong giọng sắc mùi gian.

Bụt...

- Ai da, Nam, sao dứt tóc anh, đau quá đi mất, thằng kia!!- T.Anh bị Nam dứt mấy sợi tóc kêu trời kêu đất (Hime-ka: Nói hơi quá.. ^^)

- Anh...em xin lỗi anh mà, anh yếu thế, dứt mấy sợi tóc thôi mà cũng kêu! Đúng là người già rồi mà, sức yếu quá đi!- Nam bĩu môi nói.

- Ê Ê, thằng kia, mày nói ai già!? Mày thử ra đây, anh dứt cho mày xem mày có đau không!??- T.Anh cắn môi, tức giận nói.

- Em ngu gì ra ! Anh tai điếc hờ, em nói anh già chứ ai già nữa!- Nam phán câu xanh rờn.

- Mày..mày...tao tức rồi nha!!- T.Anh nói xong rồi bỏ nhào ra chỗ Nam, Nam chạy không kịp thành ra hai người vật lộn với nhau...

(Hime-ka: sao lại thành như vậy -.-)

Nhật, Bảo, Thiên, Long chán nản nhìn hai thằng... dờ hoi.

- Thôi đi, tụi mày dờ à? Đánh nhau đánh ở đây mất mặt, về nhà mà đánh!- Long thở dài.

- Long nói đúng đấy, về nhà mà đánh, Nam mày hồi nãy muốn làm gì?- Nhật.

- À ừ ha, em lại quên mất chuyện chính! Tại anh đẩy anh T.Anh!- Nam hừ hừ mũi nói rồi anh đi về phía nó.

- Tại mày chứ đâu phải tại anh!- T.Anh.

- Tại anh chứ!- Nam ngẩng cổ lên cãi.

- Tại mày!- T.Anh

- Tại anh!- Nam

- Tại mày!- T.Anh.

.....

Một lần nữa, bốn anh, Nhật, Bảo, Thiên, Long lại bó tay chấm com nhìn 2 thằng...dờ hoi nhân đôi.

- Hai đứa này, tại cả hai !!- Thiên bực mình.

- Làm cái gì thì làm nhanh lên, cứ ở đây cãi nha, bọn mày rảnh nhì!?- Bảo nhăn mặt.

- Chính xác là đang rảnh mà!!- T.Anh, Nam đồng thanh nói.

-.....- Bảo *sa mạc lời*

- Nhanh đi! Không nói nhiều nữa!- Nhật lạnh nhạt nói.

- Được rồi, em làm ngay đây!- Nam tiến về phía nó, đưa mấy sợi tóc của T.Anh sau khi anh đã phải rất khó khăn mới giành được.

Anh bắt đầu đưa vào lỗ mũi nó...

Mọi người chú tâm, chăm chú nhìn để xem biểu hiện của nó..

Nó thì đang ngủ ngon ,còn chìm trong mộng mơ thì bỗng nhiên thấy ngứa ngứa cái mũi quá nha~

Nó cựa quậy,đưa tay gãi..không hết,khịt khịt mũi...không hết,làm nhảm nói.

Thằng nào con nào nghịch bà,để bà dậy bà đấm cho vỡ mặt,bỏ ra!

Sáu anh phì cười ,sau đó bế nó và đưa nó về căn biệt thự của họ..

--Tại bàn của nó ở bar-----

Thư vẫn ngủ khò khò..

Có một đám thanh niên đi tới. . .

-Ê,con bé này trông cũng được đó!-một trong những người đó nói.(người 1)

- Mày nói cái vớ vẩn gì thế,mày có bạn gái rồi đó!- một anh trai đứng bên cạnh nói.(người 2)

-O,mà này,Quân,nhìn đứa con gái này quen quen,tao thấy giống bạn gái mày!- Người 1

-Đúng đấy,hình như đúng rồi!-người 2.

Một chàng trai trông khá điển trai từ giữa tiến lên,đó là Quân,anh ta nâng cằm Thư lên,nhìn thật kỹ.

-Thư,sao em ý lại ở đây?- Quân thắc mắc,Thư sẽ không có đủ tiền để đến đây.

-Hi hi,Quân,mày cho tao xin lỗi nhé,hôm trước tao cho em ấy hai vé free vô đây,chắc em ấy đã dùng nó!-Người một gãi gãi đầu nói.

-Mày...tao cảm lần sau đấy! Bọn mày chơi đi,tao đưa Thư về trước đã!-Quân nói rồi bế Thư lên. . .

(Hime-ka: ây da,vậy là về phần chị Thư là an toàn rồi nhé!!)

Quay lại với những nhân vật chính của chúng ta nào!

Về đến biệt thự. . .

Nhật bế nó rồi đặt nó nằm ở sofa, họ thì ngồi bên phía đối diện,nhìn nó ngủ. . .

-Tao nghĩ ,trăm phần trăm luôn,chắc chắn nhóc ý sẽ không giống với con ả kia đâu (nói Vân ý ả!)- T.Anh

-Tao cũng nghĩ giống nó!- Thiên đồng tình nói.

Nhưng với hiện tại thì chúng ta chưa thể chắc chắn được đâu!- Nhật

-Cứ để thời gian chứng minh,nếu nhóc thật sự là một con người đào mỏ giống Vân thì tao thề,tao sẽ giết nhóc!- Bảo lạnh lùng nói.

-Không chỉ mình anh đâu,em và các anh kia cũng sẽ làm thế thôi!- Nam

Long không nói gì chỉ lặng lẽ nhìn nó. Mong sao nó không phải người như vậy,anh không muốn trở thành kẻ giết người,anh không muốn dính máu trên tay. . . không muốn trở thành kẻ sát nhân. . . vì tìm anh,và tìm năm anh kia đã đau lắm rồi. . .

Không gian lại trở nên im lặng,sáu anh nhìn nó với ánh mắt vô cùng dịu dàng Bây giờ trông nó thật đáng yêu! Hai má hồng hồng,hơi ửng đỏ,mái tóc dài rẽ sang hai bên,đen óng,đôi môi đỏ mọng,đôi mắt với hàng lông mi .ừm..cũng coi là dài đi..ấn nấp sau chiếc kính cận đen..

-Mingo,ta sẽ đập nát cái bản mặt của ngươi,ta là Monkey D. Luffy- người sẽ trở thành vua hải tặc! Ngươi xem đây, comu comu no. . .

Nó vừa ngủ vừa lải nhải bắt chước điệu bộ giống Luffy của bộ anime One Piece (Hime-ka: có ai xem không nhỉ!? *Hime vô cùng thích bộ anime này a*)

Sáu anh tự nhiên thành ra lớ ngớ,nhìn nhau rồi lại nhìn nó,phì cười lớn.

Trời ơi! Cái cô nhóc này,sao mà dễ thương thế không biết!!

Em thật đáng yêu,nhóc cậ!

Họ cứ cười như vậy mà không biết tình cảm của họ dành cho nó đang dần lớn lên và cũng không biết có một hiểm họa,một trở ngại đang dần đến khiến họ hối hận cả cuộc đời. . .

-----Hết C24-----

Hime-ka: Ấy da,cuối cùng cũng hết chương 25 rồi,chúc mọi người đọc truyện vui vẻ nhé!

-À mà, nick Face Hime ở dưới đó ạ (Ánh Hi-Kon), bạn nào có gì thắc mắc,có điều nhận xét,góp ý...v.v.. thì có thể vô đó kết bạn rồi inbox nói với Hime. Rất sẵn sàng nghe các bạn nói ạ!

- Cảm ơn các bạn!

-Một lần nữa: Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nhận Ra?!

Sáng sớm thức dậy,nó cảm thấy vô cùng chóng mặt,đầu đau như búa bổ luôn ý,cứ ong ong a. Lão đảo ngồi dậy, nó lờ mờ mở mắt nhìn xung quanh....Ồ.. nhìn căn phòng mình hôm nay lại tự nhiên sang ghê cơ ý, nào là có bàn ghế sofa nê,bình hoa cỡ nè... hơn nữa còn có cả 6 soái ca nữa chứ.. ấy da..buồn ngủ thật đấy

zz..

Hử?? Cái ..cái gì cơ?

Sáu soái ca??

Nó vùng mình ngồi dậy,nhìn quanh một lần nữa..

Công nhận nhà đẹp thật, nhìn lại về phía đối diện với mình nó suýt té ngựa...

Đối diện nó là 12 ánh mắt cực kì nóng bỏng của sáu anh soái ca nhà mình!!!

.. Đang nhìn nó chằm chằm..

- Aaaaaa.....

Nó hét âm lên, long trời lở đất, sáu anh không cùng hện mảy nhíu lại.

-Sao nhóc hét ghê vậy? Có gì sao? Nhóc không khỏe à?- Long nhăn mặt, chắc anh sắp bị ù tai rồi..

- Nhà..nhà.. sao các anh lại ở nhà tôi? À nhầm.. nhà tôi đâu? Sao các anh lại ở đây? Tôi đang ở đâu? Hôm qua đã xảy ra chuyện gì? các anh đã làm gì tôi? Tôi..tôi có bị sao không ? Aaa.. rất cuộc là sao? Tôi..

- Stop stop! Nhóc đừng hỏi nhiều như vậy nữa được không? Bọn anh sẽ giải thích sau, đầu đầu chết mắt,gìơ nhóc mau đi vệ sinh cá nhân đi,sau đó ra bàn ăn sáng nha!- Nam

Nó ngoan ngoãn gật đầu,trong lòng đầy khó hiểu, tại sao nó lại ở đây cơ chứ? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Mà còn cái Thư nữa? Nó sao rồi??

hàng ngàn câu hỏi cứ vang lên trong đầu nó..

Tại bàn ăn....

Nó vừa ngồi xuống ghế người giúp việc đã mang ra bao nhiêu là đồ ăn..

Oa! Nhiều thật đó nha! Nhìn vô cùng ngon luôn ý,ôi trời thèm quá đi!

- Nhóc ,anh nấu đó,nhóc ăn thử coi có ngon không?- Long hớn hờ khoe.

- Cả anh cũng phụ Long nữa mà,có công của anh đó nghe!- T.Anh tự hào nói.

- Anh là người trang trí đó,nhóc thấy có đẹp không, tay nghề của anh không tệ a!- Thiên cười.

- Nhóc...

-Thôi đủ rồi, ăn sáng với mấy người đến là mệt! Nghe đây, ông tôi dạy: khi ăn là không được nói chuyện,nghe chưa?- Nó ung hết cả đầu,mới sáng ra mà..

- Nghe rồi!- Sáu anh đồng thanh.

- Vậy tí trong bữa sáng này chỉ có hai từ 'im lặng' thôi! Rõ chưa?- Nó như bà chủ dạn dò sáu anh.

- Rõ !- Sáu anh lần nữa đồng thanh,gật đầu cái 'rụp'.

-Rồi ăn!- nó

Đám người giúp việc trở mắt nhìn, suýt nữa ngã ngựa..

" Sao mấy cậu chủ hôm nay ngoan vậy nè!"

Thế là bữa sáng của nó tại nhà sáu anh diễn ra trong một không khí..ây da..phải nói là vô cùng im lặng a~

Chỉ nghe thấy mấy tiếng gấp đồ ăn thỉnh thoảng lạch cạch kêu lên.

Bỗng sáu anh nhìn nhau một hồi rồi gật đầu với nhau..

Nhật lên tiếng..

- Này nhóc...

- Ê nè,tôi đã nói..

Nó đang định nói tiếp thì..

- Nhóc hãy nghe tụi anh nói đã,việc này rất quan trọng !- Bảo

-Ồ ừm,vậy nói đi!- Nó ngượng ngao gật đầu,ây da,đã đến ăn chục nhà người ta rồi mà còn đòi hỏi như vậy cũng là...không nên a.

- Anh, Bảo,Thiên, Long,T.Anh và Nam đều có.. tình cảm với nhóc! Nhật nhẹ nhàng, từ tốn nói.

Phụt.....

-Khụ khụ....

Nó ho khù khụ sau khi nghe câu đó của Nhật,đám người làm ở bên ngoài được dịp dỏng tai lên nghe..

- Cái .. cái gì cơ?! Nè,các anh có bị ám đầu không vậy? Dở hơi à? Đây không phải là một trò đùa hay đâu! Tôi không thích nga~ Đùa chứ,các anh nghĩ tôi sẽ tin và bị mắc lừa bởi trò đùa ngớ ngẩn này của mấy anh sao? Thôi đi! Đừng tưởng mình đẹp là mình có quyền nhá!!- Nó hếch mũi nói.

Thật ra khi nghe Nhật nói vậy,nó vô cùng vô cùng bất ngờ luôn ý, tìm nó như ngừng đập cổ lẳng nghe,cố giữ lại những câu nói vừa rồi đó. Lúc đó nó mới ngớ người hiểu ra... Nó có tình cảm với cả sáu người kia..? Nhưng tình cảm này chỉ mới nhen nhúm một chút thôi a (nó nghĩ vậy) . Sớm muộn rồi cũng sẽ tan biến thôi. Và .. và lại làm gì nó lại có thể thích cả sáu người... như vậy là quá mức vi diệu à nha~ Nó cũng không háo sắc đến mức đó đâu, tìm của một người không thể nào chứa đến sáu người được. Ôi trời ơi...

Phải làm sao đây?!

- Tụi anh nói thật đó,không hề lừa em đâu! - Long. Anh biết khi nó nghe chắc chắn sẽ như vậy mà...

-Aaa.. tôi không biết,không nghe thấy gì hết!! A,đúng rồi ,tôi phải đi học đây,tạm..tạm biệt nha,cảm ơn vì đã cho tôi ăn bữa sáng,trời ..trời đẹp thật!! Tôi đi trước, bye bye!!- Nó cố trốn tránh nói,sau đó chạy vù ra khỏi nhà....

Sau khi nó đi,sáu anh ngồi lại bàn thờ dài một lượt.. Đây có phải là họ bị từ chối không? Quả nhiên,cô nhóc này vẫn còn quá ngốc nghếch trong vấn đề tình cảm này đi..nhưng không sao, chắc chắn tụi anh sẽ làm cho nó phải nhận ra được tình cảm của nó thôi.. không có gì khó,phải không?

Đám người giúp việc bắt ngờ tập hai, ôi trời các cậu chủ của họ đùa quá trớn rồi nha!....

Nó vừa đi vừa nhớ lại chuyện hồi nãy, không khỏi ngượng ngùng đỏ mặt, trong lòng làm thế nào cũng không ngăn được một dòng cảm xúc: đó là sự hạnh phúc.

----- Hết c26-----

Hime-ka: Đầu tiên, Hime xin gửi tới các bạn đọc lời xin lỗi vô cùng trân thành ạ, Hime không post chương nhanh cho lắm, rất mong mọi người thông cảm cho sự chậm trễ này!

- Hiện tại, Hime đã kết bạn và làm quen được với một số độc giả rồi ạ, các bạn cũng đã cho Hime một số góp ý khá là thú vị, vì vậy, có gì Hime sẽ thêm những sự góp ý đó vào bộ truyện này, mong các bạn ủng hộ nha!

- Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Nắc Thang Cảm Xúc (1)

Từ sau hôm đó nó ít gặp sáu anh hơn, một phần cũng là do bối rối, một phần cũng là do hiện tại nó có nhiều bài kiểm tra ghê cơ nên là hổng có rảnh ả, hic hic Mà cũng phải nói đến vấn đề này nha, từ khi Nam vô đây học, "5HB" đã đổi sang thành "6HB" rồi...

"Ờ, sao không đổi thành "6HD" luôn đi nhì?"- Nó bĩu môi.

*6HD: sáu hot dog ả.. >.<

Hơn nữa, lượng fan cũng đông đảo không kém 5 người kia, ả da, trai đẹp đúng là một thảm họa của mà...

(Hime-ka: sao chị nữ nói vậy ả, Hime mê trai đẹp mà....)

Đáng ra cuộc sống của nó chỉ lặng lẽ như vậy mà trôi qua, đến một ngày...

Nó nhận được tin nhắn từ Như:

" Ra sau trường đi"

Lúc đầu nó do dự định không ra, vì nó biết rồi nhà, Như là chị Hai của trường, eo ôi, mấy chị khóa trước bị chị ý hành hạ rõ khổ, sống không bằng chết...

Hơ, nghe đã thấy sợ rồi...

Nói là lúc đầu nó định không ra, nhưng chưa được 30 giây, nó đổi ý và liền đi về phía sau trường...

Tại đó...

Nó vừa huyt huyt sáo (Hime-ka: chị bồng... thiệt yêu đời -.-) vừa đảo dác nhìn xung quanh có vẻ như để tìm bóng dáng của lũ Như...

Ụp...

Nó bồng bị cái gì đó chum vào mặt... ôi trời ôi, sao tối vậy nè.... Nó cố gắng vùng vẫy để có thể thoát ra khỏi cái bóng tối này ngay lập tức nhưng ý thức nó bị mất dần, có vẻ nó đã bị đánh ở sau gáy....

-----ZZ

Vừa thức dậy, trước mắt nó là mấy thứ đồ cũ kĩ, lênh khênh, bụi bặm

- Ừm. ừm.

Đang định mở miệng hỏi xem có ai ở đây không, thì nó phát hiện ra nó bị bịt miệng, bị trói tay, trói chân.. ôi trời, sao không quán toàn thân nó luôn đi (Hime-ka: Chị đang có ý tưởng muốn trở thành xác ướp ả -.-)

Cố lục lại đồng kí ức trong đầu...

Nó nhớ là nó đã nhận được tin nhắn của Như nè, nó ra sau trường và rồi bị chụp mặt, bị đánh ngất...

Hmm... vậy thì ...hmm

Vậy thì... là Như bắt cóc nó rồi !!

(Hime-ka: giờ chị mới biết sao? *sa mạc lời*)

Làm sao để thoát bây giờ đây?

Hôm nay ở cửa hàng truyện tranh sẽ ra truyện mới, nó muốn đọc a...

Cách...

Cánh cửa mở ra, một cô gái bước vào, mang đầy vẻ kiêu ngạo, chảnh chọe..Đó là Như chứ ai vô đây nữa.

Như bước vào, theo sau là Ngọc và mấy đứa con gái khác..

-Uhm. um.

Nó cố phát ngôn ra thành từ nhưng đương nhiên là không ăn thua rồi a. Như thấy vậy, ra ám hiệu cho Ngọc. Ngọc đến chỗ nó, tháo khăn bịt miệng của nó ra. Được thoát cái miệng, nó thở phào..

Hít hà..

hít hà...

- Nè nè, sao lại bắt tôi, sao lại trói cả người tôi như vậy? Hơn nữa, sao cô lại bịt miệng tôi bằng cái khăn rõ bẩn như thế, hừ, miệng tôi đầy bụi rồi nè, mà nhớ, lần sau nếu có trói tôi thì cô cuốn băng luôn cả người tôi luôn đi, trói thế này thật khó chịu!- Nó héch mửi.

-.....- Như, Ngọc cùng mấy đứa con gái khác.

-E hèm! Khụ!- Ngọc ho ho vài tiếng

Xem ra lần trước tao cảnh cáo mày có vẻ vẫn chưa ăn thua gì nhỉ?- Như nhìn nó, trong đầu nghĩ: có phải lần trước cô đã quá nhẹ tay không?

-Tôi.. tôi vẫn nghe lời cô, không đến gần mấy người đó nữa mà!_ nó nói, chẳng phải mấy hôm nay nó đã không gặp mấy anh ý rồi sao?

- Mày đừng có nói dối nhé, nên nhớ: tụi tao luôn theo dõi mày đó! Đồ bốn mắt!- Ngọc hung hăng nói.

- Đây, bốn mắt thì đã làm sao? Bốn mắt còn hơn hai mắt đấy! Cô muốn cũng không được đâu!- Nó cãi lại.

-Tao thêm vào cái loại ấy, mày thử bỏ kính ra xem có nhìn thấy được gì hay không? *éo nhìn thấy gì rồi lại còn to mồm ! Hừ..-Ngọc tay chống nạnh, lườm lườm.

- Tôi nhìn thấy thì sao? Cô mắt gì? Đối với tôi á, hai mắt là đồ lập dị!! (Hime-ka: chị ơi, em hai mắt mà...-.-)-Nó trề môi.

- Lập dị cái đầu mày á, thích cãi nhau à? Chơi luôn!- Ngọc xắn tay áo.

- Ngọc, đừng quên mục đích của chúng ta, em đang làm phí thời gian đấy!- Như bình tĩnh nói. Ngọc đành đi ra đằng sau nhưng trước khi đi vẫn cố lườm nó lần cuối.

Xi!!

Tưởng nó sợ cái lườm ấy chắc? Nói cho mà biết nhé, ở nhà, nó bị mẹ lườm thành quen rồi. Trừ ai có ..um. kỹ năng lườm cao siêu hơn mẹ nó, nó chẳng sợ bị ai lườm đâu!

Ha ha ha!!

Tự nhiên lúc này nó muốn cảm ơn mẹ nó thế nhỉ!?

- Như Ngọc đã nói, tụi tao luôn theo dõi từng hành động của mày, tao tưởng mày đã biết sợ rồi chứ. Không ngờ.. chắc , mày cũng có gan phét nhỉ?- Như

- A ha ha, chị cứ nói đùa, trên đời này ai mà chẳng có gan, đâu phải mình tôi, không có gan để chết à?- Nó cười trừ, vui vẻ trả lời. Điều này lại càng làm

Như tức hơn, hừ được, đã thế à, đã không sợ cô như vậy sao, lần trước cô chỉ nói hiền như vậy, nhưng lần này thì đừng có mơ...

Đề xem nó sẽ thế nào dưới tay cô...!

Nó sẽ phải hối hận khi không nghe lời cảnh cáo của cô, hừ, ai cũng phải nghe lời cô hết và nó , cũng chẳng ngoại lệ đâu!

Như nhếch môi...

Rồi cô ra hiệu cho mấy đứa con gái ở phía sau tiến lên, nó lùi dần về góc tường...

- Vậy thì.. để hôm nay tao xem mày có gan không nhé! Mấy đứa, lên!

Như nói rồi đi ra phía sau...

Tụi con gái đó tiến về phía nó và bắt đầu đánh , đập, đấm nó. Đứa thì cầm gậy, đứa thì cầm... chổi đánh nó, hơn nữa còn có cả thanh sắt nữa...

- A.. dừng lại.. dừng lại đi...

Nó yếu ớt rên lên. Biết vậy nó đã không to mồm rồi, giờ người nó dính đầy máu, máu của nó đấy, nó bị đánh như một con chó dưới chân Như, không chút thương tiếc...

Đau quá...

-----Hết C27-----

Hime-ka: ây da, chương này chỉ khổ chị Nhi nhà mình a...

- Hime biết có nhiều bạn đang mong chờ , muốn biết phần thân phận thật sự của nó, vậy thì không bao lâu nữa, khi hết chương này, các bạn sẽ biết được một phần lớn rồi đó!!

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Nấc Thang Cảm Xúc (2)

Hime-ka: Đầu tiên, Hime xin được gửi tới các độc giả lời cảm ơn trân thành nhất , cảm ơn mọi người vì đã luôn đón đọc cũng như luôn theo dõi truyện, Hime thiết sự rất rất cảm kích mọi người.... mong mọi người vẫn sẽ ủng hộ đứa con này của Hime nhé. Cùng vô truyện nào mọi người ơi...

Tại trường Đại học lúc đó....

Thư chạy xồng xộc vào phòng của hội sinh viên. Mở cửa ra, cô thấy có sáu con người đẹp như thiên thần đang ngồi ở đó..Ôi trời..sao trên đời lại có người đẹp như vậy chứ....ôi ôi...

Khoan... đẹp.. đẹp...

Giờ không phải là lúc ngắm trai đẹp...bỏ..bỏ..

Sáu anh thì giật mình khi cửa phòng tự nhiên mở tung, nhìn Thư...

Họ cứ nhìn..nhìn...

Một lúc sau mới ' a' lên tiếng, họ nhớ ra rồi, đó là bạn của nhóc Nhi a.

-Có chuyện gì không em? Sao trông em vội vàng thế?- T.anh .

-Nhi.. cái NHI có..nó có ở đây không ạ??- Thư luống cuống nói, đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với mấy anh ấy , đương nhiên là có chút hồi hộp rồi ...

- Sao? Em ấy bị sao hả??- mọi người (6 anh) trong phòng đồng thanh nói, trong lòng họ nảy sinh ra cảm giác lo lắng.

Nghe vậy là đã biết rồi, ày da, đến họ cũng không biết Nhi ở đâu sao?? Trời ơi...Thư càng sốt sắng hơn.

-Nhi,từ trưa tới giờ em không thấy nó đâu cả,em gọi nó cũng không nghe, tìm khắp nơi rồi cũng không thấy nữa, mọi lần nó đi đâu đều nói với em một lời hết, giờ lại như vậy,em sợ có chuyện không hay..- Thư càng nói giọng vô cùng nhỏ lại.

Sau anh nghe thấy vậy thì tim bỗng nhói lên..

-Nói đi, lần cuối em gặp nhóc ý là ở đâu??- Nhật chạy tới chỗ Thư, nắm lấy hai vai cô, khuôn mặt anh hằm hằm làm Thư tí thì ngất.

-Nhi...Nhi..nói là nó vô canteen để mua đồ ăn, nhưng..những lúc em vô thì không thấy đâu, giờ cũng đã muộn lắm rồi... không..

Chưa kịp để Thư nói hết câu thì sáu anh đã chạy ra khỏi phòng từ lâu rồi để lại mình cô ở đằng sau hít khói ho khò khè..

Sáu người đến canteen, đảo đạc tìm nó nhưng mà họ không thấy, không thấy cái bóng dáng nhỏ nhỏ, lùn lùn của cô nhóc mọi ngày đâu cả...

- Khoan, tao nhớ rồi, ở canteen này lần trước ba nuôi có gắn camera vô đó, bốn góc là 8 chiếc.- Thiên chợt nhớ ra.

Thế là sáu anh lại phóng vù vô phòng camera. Họ tìm một lượt, đến chiếc camera thứ 5 thì họ thấy nó, may sao, chiếc camera đó lại nằm ngay trên đỉnh đầu nó nên có thể nhìn từng hành động của nó rõ ràng hơn nhiều.

Họ dán mắt vào từng cử chỉ của nó. Bỗng, thấy nó mở chiếc điện thoại ra, có vẻ là có người gọi đến hay nó nhận được tin nhắn gì đó ..

-Phóng to lên và dừng lại đi.- Bảo nói.

Nhân viên phòng camera làm theo lời anh nói, mọi người nhìn chăm chăm vô chiếc điện thoại của nó và họ thấy được dòng tin nhắn chỉ vờn vờn gồm có 4 chữ: "Ra sau trường đi."

Và đặc biệt hơn, người gửi là : Linh Như - chị Hai của trường (Hime-ka: ày da, đây là do chị Nhi lưu số liên lạc của Như như vậy a..)

Long vội vàng mở chiếc điện thoại của mình ra rồi gọi điện cho Như.

Tít...

[a lô, Như a, em đang ở đâu vậy?]- Long nhẹ hỏi.

[à há, anh Long hử? Sao tự nhiên anh gọi cho em vậy?]- Như cười nói.

[anh hỏi: em đang ở đâu, trả lời anh đi] -Lòng không đủ kiên nhẫn, anh gằn từng chữ.

" anh lo cho nó đến thế sao??"- Như nghĩ thầm.

[Đương nhiên là em đang ở trường rồi anh]- Như.

Chưa kịp để Như nói gì, T.anh đã giật lấy máy, nói lớn.

[Nói thiệt đi, đừng dối tụi anh, anh biết em không hề ở trường. Nói đi, em đang ở đâu, nhóc Nhi đang ở đâu??]

á ra....

Đã gọi nó là 'nhóc' rồi, nghe hay đấy, hử!

Như nhìn về phía nó đang tàn tạ nằm dưới đất, cô ta nhếch môi.

[Sao các anh lại phải lo cho nó đến vậy? Nó có gì đáng để các anh để ý, chú ý đến nó cơ chứ?? Rốt cuộc là vì sao?]- Như phẫn nộ, cô từ bé đến lớn, sống, chơi, ăn với tụi anh, chưa hề bị họ mắng hay lớn tiếng một lần nào hết, vậy mà giờ thì sao? Chỉ vì một con nhãi này thôi, họ lại lớn tiếng với nó như vậy...hử.

Thiệt tức mà!!!

[anh.. anh..] -T.anh đột nhiên bí lời.

[anh chưa bao giờ làm vậy với em? anh có biết không??]- Như vờ dối.

T.anh càng bức thêm, hỏi cô vấn đề chính giờ lại chuyển sang vấn đề nào rồi đây?

Có phải do tụi anh nuông chiều cô để giờ cô ương bướng như vậy??

[Nói nhanh đi, em đâu Nhi ở đâu rồi? Tụi anh không rảnh đâu nhé.]- Nhật giật lấy máy, ngửi khí của anh lạnh đến thấu xương và vì vậy Như cảm thấy run người , anh Nhật chưa từng dùng giọng nói này với cô, liệu có phải anh đang rất giận cô không? Nhờ đâu sau này họ bỏ cô thì sao? không..không được....

Lần này đành phải tha cho nó trước vậy, thế cũng đủ để hù nó sợ rồi.

[Em đang ở nhà kho đường xx...]- Như miễn cưỡng nói.

Tất...

Thiên tắt luôn máy.

-Nhanh lên, đi thôi, tao biết nhóc ở đâu rồi.- Thiên vội vàng xoay người chạy ra ngoài với năm người kia.

--ở bên kia-----

Như đầy cảm phẫn nhìn nó, cô hừ mạnh một tiếng rồi nói với bọn đàn em:

- Tha cho nó đi, đủ rồi, chúng ta đi.

Mọi người ra khỏi phòng chỉ còn lại mình nó. Nó run lấy bầy cổ gắng gượng dậy.

Ôi trời ơi, đau thiệt đó, chắc nó gãy xương mất rồi, trời ạ...

Bỗng , có một luồng sáng chiếu xuống, trong luồng sáng ấy có hai người bước ra. Một người ăn mặc rất sang trọng, vô cùng khí thế, còn người kia mặc đồ giống bác sĩ, họ bước về phía nó.

Nhưng mấy người này là ai??

-----Hết chương 28-----

Hime-ka: khi khi,bí ẩn chưa nè, mọi người sẽ biết được một chút thông tin nữa nha.

- Hmm.. tuần vừa rồi xảy ra khá nhiều chuyện, mọi người nhĩ?

- Một lần nữa, Hime xin được cảm ơn các bạn đọc giả đã luôn ủng hộ truyện nhé <3

- Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nấc Thang Tình Cảm (3)

Bỗng , có một luồng sáng chiếu xuống, trong luồng sáng ấy có hai người bước ra. Một người ăn mặc rất sang trọng, vô cùng khí thế, còn người kia mặc đồ giống bác sĩ, họ bước về phía nó.

Nhưng mấy người này là ai??

Người mặc đồ giống bác sĩ (Hime gọi người kia) đi đến, cầm lấy tay nó,nói nhẹ nhàng:

-Công chúa, người không sao chứ? Người vẫn ổn chứ? Tôi sẽ chữa cho người ngay, người yên tâm!

Rồi người đó quay sang,lấy trong chiếc túi xách của mình hộp y tế và bắt đầu băng bó những vết thương cho nó.

Nhưng sao...sao lại gọi nó là Công chúa? Nó đang mê sao??

-Này, này,anh là ai vậy? Ai là công chúa ở đây? Tôi đang mơ hử??- Nó cố gắng nói từng chữ.

-Hiện tại chưa phải là lúc người cần biết đâu!- Người kia cung kính nói.

-Tiểu Long Hòa,con cứ nghỉ ngơi đi, không phải lo nghĩ gì cả!- Người ăn mặc rất sang trọng kia lên tiếng (Hime gọi: người nọ), nghe thật ảm áp, dễ chịu.

Lòng của nó bỗng trở nên nhẹ nhõm, yên tâm hơn trước nhiều nó ngồi im cho người kia chữa trị cho những vết bầm tím vừa rồi, mặc dù trong trí nhớ của nó lúc này, nó không biết những người này là ai?

Một lúc sau...

Waaaaaa...!!

Kì nha! Vừa nãy, họ chỉ cần cho nó uống vài viên thuốc gì gì đó, trông lạ mắt lắm á với cả tiêm hai, ba mũi tiêm mà bây giờ các vết thương của nó đang lành lại dần dần rồi, chỉ còn lại lác đác mấy vết rách nhỏ thôi. Thật thần kỳ!

-Nè, nè, anh làm gì mà hay dữ vậy? Tôi đỡ đau hơn rất nhiều rồi nha! Mấy vết thương cũng lành lại rồi! Anh làm cách nào vậy? Chỉ tôi với!!- Nó vừa tò mò vừa vui mừng hỏi.

-Công chúa, người không cần phải bận tâm về chuyện đó đâu,sức khỏe của người là quan trọng nhất, vì vậy, hiện tại, người cứ nghỉ ngơi là được rồi! À mà, người hãy uống nốt viên thuốc này đi ạ!- Người kia đưa cho nó một viên thuốc màu đỏ rồi cười.

Ấy da, tuy nó đang trong trạng thái không được tỉnh táo cho lắm nhưng mà nó chắc chắn người kia cũng rất bảnh trai nha~ Nụ cười của anh ta thật tỏa nắng a!

(Hime-ka: aaa..chối mắt quá chị Nhi! ><)

Sau khi uống xong viên thuốc đó, nó cảm thấy.ừm .khá là chóng mặt,choáng váng,mí mắt nó bỗng trở nên nặng trĩu..

-Tôi ..buồn ngủ quá....- Nó thì thào..

-Người hãy cứ ngủ đi, ngủ dậy rồi sẽ hết đau, chúc ngài có một giấc ngủ ngon!- Người kia nhẹ nhàng nói.

Nó mơ màng nghe vậy rồi sau đó chìm vào giấc ngủ ngọt ngào...

-Này, thuốc này nó có tác dụng gì?- Người nọ hỏi.

-Dạ, thưa ngài,thuốc này sẽ làm cho công chúa mất hết trí nhớ về chúng ta, công chúa sẽ không nhớ một chút gì về sự hiện diện của chúng ta nữa, vì theo như tôi biết thì bây giờ chưa phải lúc, đúng không, ngài Long Đế?-Người kia cung kính nói.

- Nhưng nếu chúng ta chữa trị hết vết thương như vậy cho Tiểu Long Hòa thì liệu đám nam nhân kia có nghi ngờ không?- Người nọ đảm chiêu.

- Người yên tâm, tôi đã để lại một vết thương cũng khá lớn nhưng không nguy hiểm gì ở chân công chúa rồi!-Người kia.

-Được rồi, ổn rồi đó,chúng ta đi thôi, thời gian không còn nhiều!- Người nọ phát tay.

-Dạ!

-----ZZZ

Một lát sau..

Tại nhà kho nơi nó đang ngủ yên bình,bỗng..

Rầm...

Cánh cửa bị đá văng ra và theo sau đó là bóng dáng của sáu con người, chính là sáu soái ca nhà ta! Nhìn thấy nó nằm đó, Bảo vệ vàng chạy đến, dung dung người nó,kêu nó tỉnh dậy...mà anh không hề biết là nó chỉ đang..ngủ..

-Nhi,Nhi,em mau tỉnh lại đi!!

-Anh cẩn thận, đau em ấy!- Nam chau mày nhắc nhở.

Nó lờ mờ mở mắt rồi lại nhắm mắt vì chưa kịp thích nghi với điều kiện ánh sáng.Lát sau,nó mở mắt ra,trước mắt nó là sáu khuôn mặt tuyệt đẹp của sáu con người và mười hai con mắt đang chăm chú nhìn nó.,,

1 giây...

2 giây...

3 giây...

-Oaaaaa....hu hu..hức ..hu hu...

Nó òa khóc như một đứa trẻ vừa bị ai đó ăn hiếp.Hiện tại, nó rất cần có người an ủi, dỗ dành nó.Nhưng một phần trong đó là do nó tủi thân và đặc biệt cảm thấy ứ! Trời ơi, chỉ tại sáu người kia mà nó mới bị như vậy,thật sai lầm khi quen biết họ!

Thiên đang định đứng lên để ôm nó,đưa nó về thì biết rằng Nhật, Bảo, Long, T.Anh, Nam cũng đang có hành động và cùng suy nghĩ với anh. Sáu người nhìn nhau rồi lại nhìn nó vẫn đang còn ngồi đó khóc,lòng lại cảm thấy đau.

-Ồn tù tì đi!- T.Anh đề nghị,mặc dù việc này đối với tụi anh thì thực sự chính là một sự sỉ nhục bản chất đàn ông khá lớn a~ Nhưng bỏ qua, bỏ qua..vì nó..vì nó...

-Ồn tù tì ra cái gì ra cái này!!

-Hura hura!! Là tao, tao thắng rồi nhá!-T.Anh nhảy cẫng lên vì sung sướng còn năm người kia thì xụ mặt, miệng không ngừng lẩm bầm " Ăn gian.." (Hime-ka: *hiện đang ở sa mạc lòi*

T.Anh ôm nó và nhẹ bế nó lên.Nó úp sát mặt vô vòm ngực của anh,nức nở.

-Ngoan,không sao rồi, có bọn anh ở đây rồi!- Anh nhẹ nhàng nói.

Sau khi đã đặt nó ngồi vào xe, T.Anh đang cúi người ra để đóng cửa thì Nam nhanh chân đẩy anh ra và ngồi ngon lành bên cạnh nó, T.Anh biết mình bị nam chơi khăm, anh ngược lên, nhìn Nam như một sát thủ muốn giết người rồi nhếch mày ý nói " sao không sang bên kia mà ngồi cạnh?". Nam lắc đầu rồi chỉ chỉ ý nói " anh Bảo ngồi đó rồi, em không dám đánh, anh ý ghê gớm thấy mô" Nam làm hàng loạt một động động tác để có thể cho T.Anh hiểu được ý mình nhưng .ây da..tiếc là T.Anh vẫn ngu ngơ chẳng hiểu cái mô tê gì...(Hime-ka: nóng quá -.- *vẫn đang ở sa mạc*)

-Em đau ở đâu?- Nam hỏi, hơn nữa còn xoa đầu nó.

-Chân..tôi đau chân..- Nó nói nấc.

- Vậy để tẹo nữa tụi anh đưa em về nhà, sẽ đưa em đi khám luôn nhé! Nhóc nín đi, không tổn hại đến tính mạng là tốt rồi!- Bảo rất tự nhiên mà chen vào cuộc nói chuyện của Nam và liền bị Nam lườm cháy mắt, trong lòng thầm chửi không biết bao nhiêu là câu từ...

- Mà nè, bạn trai em đâu, sao lại để em như vậy?- Nhật hỏi, nếu để anh biết được là thằng nào, thì nhất định sẽ có một ngày anh cho thằng đó một trận,hừ, dám bỏ mặc nó như thế này à?

Câu hỏi này làm cho năm người kia cũng quay ra nhìn nó, chờ đợi câu trả lời.Rốt cục, bạn trai nó là ai??

Nó thì chẳng để ý đến ánh mắt tò mò của mấy anh, tự nhiên trả lời.

- Tôi có bạn trai á? Tin này ở đâu ra vậy trời?? Ai nói cho anh nghe thế? Tôi làm gì có, vớ vẩn, hừ..có đã tốt!- Nó nhăn mày nói. Lạ nhỉ? Ai kêu nó có bạn trai? Hừ, không biết đùa nào bớ lão thế! (Hime-ka: -.- *chưa thoát khỏi sa mạc*)

Nó nói vậy mà chẳng biết rằng là: chính nó, chính nó là cái đứa bớ lão, vừa hôm trước tuyên bố đã có bạn trai..

Biết chắc là cô nhóc này hôm trước nói lung tung, mấy anh không khỏi bực mình. Hờ,làm bọn họ lo muốn chết a! Nhưng thiệt sự khi nghe nó nói nó chưa có bạn tra thì thực .họ rất vui, không kìm lòng được.. tất cả..sáu người..cùng quay xuống nhìn nó và nở một nụ cười thật tươi, dịu dàng nói:

-Tụi anh rất vui!

Bỗng, mặt nó nóng ran lên,tim đập càng ngày càng mạnh " hạnh phúc, ấm áp, nhẹ nhõm,vui mừng.." là những cảm xúc của nó hiện giờ..

Nó yêu sáu người đó mất rồi!!!

Nhưng phân tích lại lời nói của sáu anh thì nó cau mày. Họ nói vui khi nó không có bạn trai không phải là vì họ vui khi nó ế chứ? Hừ!!

-----ZZZZ

Ở đâu đó, có bóng dáng của hai con người..

Chính là hai người hồi nãy đã cứu nó...

- Ngài Long Đế, chúng ta về thôi!- người kia nói.

- Tiểu Long Hỏa ở đây thật khó!- Người nọ rầu rĩ nói.

- Nhưng chẳng phải có tận sáu người yêu thương công chúa sao?- Người kia.

- Ừm, ừm..si tình..si tình, chuyện đó ta sẽ tính sau, à mà cu cậu Bông giờ cũng lớn và bảnh trai thiệt đó!- Người nọ cười nói.

.....

Thế rồi bóng họ dần dần đi xa.....

-----Hết C29-----

Hime-ka: *trạng thái sa mạc lời*...hồi....

- Ấy da, chương này Hime viết môi tay lắm nha! Hi, vậy là mọi người cũng biết được phần nào về thân phận của chị Nhi rồi nhi... hơn nữa,,có ai biết "cu cậu Bông" mà người nọ nói đến là ai không?

-Mời mọi người đón đọc truyện sẽ rõ!!

-Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Sau khi được cứu về, nó có cảm giác nó không nhớ cái gì đó nhưng,thiệt, vẫn chỉ là rất mơ hồ... ấy da..lục tung cả đầu vẫn không nhớ ra luôn nè!Đừng nói là nó bị đãng trí nha~ Nó còn trẻ trung tươi tắn lắm a...

Ảo giác! Nhất định chỉ là chút ảo giác thôi!!

Hừm...mấy ngày hôm nay , đối với nó thì khá là thuận lợi, không gặp trắc trở hay biến cố gì hết. Việc đối diện với sáu anh là khó nhất nha! Ấy da, cứ đứng trước họ là dường như nó không bình tĩnh được, không tự nhiên được như trước nữa..... hay sao ý!

Thư thì khi thấy bóng dáng nó trở về, cô khóc... ách..khóc như mưa, nước mắt và..ừm..cả nước mũi chảy ra tùm lum a...làm nó một đợt nổi da gà... hic..vì ặc...nước mũi của Thư chảy hết ra áo nó..hức Nó biết Thư cực kỳ coi trọng nó và nó cũng cực kỳ coi trọng Thư. ở trong trường này,nó cũng không hay nói chuyện với ai hết, lâu lâu mới nói được vài câu với mấy người khác thôi, nó với Thư toàn rủ nhau ra một góc ghế mát,mua đồ ăn rồi tám, mà nó và Thư đã tám thì á, thôi rồi, không bao giờ để ý giờ giấc gì hết tron, tám trên trời dưới đất, tám xuyên mặt trăng xuyên lên cả sao hỏa... (Hime-ka: -.-)

Sáu anh kia thì sau khi đưa nó về an toàn liền gọi Như tới ngay và luôn!...

-Nói, tại sao em phải làm như vậy? Nhi không hề gây tổn hại gì tới em mà đúng không? - Nhật nhàn nhả uống trà, không nhìn Như.

-Anh lại còn hỏi em sao? Em phải hỏi các anh trước mới đúng, từ trước đến nay, có biết bao nhiêu con nhỏ đã bị em xử như vậy rồi? Các anh lại không hề quan tâm và đã động gì tới việc đó, vậy tại sao, giờ các anh lại làm như vậy? Xen vô chuyện của em? Nó có quan hệ gì với các anh không cơ chứ? Nó quan trọng đến mức ấy sao? - Như khoanh tay trước ngực, cau có nói.

- Là anh hỏi em trước! - Nhật lạnh giọng.

- Ừm..ờ thì..tại em thấy ngứa mắt với nó thôi, hơn nữa, ai kêu nó lúc nào cũng bám dính với mấy anh làm chi? - Như hất mặt nói.

- Em thật sự nhiều lúc khiến anh bức mình, và nhiều hành động của em cũng đi quá rồi đấy! Em biết rằng cách tụi anh đối xử với Nhi như thế nào thì cũng nó thể đoán ra một phần rằng đối với tụi anh, Nhi là người có một vị trí gì đó, bất kể là vị trí gì đi chăng nữa. Vậy mà em lại cố tình làm vậy. Những lần trước, những cô gái em đã xử rồi ấy, tụi anh không can thiệp, vì tụi anh không hề có sự quan tâm gì hết, và những cô gái đó lại đều là những người hay dính lấy tụi anh, nên rất dễ dàng, tụi anh cho em tùy xử! Nhưng lần này lại khác chứ! Đối với những người có vị trí trong lòng tụi anh, dù là vị trí gì đi chăng nữa thì đó cũng là người mà tụi anh quý, em đừng bao giờ động tới họ, nghe rõ chưa? - Nhật đặt tách trà xuống, lạnh nhạt nói.

- Ừ..ừ...rõ... vậy..vậy..trong tụi anh, em có vị trí gì hay không? - Như bắt ngờ hỏi.

- Tất nhiên là có, trong lòng mỗi người tụi anh, ai cũng coi em như là một cô em gái bé bỏng, đáng yêu! - Thiên thần nhiên nói.

Như nghe vậy thì.. cô thần thờ... ừ..cô biết ngay mà, cô lúc nào cũng chỉ được coi là người em gái thôi, một người em gái..hừ..cô không cần cái vị trí đó,

cái cô muốn là người yêu của họ!

- Vậy tại sao các anh lại cho nhỏ đó làm thư ký Hội học sinh? Từ trước tới giờ vốn không có chức vụ đó mà! - Như.

- Lúc đó là do T.Anh quá trẻ con, muốn trả thù Nhi về vụ ở canteen hồi đầu năm học! - Long.

- Ấy, sao nói tao trẻ con, chỉ là lúc đó, suy nghĩ chưa chín chắn thôi mà! - T.Anh.

- Thì khác nhau à? - Long nhăn mày.

- Khác chứ! Mà nếu nói về vụ đó thì thiệt sự anh chỉ muốn dạy dỗ nhóc ý chút thôi! - T.Anh

- Với cả, nếu em nói là ở trong Hội sinh viên không có chức thư ký thì hoàn toàn sai nhé! Ban đầu là có nhưng vì tội anh không thích có người lạ cùng làm việc nên không cần thôi! - Bảo lên tiếng.

- Nhưng , em thấy, các anh không đơn giản chỉ là dạy dỗ! - Như

- Em đừng tò mò quá nhiều! - Nhật lạnh giọng

- Anh... em sẽ không bỏ qua cho nó dễ vậy đâu! Hừ!- Như nói rồi bỏ đi.

Mấy anh thờ dài... có phải do họ quá nuông chiều cô không?

Trong số sáu người là này giờ chưa lên tiếng, đó là Nam. Ấy da, thì là đương nhiên rồi, anh có biết gì về chuyện trước kia đâu, lúc đó anh còn ở bên Mĩ nha~

Bống..tiếng điện thoại kêu lên....

Nam chạy ra bắt máy...

-[a lô]

-[.....]

- Hà!?? Cái gì cơ?? - Nam bống nói lớn..

Hôm nay là ngày mà nó phải lên phòng Hội sinh viên làm việc..

Haizz.. nhức đầu..nhức đầu...

Cạch...

Cửa mở ra..

Waaa.....

Nhìn xem kia! Kia có phải mấy thằng hotboy mà nó quen hông ta? Sao tự nhiên hôm nay thay đổi dữ dội vậy nè?

Này nhá, mọi hôm thì.. không chịu làm gì hết tron á, nó vô là nhìn thấy ngay cái cảnh sáu người lười biếng nằm ườn ra ghế rồi, hôm nay lại rõ lạ, ai cũng ngồi vô bàn làm việc của mình, ghi ghi chép chép cái gì đó, trông chăm ời là chăm....

Lạ! Lạ nha!

- A, nhóc mới đến hử? Vô đây, tội anh bận quá nên không biết em đến! - Long bống ngẩng đầu lên và nhìn thấy nó , anh hớn hờ chào đón.

" tội anh bận quá"? . Nó thiệt sự thắc mắc là khi nói từ đó, liệu Long có ngượng miệng không?

Trời oi... nói như thật ấy!

Nó cứ nhìn Long một lúc rồi lại quay sang nhìn mọi người.. ách..vẫn bất động, họ có vẻ rất chú tâm đến việc ghi ghi chép chép gì đó nga~

- Nè, Long, tôi.. anh nhìn xem kính tôi có bị trục trặc gì không? - Nó ngu ngơ hỏi.

- Đâu có, kính nhóc vẫn bình thường mà, có sao đâu! - Long.

- Ách..vậy các anh đang làm cái gì mà chăm chú dữ ? - Nó tò mò.

- À, chẳng qua là..chủ tịch ... ông sắp về rồi, ngày mai thôi..! - Long gãi gãi đầu.

- Chủ tịch? Chủ tịch là ai?? - Nó thiết thắc mắc nga~

- Là bố nuôi của tụi anh và là bố ruột của Nam! - Thiết bất ngờ ngẩng đầu nói

- À... mà chủ tịch đến thì đã làm sao? Cũng là bố các anh , sao phải làm như vậy? - Nó

- Haiz, nhóc không biết đó thôi, bố Quốc - chủ tịch ấy, rất nghiêm nha, tụi anh sợ lắm, mặc dù trước giờ tụi anh không có sợ ai hết, ừ.. chắc vậy á,nhưng bố Quốc thiết sự rất đáng sợ, em gặp ông ấy, chắc sẽ ngất mất! - Nam vừa nói vừa bày ra bộ mặt ách trông rõ buồn cười.

Nó phì cười rồi trở lại bàn làm việc của mình như bắt đầu một ngày mới...

Mai, liệu có chuyện gì đặc biệt hay bất ngờ xảy ra hay không?

Câu trả lời: Nó không biết, tương lại mà!

Vậy , mọi người hãy cùng đón đọc chương tiếp theo nhé!

----- hết chương 30-----

Hime-ka: Ấy yo, một tuần nữa trời qua và chúng ta lại gặp lại nha~

- Hừm, có vẻ, nhân vật mang tên ' cu cậu Bông' , mọi người đều đã có câu trả lời cho mình rồi phải hông?

- Ấy da, Hime thấy một số bạn comment, đó là Nam ca ca... khắc khắc.. liệu đúng hơn nè?

- Vì vậy, mọi người hãy cùng Hime bước đi trên con đường để hoàn bộ truyện " Ê, Nhóc Cậ, Em , Chọn Ai ? " nhé!!

- Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chủ Tịch Giá Lâm!!

Hime-ka: chương này sẽ hơi ngắn nha mọi người ới! Ấy da, vì thiết ra Hime cũng không định cho ra chương này đâu ạ, nhưng nghĩ lại thì nên cho ra!! Vừa gõ vừa nghĩ, ý có hơi lủng củng, mong mọi người thông cảm a~!-----

Sáng sớm...

Nó bước tung tăng trên đường...

Ấy da, hôm nay nó nghĩ là sẽ là một ngày đẹp trời nga~

Nam mô a di đà Phật! Mong thế!

Như mọi ngày , nó vẫn đến trường.. trước tiên vô canteen ăn sáng.. sau đó vô lớp đọc truyện hay sách gì đó....

.....

Đang ngồi thư thả đọc sách trong lớp.. nó bỗng nghe được mấy tin hot của mấy bà tám nha!

- Nè, nghe đâu, hôm nay, chủ tịch sẽ về trường và ra mắt mấy tân sinh viên đấy! - Nhân vật bí ẩn thứ nhất

- Tui cũng nghe cái đó rồi, không biết ngài ý ra sao ha? - Nhân vật bí ẩn thứ hai

-Chị tui là sinh viên năm ba nên tui biết nè, chị ý nói, chủ tịch trường mình tuy ngoài ba mươi bốn mươi tuổi gì đó rồi nhưng trông cũng không già lắm đâu, hơn nữa, nghe đâu hồi trẻ ngài ý còn là soái ca cơ! - Nhân vật bí ẩn thứ ba

- Oa, kinh nhĩ? Hồi hộp thiệt đó!- Nhân vật bí ẩn thứ hai.

- Đừng vội mừng, ngài ấy còn rất đáng sợ nha!- Nhân vật bí ẩn thứ tư.

-Hử? Ai nói với bà thế? - Nhân vật bí ẩn thứ nhất

- Anh tui, sinh viên năm cuối rồi nên biết nhiều dữ lắm!- Nhân vật bí ẩn thứ tư.

- Nhưng tui vẫn muốn được nhìn chủ tịch lần cũng được, chủ tịch còn là ba của hot boy kiêm soái ca Nam của trường mình đây!!- Nhân vật bí ẩn thứ ba suýt xoa.

- Chắc chắc.. cha nào con nấy!- Nhân vật bí ẩn thứ hai.

Nó dòng tai thiệt cao để nghe được toàn bộ câu truyện đó...

Chủ tịch về trường ư?

Thiệt luôn ư?

Hon nữa lại còn là ngày hôm nay?

Hử? Hử? Hử?

Thôi toi rồi!! Hội sinh viên nhất định sẽ bị chủ tịch dòm ngó nhiều nhất.. mà bấy lâu nay, mình và mấy tên kia có làm việc gì đâu.. được hôm qua bọn họ rõ chăm nhưng mới làm được có 2/5 công việc....

Hic....

Thế là nó phóng vù lên phòng Hội sinh viên...

Rầm..

Cửa bị mở ra một cách vô cùng " nhẹ nhàng"...

-Nè, các anh biết gì chưa? Chủ tịch hôm nay sẽ về trường đây! trời ơi, bao công việc còn chưa xong, tôi cá chắc là ngài ý sẽ dòm ngó đến Hội sinh viên nhiều nhất đây!! Nghe các anh nói ngài ấy ghê gớm lắm đúng không? vậy phải làm ngay đi! Trời ơi!!- Nó vừa vô phòng đã tuôn ra cả một tràng..

Cả căn phòng im lặng~

- Tôi là chủ tịch! - Một giọng trầm trầm vang lên, nó giật mình ngược mắt về phía đó...

Ngơ ngác...

...

Aaaaa .. Ôi thần linh ơi!! Kia là ngài chủ tịch khét tiếng đó sao? Trông ngài đẹp dữ.... ách.. mà không, vừa nãy.. mình nói nhiều như vậy... giờ, giờ phải làm sao đây..?

Sáu anh cắn răng đứng tại một góc.. trời ạ, rõ ràng hôm qua Long có nói ngày mai chủ tịch sẽ về rồi mà...

-Nhi, em chào chủ tịch đi! - Long đứng một bên nhấc nhờ.

- Ách, vâng, chào.. chào ngài chủ tịch.. tôi. tôi là Thư kí Hội sinh viên ạ!- Nó ý thức được, lắp bắp nói.

Chỉ thấy chủ tịch nhìn nó thật lâu..

Cả căn phòng lại im lặng.

Bóng nó và cả sáu anh thoáng thấy nụ cười của ngài...

" Thiệt đẹp.." - Nó

Sau chàng dụi dụi mắt...

" Bỏ cười cái gì? Họ không bị lóa mắt chứ?"

- Hừm.. năm nay, cuối cùng mấy đứa cũng tìm được một thư kí rồi nhĩ? Đáng giá lắm đây, liệu mà giữ, mà nâng niu cho cẩn thận, nghe chưa? - Chủ tịch lên tiếng.

- Hử? - Sáu anh lại ngơ ngác ... " bố nói vậy là sao?"

- Con tên là.. Dương Ngọc Nhi?- Chủ tịch nhìn nó.

- Dạ.. vâng là tên tôi. à nhầm con.. hờ, con? - Nó gật gù nói rồi mới ngó cái mặt.

- Ừm.. ta biết rồi! Mà ta cũng không ghê gớm đến mức khiến con phải hót ha hót hải chạy rồi phá cửa vô phòng như vậy đâu, con nghe mấy đứa này thì không hề đáng tin đâu, người xưa có câu "trăm nghe không bằng mắt thấy" mà! - chủ tịch nói, trông có vẻ.. vui?

- Ách, vâng, vâng! - Nó cảm thấy người này cũng đâu có ghê gớm gì đâu, hơn nữa, nó còn có hảo cảm với ông, hơn nữa người này cũng khá .. hài hước mà!

Sáu anh cứ như khúc gỗ, đứng đờ ra đấy... phải thôi, trên đầu họ đang xuất hiện hàng ngàn dấu hỏi chấm đây. Sao bố tự nhiên hôm nay lại có vẻ vui vậy nhỉ? Hơn nữa lại còn cười nè, còn nói đùa với nhóc nữa? Đặc biệt, sao bố lại nói "đáng giá lắm đây, liệu mà giữ, mà nâng niu?" , nó mang ý gì? Chuyện gì đây?

.....

----- Hết chương 31-----

Hime-ka; Quả thiệt là ngắn a~ T.T.. rất xin lỗi các độc giả!

- Hiện Hime không có gì muốn nói hết nga~

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ nha!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Ngọn Sóng Mới ập Đến _ Triệu Viên Vân Trở Về!

Cũng đã được một tuần từ khi ngài chủ tịch về trường rồi. Đối với nó, ngài chủ tịch thiệt rất là hài hước cơ.. không giống với những lời than vãn của mấy anh đâu, đâu như mọi người đồn đâu.. ngài chủ tịch rõ là hiền... nhưng hình như, theo như nó thấy thôi.. ngài chủ tịch có vẻ rất ưu ái nó. Nhưng giờ ngài ý lại tạm thời đi công tác một tháng rồi.

-----ZZZ

Hôm nay là một ngày rất đặc biệt với nó nga~ Vì sao? Vì hôm nay nó sẽ đến nhà sáu anh nha rồi á, còn vào thư viện khổng của " Soái ca thích đọc truyện tranh".. hi hi. Trong đây , phải nói, nhiều truyện vô kể luôn, ns nhìn mà hoa cả mắt.. thích chết đi được!!

Hừm.. đây cũng phải lần đầu tiên nó đến biệt thự của sáu anh, nó cũng vô đó một vài lần rồi. Biệt thự đó to cực luôn ý, đẹp kinh khủng.. lần đầu tiên trong đời nó được nhìn thấy một căn biệt thự sang trọng như thế.

" la la, ây da, không biết lần này Long sẽ dạy mình nấu món gì nhỉ?"

Nó tung tăng nhảy nhót.

Mấy lần trước nó đến, Long đã dạy cho nó nấu được hai món rồi, về nhà, nó nấu thử cho Thư ăn, Thư khen nó nức nò. Chu choa.. cảm giác đó cứ thích thích sao ý!!

Nó đã lên sẵn thời khóa biểu cho ngày hôm nay rồi! Đầu tiên nó sẽ đi đọc truyện; đến trưa thì xuống bếp nhờ Long dạy nấu ăn; sau đó, lại lên đọc truyện tiếp, đến ngày chiều thì .. hừm.. sẽ là lúc nó đi ăn. Một ngày tuyệt vời ông mặt trời!

.....

A! Cuối cùng cũng tới nơi rồi!!

Nó kiễng chân lên bấm chuông ..

Ring.. Ring.. Ring..

Cạch..

Ồi! Nhanh thật, vừa mới bấm thôi mà đã có người ra mở rồi. Hừm ? Là Nam, Nam ra mở cửa..

- Chào anh!

- Chào nhóc, nhóc vô nhà đi! - Nam hớn hờ kéo tay nó vào nhà.

- Ấy, mà khoan, cho tôi hỏi chút, sao.. anh lại ra nhanh để mở cửa như vậy được, hồi nãy tôi chỉ vừa nhấn chuông thôi mà!- Nó tò mò. Chẳng lẽ anh ta có phép "dịch chuyển tức thời" giống Thành viên Kai Oppa của nhóm nhạc EXO ư? (Hime-ka: EXO nga~)

- À haha, nhanh đâu mà nhanh, cũng .. cũng bình thường thôi.. thôi mà! - Nam ngượng ngao nói, thiết ra anh đã phải thức từ sớm để đóng cột ngời tại cổng này rồi, từ đó đến giờ, anh đợi nó cũng khoảng được.. ba giờ đồng hồ rồi đây.

- Yo, chào mấy anh! - Nó nhìn thoáng thấy năm người còn lại, giờ tay ra chào.

- Ồ, nhóc đến rồi hử, vô đây, anh dẫn nhóc đến thư viện nào! - Thiên vừa nhìn thấy Nam nắm tay nó đưa nó vào liền giựt ngay ra và nhận được từ Nam một cái lườm cháy mắt.. nhưng anh đâu có sợ.

- Nè, đến trưa , anh sẽ dạy nhóc nấu ăn đó nha Nhi! - Long gọi với theo.

- Dạ! - Nó .

T.Anh, Nhật, Bảo nhìn thấy nó thì chỉ nở nụ cười nhẹ, bỗng dưng, hôm nay các anh có cảm giác chẳng lành.

Mười hai giờ trưa...

- Anh Long, hôm nay chúng ta học nấu món gì thế? - Nó chạy ra phòng bếp, vui vẻ hỏi nhưng nó không thấy Long đâu cả, ngoài phòng khách cũng không có.

Mà kì lạ hơn là không thấy cả sáu người. Vừa nãy ở thư viện, Thiên có nhận được tin nhắn của ai đó, song, anh chạy gấp ra khỏi phòng. Nó ngẩn người, nghĩ chắc là tạo nỡ anh sẽ về nhưng không thấy.

Hiện tại . chả có ai cả, nó bắt đầu có một cái cảm giác không an tâm. Họ đang ở đâu?

Nào, nghĩ nào , nghĩ nào, ở đây còn chỗ nào nó chưa đi kiểm nữa không... nghĩ nào...

A! Đúng rồi, còn có một khu vườn phía sau nhà nữa, nó chưa đến đó bao giờ!

Nghĩ vậy, nó liền chạy ra khỏi nhà, hướng đến lối đi vào khu vườn. Như nhìn thấy bóng dáng nhấp nhô của họ, nó vui mừng

- Nè...

Ồ.. nhưng ngoài họ ra.. còn một người con gái nữa.. đây không phải Như. Nó đang định chạy ra hỏi thì nghe thấy họ đang nói chuyện gì đó liên núp sau bức tường, nghe ngóng.

- Các anh à, lần đó, chỉ hoàn toàn là sự hiểu lầm thôi, em không phải là con người như vậy! - Người con gái đó lên tiếng, giọng nghe thật ngọt.

- Ha, vậy cô nghĩ chúng tôi sẽ tin cô sao? Chúng tôi cũng đã được xem ảnh của cô khi nằm với tên đàn ông đó rồi, chối được nữa sao? - Nam lạnh nhạt nói.

- Nhưng cái đó chỉ là giả dối, có người gạt bẫy em, các anh phải tin em chứ? - Cô gái đó như đang cố giải thích điều gì đó.

- Dựa vào cái gì để chúng tôi có thể tin cô đây? Cô nói thử tôi nghe! - Tinh Anh không lạnh không nóng nói.

- Dựa vào tình yêu của chúng ta anh à! - Cô gái đó hét lớn.

Cái gì? " tình yêu của chúng ta"?

Cô gái kia là người yêu của họ sao?

Nhìn kĩ, cô gái đó cũng khá xinh tuy rằng mỹ phẩm trên mặt cô ấy không hề ít. Chẳng lẽ, sáu người kia yêu cô ấy hay sao? Nghĩ vậy thôi, tim nó có cảm giác như bị thất lại..

- Nực cười, Triệu Viên Vân, cô nghĩ chúng tôi vẫn còn yêu cô sao? Sau bao sự lừa dối của cô, cô nghĩ tại tôi còn thương yêu cô sao? - Nhật khinh bỉ nhếch môi.

- Em chắc chắn rằng, trong tim mỗi người các anh, vẫn còn sự có mặt của em! - Triệu Viên Vân tự tin nói.
- Chuyện là trước.. vẫn chưa đủ sao? - Bảo lạnh lùng nói..
- Đó chỉ là dối trá thôi! - Vân.
- Chúng tôi không nghĩ như vậy! - Long cười nhẹ nói.
- Các anh hãy tin em đi! - Vân
- Tin cô? Để kiếp sau đi nhé! - Nhật lạnh lẽo nói.
- Các cháu phải tin con bé Vân chứ! - một giọng nói cất lên, sáu anh ngơ ngời.. còn Vân thì chỉ lặng lẽ nở nụ cười gian xảo..

Giọng nói ấy..

Người này là..

Đón xem chương tiếp theo nhé!

----- Hết chương 32-----

Hime-ka: chương này Hồ (Hime) xin được tặng Chuột nhân ngày sinh nhật của Chuột nhé! Ấy da, chỉ vì sinh nhật của Chuột , Hồ quên hông chúc, thành ra phải viết một đền bù... chúc Chuột sinh nhật vui vẻ nha! Cảm ơn Chuột vì đã đón đọc, ủng hộ truyện của Hồ nhá!!

- Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhoc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ngoại Truyện Về Triệu Viên Vân

Hime-ka: chương này khá ngắn, nói về Vân sau khi bị đuổi ra khỏi nhà của sáu anh.-----

Sau khi bị sáu anh tuyệt tình đuổi đi, Vân liền gọi điện cho tên tình nhân của mình thì nghe tin nhà hắn lại vừa bị phá sản, bây giờ không còn nơi để đi.

Ả như suy sụp, lạc lõng.

" bây giờ, sáu miếng thịt béo bờ kia đã mất, ngay cả tên này cũng không còn, số mình không phải đen đến mức đó chứ? Giờ phải làm sao đây? "

Nghĩ quẩn quanh về các mối quan hệ của mình, ả chợt nhớ ra một người, trong lòng như mở cờ..

Người này nhất định sẽ giúp ả!

Đứng trước một căn biệt thự nhỏ, cây cối xanh tốt, trông đẹp mà giản dị..

Ring..

Vân đợi một lúc thì có người ra mở cửa cho cô. Đó là một bà lão tầm khoảng ngoài bảy mươi tuổi nhưng vẫn còn những nét đẹp của tuổi xuân vương vãn trên khuôn mặt bà. Bà không có nhiều nếp nhăn như những người cùng tuổi.

Giới thiệu nhân vật chút nhá!

-Bà lão trên là Đinh Phương - Bà nuôi của sáu anh, thời còn trẻ, bà là người đã nâng đỡ bố của sáu anh rất nhiều trong kinh tế, chính trị nên mấy ông bố đó cực quý trọng bà, coi bà như người mẹ thứ hai của mình.

-Bà Phương có hảo cảm với Vân khá nhiều, một là vì cô ả có khả năng nịnh nọt, diễn xuất cao, hai là đã từng được các anh mang về nhà ra mắt bà và

nói đủ thứ tốt đẹp về cô ta. Mong muốn Vân trở thành cháu dâu của mình.

- Bà - Chất giọng ẻo lả của Vân cất lên, ả xà vào lòng bà Phuong

- Cháu gái, cháu sao vậy? - Bà Phuong ôm Vân , hỏi.

- Bà ơi, hức hức...

- Thôi được rồi, bà cháu mình vào nhà đã nào! Vào nhà rồi nói chuyện, cháu nhé! - Bà kéo tay Vân vào nhà mà không để ý đến nụ cười xấu xa của ả.

Hai bà cháu ngồi trên ghế sofa. Bà Phuong lấy cho Vân một ly trà thơm ngát, rồi ôn tồn hỏi Vân

- Rốt cuộc, cháu đã xảy ra chuyện gì?

- Bà ơi, chỉ vì một sự hiểu lầm thôi, các anh ấy đã đuổi cháu ra khỏi nhà mất rồi. Các anh ấy không còn tin cháu nữa, cháu đau quá bà ơi, cháu đau lắm, cháu phải làm sao để các anh ấy tin cháu đây? Cháu yêu họ nhiều lắm, cháu không muốn phải xa họ một chút nào, tìm cháu như bị tan nát vậy! - Vân khóc lóc, vẻ mặt bi thương đến tận cùng (Hime-ka: diễn xuất thật giỏi -.-)

Bà Phuong nghe vậy thì nhẹ nhàng xoa đầu Vân, trong giọng nói khá phần nộ..

- Sao lại vậy? Sao chúng nó lại đuổi cháu? Không phải mấy đứa nó rất yêu thương cháu sao? Tại sao lại thành ra thế này?

- Tất cả.. tất cả là tại em Như... em ấy đã hãm hại cháu, gài bẫy cháu, cháu vẫn luôn yêu thương, đối xử tốt với em ấy, vậy mà.. hu hu hu...

- Con bé Như này thật quá đáng, từ lúc nó còn nhỏ, bà đã biết nó là một đứa mưu mô mà. Cả sáu thằng kia nữa, sao lại không tin tưởng cháu chứ, thật quá quắt!- Bà Phuong tức giận nói.

- Cũng không thể trách các anh ấy bà ạ, chắc em Như đã nhồi nhét vào đầu họ những điều xấu xa về cháu khiến họ mất sự tin tưởng rồi, dù gì, đối với họ, Họ thương yêu Như như là một đứa em gái ruột thịt mà! Nên , dù muốn tin cháu cũng thì cũng khó lòng lắm bà! - Vân

- Vậy thì để bà, bà đi đòi lại công bằng cho cháu, đi! - Bà Phuong bật dậy định kéo ả Vân lên.

- Bà ơi, từ từ đã, bà đừng giận quá mất khôn, chúng ta hãy cứ để chuyện này lắng xuống một thời gian đi, hãy cứ để em Như vui sướng được một chút rồi chúng ta hãy đến đó bà ạ, khi nào mọi chuyện đã lắng xuống rồi, bà cháu mình hãy đi! Cháu, cháu chưa muốn đối mặt với bọn họ, hu hu hu...

Vân kéo tay bà Phuong lại, diễn tiếp vở kịch khóc của mình. Bà Phuong đau lòng nhìn Vân, bà ôm cô vỗ về, Vân ở trong lòng bà, nụ cười mờ ảo trên môi cô nở rộ....

----- Hết chương 33 -----

Hime-ka:

- Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Cay Đắng , Bị Sỉ Nhục !

- Các cháu phải tin con bé Vân chứ! - một giọng nói cất lên, sáu anh ngơ ngời.. còn Vân thì chỉ lặng lẽ nở nụ cười gian xảo...- Bà ! - sáu anh cùng đồng thanh lên tiếng , họ khá bất ngờ ..

- Biết gọi bà, biết kêu bà là bà thì hãy nghe lời bà nói ! -Bà Phuong đi đến bên cạnh Vân .

- Bà không hề liên quan đến chuyện này đâu, bà ạ! - Nhật lạnh nhạt nói , chuyện gì bà có thể tham gia giải quyết, chứ trong chuyện này thì nhất định, không thể được !

- Sao lại không liên quan? Bà dẫu gì cũng là bà các cháu, không ít thì nhiều, bà vẫn liên quan đến cuộc sống của các cháu, bà lo cho cuộc sống sau này của các cháu , bà cũng muốn được thay bố mẹ các quyết định tương lai của các cháu - một tương lai tốt đẹp ! Sao cháu lại có thể nói bà không hề liên

quan gì cơ chứ! - Bà Phương gay gắt nói.

- Bà quyết gì thì quyết.. chứ không lẽ, ngay cả tình yêu của chúng cháu bà cũng muốn quyết định thay sao ? Bà nhiều chuyện thật nhì ? Cháu nói cho bà biết , có thể không phải lẽ khi một đứa cháu như cháu dùng lời lẽ kiểu như vậy nói với bà , nhưng cháu muốn nhắc cho bà biết một điều : chuyện tình cảm của chúng cháu, ngay cả bố mẹ của chúng cháu cũng không có quyền quyết định đâu ! Tình yêu là của chúng cháu chứ không phải là của ai khác , bà hiểu chứ bà ? - Bảo lạnh lẽo nói , bà càng ngày càng làm anh mất hào cảm.

- Đừng ăn nói như thế với bà , bố mẹ các cháu không quyết định được thì hãy để bà , bà đã có nhiều kinh nghiệm bươn chải cuộc sống , bà rõ hơn các cháu nhiều, con mắt nhìn người của bà, có lẽ cũng không sai đâu ! Nghe bà dặn đây : từ nay, Vân - nó sẽ sống ở đây như là một đứa cháu dâu của bà , còn các cháu , các cháu sẽ vẫn yêu thương nó như trước ! - Bà Phương nghiêm nghị nói .

- Bà nói như vậy .. thì.. chồng cô ta sẽ là ai ? - Nam thắc mắc .

- Là các cháu ! - Bà Phương thân nhiên nói .

- Cái gì cơ ? - Sáu anh đồng thanh kêu lên .

Nó đứng núp sau tường tí thì cũng hết to lên rồi , nhưng may là kịp thời kiềm chế , lấy tay bịt miệng.

Nhưng sao lại là như vậy ? Họ yêu Vân sao ? Bà họ muốn họ lấy Vân ? Liệu ... họ có đồng ý lấy cô ý không ?

Tìm nó bỗng thất lại, cảm giác như bị ai đó dùng tay bóp chặt lại , đau thật ! Nó đặt tình yêu của nó nhầm chỗ mất rồi ... !

Rắc....

Không may, nó bỗng đâm phải một cành cây nhỏ . Nó hốt hoảng .. ôi trời ơi !

- Ai ? - Bà Phương liếc mắt về phía vừa phát ra tiếng động . Sáu anh cùng Vân cũng vậy ..

Nó nghe thế thì giật mình , định nhón chân bước ra nhưng lại thu vào Nó sợ !

- Nhi, Nhi hả ? Đừng sợ , cứ ra đây ! - Tinh Anh chợt nhớ đến nó , hôm nay họ cho người làm nghỉ hết để trong nhà chỉ còn có họ và Nhi nhưng cũng không ngờ rằng vì điều đó mà Vân mới có thể vô nhà .

Nó nghe thấy thế thì cười hi hi , ngượng ngạo gãi đầu , bước ra .

- Nhóc ở đó lâu chưa ? - Tinh Anh cười hỏi , nhưng trong lòng anh mon mác lo sợsợ nó đã nghe thấy những gì bà vừa mới nói

- À ... tôi, tôi cũng vừa mới ra thôi , tại trong nhà không có ai hết ! - Nó mỉm cười nhẹ .

- Khi, anh cũng sợ nhóc nẫu là anh vô viện nên ra đây ! - Tinh Anh trêu .

- Yaa.. cái tên này, đứng đánh giá thấp tôi vậy nha , tôi nẫu thì khỏi chê rồi ! - Nó khoe khoang , vỗ ngực nói .

- Người này là ... giúp việc của các anh đó sao ? - Vân liếc mắt nhìn nó .

- Người giúp việc mà không có lễ độ gì hết , cách đối xử của nó đối với chủ mà như vậy sao ? Sao các cháu lại nhận cô ta chứ ? - Bà Phương tỏ vẻ không ưa nó ra mặt .

- Bà , người này không phải là người giúp việc , bà không biết gì thì đừng nói cô ấy như thế ! - Long khó chịu , nhăn mặt nói .

- Cô ấy là hội viên của hội sinh viên ! - Nam lạnh lùng nói .

- Ủm... theo em biết thì trong hội sinh viên , chức cao nhất sẽ là của các anh rồi , vậy thì chức vụ thấp sẽ là của cô ta, người cấp dưới mà ăn nói như vậy sao ? Không biết trước khi đến trường , bố mẹ có dạy cô ta cách cư xử với người trên thế nào không đây ? - Vân cố tìm ra những điểm xấu nó để bà Phương chỉ trích .

- Nhìn cách ăn mặc là biết người nghèo , không biết cách cư xử là đúng thôi , bố mẹ cô ta có khi cũng chỉ là những kẻ mù chữ, không được ăn học tử tế thì biết gì mà dặn dò ! - bà Phương khinh bỉ nói .

Người nó rung rung lên , chứng tỏ nó vô cùng tức giận . Đây là lần thứ hai rồi , đám nhà giàu xúc phạm đến bố mẹ cô, lần trước Ngọc có si nhục nhưng không nặng nề như thế này . Lần này , bà lão này lại nói bố mẹ nó mù chữ, là những người không được ăn học tử tế , còn nói nó là người giúp việc , nói nó là người vô lễ , quá lắm rồi !

Nó cũng là người , cũng có cái " tôi" của riêng mình chứ . Nói đến cách cư xử và lễ độ , thì bà ta và cô gái tên Vân kia mới là người không biết , bà lớn tuổi như vậy mà không biết sự đồng cảm , cảm thương là như thế nào ? Bà xúc phạm một đứa nhỏ tuổi , bằng tuổi cháu bà như vậy mà bà coi được ? Nói thật đây , bà sống như thế chỉ làm cho những đứa nhỏ tuổi như nó khinh thôi ! Hừ !

Trong lòng nó lúc này cũng tràn trề thất vọng , tại sao sáu người kia không nói gì mà chỉ im lặng ? Trong mắt họ , nó và bố mẹ nó là người như vậy sao ? Đối với họ , nó là đứa con gái vô giá trị sao ? Nghĩ đến đây , nó cười lạnh : Nó có là gì của họ đâu ! Người ta ...

- Bà nói cái gì vậy ? Bà làm như vậy là đang sỉ nhục cô ấy đấy ? - Bỗng , Thiên lạnh lùng lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của nó

- Bà nói bà già rồi , bà có nhiều kinh nghiệm cuộc sống , bà biết cách nhìn người ư ? Vậy thì cháu nghĩ bà sai hoàn toàn rồi , bà nhầm rồi , bà ạ ! - Nam nhếch môi nói .

- Bà có thể nói ra những lời như vậy sao ? Cháu thực sự không tin nổi đấy ! - Long lạnh nhạt.

- Bà đừng bao giờ đánh giá con người khác chỉ bằng một ánh mắt của mình như vậy ! Không nên đâu , bà ạ ! - Bảo ngược đôi mắt phủ đầy băng giá của mình lên , nhìn thẳng vào bà Phương .

- Sống trên đời nhiều năm như vậy mà bà lại chỉ biết nhìn người bằng nửa con mắt như vậy sao ? Nực cười thật ! - Nhật lạnh lẽo nói .

- Đừng để lũ trẻ như tụi cháu nhìn bà bằng một ánh mắt khác , bà nhé ! - Tinh Anh nhếch môi , nhàn nhạt mở miệng .

Nó ngăn người, bỗng nhiên , nó cảm thấy thật hạnh phúc , cuộc sống như đang nở hoa vậy . Họ vẫn coi trọng nó , thật sự coi trọng nó đấy ! Nó mỉm cười nhẹ nhàng ...

Sáu anh đã có cảm giác cực kì khó chịu khi bà xúc phạm nó như thế ? Quả thật, như vậy là bà đã đi quá rồi ...

- Các cháu - Bà Phương tròn tròn mắt , không thể tin nổi vào mắt mình , mấy đứa cháu mà bà yêu thương lại .. lại như vậy ...

- Xin lỗi nhóc , nhóc về trước đi , xin lỗi đã khiến nhóc buồn nhé ! - Nhật xoa đầu nó .

-Ừm, không sao , vậy .. tôi về trước nhé , bye bye ! - Nó nói rồi quay người đi thật nhanh .

Sáu anh nhìn theo cái bóng dáng nhỏ nhắn của nó , mãi đến khi khuất sau cánh cổng mới thôi

Vân cực kì tức giận khi thấy sáu anh hành động như vậy , Rõ ràng cô đẹp hơn nó, sáu người họ cũng yêu cô, vậy mà... hừ ...

Cứ đợi đấy , đừng hòng cướp được các anh ấy ...

Sáu anh đang định xoay người bước vào nhà thì ...

- Bà sẽ ở lại đây một thời gian với Vân , bà không yên tâm được ! Vân, ta đi thôi ! - Nói rồi , bà kéo tay Vân đi trước .

Sáu anh lại nhìn nhau , dù không muốn phải thừa nhận , nhưng thật sự thì sâu thẳm trong lòng họ, ở đâu đó, vẫn xuất hiện một chút sự vui vẻ ... khi Vân ở đây Có lẽ , họ chưa quên được cô ta , vẫn chỉ còn là một chút nhớ nhung mà thôi !

----- Hết chương 34 -----

Hime - ka : *phiên bản Hime mặt dày tái xuất giang hồ*

- Khụ .. khụ ... thì là hôm nay , Hime có chuyện muốn nói với mọi người , một lần nữa Hime mong muốn tất cả độc giả của bộ truyện " Ê , Nhóc Cạn , Em Chọn Ai ? " có thể kết bạn với Hime trên Facebook , vì Hime định sẽ thường xuyên thông báo những lịch đăng truyện nè, nội dung tóm tắt của chương mới nè , thông báo về truyện ... với các bạn độc giả trên Facebook. Khi Hime đăng status nào về truyện thì sẽ tag các bạn độc giả vào . (các bạn có thể comment ở dưới để Hime có thể biết được những bạn độc giả để mà tag vào nhé !). Cảm ơn các bạn, mong sẽ nhận được sự tương tác tốt ạ !

- Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ !

Bạn đang đọc truyện Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Làm Thực Tập Sinh Tại Trụ Sở Chính!

Hu ra Bọn nó đã bắt đầu bước sang học kì Hai rồi ! Ye ye !!

Ở trường của nó á, cứ sang kì Hai là được đổi tất cả giáo viên dạy bộ môn . Kì Một , nó học trúng cái lớp mà có đến 99,9% giáo viên hung dữ ... chắc..

chắc, rất đáng sợ đó nga~ . Vì vậy mà sang đến kì Hai , bọn nó sẽ được giải thoát . Hu ra !! Vui dễ sợ !!

Ây da, nhưng mà ở kì Hai cũng có cái khó nha . Tất cả những sinh viên hiện đang học năm nhất đều phải xin vào công ty nào đó để làm thực tập sinh , bình thường các trường khác thì phải đến năm ba cơ nhưng trường nó thì khác lắm nga ...

Haizz.

Khó đây ! Tầm cỡ như nó thì xin vào đâu được đây ??

Hiện tại , nó đang ở trong phòng hội sinh viên . Rảnh rồi , nó liền mở laptop vô nhờ bác Google tìm giúp mấy công ty đang có nhu cầu tuyển thực tập sinh .

- Nhóc làm cái gì vậy ? - Long đi ngang qua bàn nó , thấy nó cứ ghi ghi chép chép cái gì đó, lâu lâu lại ngẩng lên nhìn màn hình laptop nên tò mò hỏi .

- Long , anh xem tôi nên vô công ty nào bây giờ ? Tôi thì chẳng có chút tài năng gì hết nên ... khó tìm quá ! - Nó vô đầu bút tóc .

- Ừm, để anh xem rồi tìm giúp em ! - Long hạ thấp người xuống khiến khoảng cách của hai người gần hơn , chỉ cần anh quay lại thôi , môi anh sẽ chạm ngay vào gò má hồng đang ửng ửng đỏ kia . Điều này thật khiến anh xao động à nha !

Còn nó .. thì.. khỏi phải nói, tim đập loạn xạ hết cả lên !

- Long , mày tìm coi có công ty nào tuyển người lùn không ? Giới thiệu cho nhóc ý vô , chứ với cái chiều cao rất hợp lí với học sinh tiểu học kia thì .. tìm việc là hơi khó đấy ! - Tinh Anh rảnh rồi sinh nông nổi trên chọc nó .

Bốn anh kia phì cười .. khiến nó đỏ mặt vì vừa ngượng vừa tức !

- Nè , anh nói cái gì cơ ? Tôi đã nói là tôi cao một mét năm mươi rồi đấy ! - Nó bực mình nói . Rõ ràng chiều cao của nó cân đối vậy mà , hơn nữa theo Anh - xtanh nói như vậy là tuyệt vời nữa cơ , chẳng lẽ bọn họ chưa nghe bài hát " Chân ngắn " bao giờ sao ? Hừ !

- Ừ ừ.. anh biết nhóc cao thế nào mà ! - Tinh Anh cười ha hả .

- Xi ! Không thèm chấp cái loại không biết phân biệt cao thấp ra sao như anh ! Long , anh giúp tôi tìm đi ! - Nó lườm Tinh Anh một cái rồi quay sang nhờ Long .

- Ừm ! -Long .

Cạch

Cửa phòng mở ra , Bảo bước vào , anh nhìn nó cười một cái rồi đi ra ngồi ở sofa ...

- Bỏ gọi đến có chuyện gì thế Bảo ? - Nhật ngược mặt lên hỏi anh .

- Haizz. Bộ Quốc nói, trụ sở chính cần tuyển thực tập sinh phòng tài chính , chúng ta phải có trách nhiệm tuyển ! - Bảo mặt mày xoa xoa thái dương .

" Tuyển thực tập sinh phòng tài chính "

Bây chữ này xẹt ngang đầu nó ...

- Aaaa.. trúng. trúng tủ nè ! Tôi học ngành tài chính đấy ! - Nó hớn hở , trúng ngành nó học rồi nè , thế này thì tạm thời khỏi phải lo nữa rồi !

- Ừ ha ! Nhi học ngành tài chính mà , vậy ta cho nhóc ý vào làm thực tập sinh ở trụ sở chính đi ! - Long gật gù đầu .

- Ừm, để em nói với bố cho ! - Nam cười cười nói , còn nó , hiển nhiên , tìm được công việc nên cũng cười thật tươi nhìn Nam .. điều này , khiến trái tim anh lỡ mất mấy nhịp .

- À mà khoan , có gì anh có thể giúp cả cái Thư nữa không ? Nó cũng học cùng ngành với tôi nữa ! - Nó chợt nhớ ra cô bạn thân của mình cũng chưa tìm được nơi để làm , vội hỏi .

- Ok , để mà ! - Nam nháy mắt .

Giả dụ cái nháy mắt kia của anh mà được thể hiện ở bên ngoài kia thì khối chị em phụ nữ mất máu thôi , đến nó cũng khó mà kiềm nổi lòng (Hime -ka : ách ..) .

Ây da, vậy là về việc thực tập sinh đã giải quyết xong , nó có thể ăn ngon ngủ ngon rồi , hạnh phúc quá a !

Bây giờ , nó bỗng cảm thấy cuộc sống này thật tươi đẹp nha , đâu đâu cũng là màu hồng hết đó ! Ha ha ...

- Nhưng mà .. nhóc nghe này , làm trong trụ sở chính sẽ vất vả lắm đấy ! Nó là nơi điều hành và là một bộ phận vô cùng vô cùng quan trọng của cả sáu tập

đoàn nhà tội anh ! - Nhật ân cần nhắc nhở , trong mắt anh là một mảng nghiêm túc .

- Ách , là sao ? - Nó ngu ngơ hỏi lại , nói rõ hơn chút nó mới hiểu được nga ~

- Có nghĩa là thế này ! Ví dụ , sau này , nhóc sẽ thực sự làm ở phòng tài chính của trụ sở chính nhé . Mà phòng tài chính là phòng giải quyết , quản lý về vấn đề kinh tế của cả sáu tập đoàn . Vì là sáu tập đoàn lớn , lại là trụ sở chính nên công việc sẽ khó khăn hơn nhiều khi em làm ở các chi nhánh khác . Em phải thật cẩn thận , chỉ cần một sai sót của em thôi , kinh tế của cả sáu tập đoàn cũng có thể sẽ bị ảnh hưởng còn tùy vào mức độ . Còn về hậu quả , thì đương nhiên , người chịu trách nhiệm sẽ là cả phòng tài chính ! - Nhật giảng giải cho nó hiểu .

Nó gật gù ...

Ái chà .. nghe thì có vẻ .. ách, hơi khó đấy !

Nó thì mang tiếng là cái con nhỏ hậu đậu , cẩn thận sao mới được ? Hừm hừm

Hê hê .. nhưng bất quá , không sao , lúc đó thì á , nó sẽ thể hiện sự thông minh , khả năng giải quyết vấn đề tài tình của mình ! Lúc nào có trục trặc , nó sẽ xuất chiêu cho mọi người trong công ty phục sát đất

Áy da.. nghĩ đến cái cảnh mọi người nhìn nó bằng ánh mắt trầm trồ , ngưỡng mộ

--

- Ngọc Nhi , em thật giỏi , chị thật bất ngờ ! - Nhân vật bí ẩn số một .

- Tiểu Nhi , không ngờ em lại có tài năng đến thế ! - Nhân vật bí ẩn số hai .

- Nhi Nhi , đó hẳn là một thần đồng hiếm có ! - Người bí ẩn số ba .

- Nhi , tôi không ngờ bà lại giỏi đến vậy , trước giờ sao tôi lại không nhận ra chứ , thật ngốc mà ! - Đây chẳng ai xa lạ , chính là chị Thư nhà mình .

.....

* bàn tán *

xôn xao

- Mọi người đừng nói như vậy , chuyện gì cũng có một cách giải quyết thôi , điều cần thiết là mọi người phải thật suy nghĩ , tập trung vào vấn đề thì mới ra được , mọi người , ai cũng thế làm được như tôi thôi ! - Vâng , không ai khác , chính là chị Nhi của chúng ta đây ạ !

- Không không , không ai có thể thông minh như em đâu ! - Tinh Anh .

- Em quá giỏi ! - Nam ...

.....

.....

---- kết thúc ảo mộng -----

Ui chao .. nghĩ đến thôi đã sướng rơn người rồi !! Hí hí

- Nè , nhóc , nhóc ơi ! - Thiên day day người nó .

- Hừ hừ ? Ách.. à ừm.. tôi , không sao đâu , nhất định tôi sẽ thật cố gắng mà , đừng lo ! Cứ tin ở tôi ! - Nó vỗ ngực , giọng nói rất dứt khoát.

- Nhóc tự tin ra phết nhỉ ? Tinh Anh cười .

- Đương nhiên rồi , tôi mị , các anh chưa nghe câu " Tự tin là mẹ thành công sao " ? Tôi đương nhiên phải tự tin rồi ! - Nó ra oai nói .

- Ách .. nhóc , anh chưa bao giờ nghe đến câu đó , phải là " Thất bại là mẹ thành công " chứ ! Nhóc thiệt tình ! -Bảo cười ... cô nhóc này , đã dốt vẫn còn ham nói , năm người còn lại cũng phì cười , đặc biệt , lúc đó Nam đang uống nước , nghe vậy thì ho sặc sụa , cười rơi nước mắt ... khổ thân !

Trời ạ ! Nhóc dễ thương quá rồi !!

Nó thì ngượng chín mặt , cổ thanh minh là do nó tự chế mặc dù không phải .. thảo nào , lúc nói ra từ ấy , nó thấy cứ kiểu kiểu gì a !

----- Hết chương 35 -----

Hime - ka : Chương này cho thấy , chị Nhi hết sức ảo tưởng - _ -

- Hime quyết định sẽ thường xuyên beta lại truyện để sửa lại một số chi tiết và một số lỗi !

- Hime sẽ thường xuyên cập nhật các thông tin truyện qua Facebook , vì vậy , bạn nào chưa được Hime tag thì nói cho Hime biết với nhé !

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ !

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Ngày Đầu Làm Việc ...

Tại phòng hội sinh viên.....

- Hu ra ! Hu ra ! Hí hí , tôi được chọn rồi nè , tôi trúng tuyển rồi nè ! Ha ha .. tôi thật giỏi nha !! - Nó vui sướng , reo hò , hú hét om sòm hết cả căn phòng .

- Nhóc ! Chính xác là nhóc có bị ám đầu không vậy ? - Tinh Anh giờ tay đặt lên trán nó .

- Hừ , may cho anh là hôm nay tôi vui , không có tâm trạng để oánh anh, gây sự với anh đâu ! Không chấp ! Không chấp ! - Nó xua xua tay .

Tinh Anh xụ mặt xuống " Chán thế ! "

Bỗng , sáu người quay ra nhìn nhau rồi nháy mắt gật đầu một cái .

- Nhóc , nhóc nhắm mắt lại đi ! - Thiên .

- Sao tự nhiên lại phải nhắm mắt ? - Nó thắc mắc , khi không kêu nó nhắm mắt làm chi ?

- Thì cứ nhắm mắt vô đi , nhóc lăm chuyện nhỡ ? - Nam nhăn mặt .

- Ê , anh dở hử ? Chuyện này liên quan đến tôi , tôi có thắc mắc hay có làm không là nhiều chuyện à ? Hỏi mỗi câu ! - Nó bĩu môi , bắt mồm nói .

- Nhóc ! Cứ nhắm mắt lại đi ! - Tinh Anh .

- Hừ ! Phải cẩn thận chứ ! Biết đâu các anh bắt cóc tôi đem bán sang Trung Quốc thì sao ? À mà , nếu có bắt cóc thì bán tôi sang Nhật Bản hay Hàn Quốc ấy , tôi thích bên đó cơ ! - Nó cười cười nói .

- Được rồi , tụi anh biết rồi , mà có ai bắt cóc nhóc đâu ? Nhóc nghĩ tụi anh là người như vậy sao ? Thiệt tình .. - Long nói.

Nó cười trừ rồi từ từ nhắm mắt

Một lát sau ...

- Ok ! Nhóc mở mắt ra được rồi đấy ! - Thiên nói .

Nó mở mắt ra , trước mắt nó là một chiếc kính cận vuông nhìn rất sang trọng . Có màu nâu đen , mắt kính nhìn cực kì trong suốt , mỏng . Chắc hẳn phải là loại mắt kính tầm chục triệu chứ chẳng chơi , ở gọng kính bên phải có gắn một chiếc nơ hồng hồng , đỏ đỏ , nhưng vì khá nhỏ nên nó không quan sát được kĩ . Ở hai bên gọng kính còn gắn thêm hai viên gì đó nhỏ nhỏ màu vàng và hình như cũng bằng vàng nữa , chúng tỏa ánh sáng lấp lánh . Oa.. đẹp thật đó !

- Cái .. cái kính này .. là sao ? - Nó

- Tụi anh tặng cho nhóc đó , ngày mai là ngày đầu tiên em đi làm rồi , bỏ chiếc kính cũ kia ra .. thay vào đó , nhóc đeo chiếc kính này ! - Nhật nói rồi đưa tay gỡ chiếc kính cũ của nó ra , anh từ từ đeo chiếc kính kia lên ...

- Ấy da , nhìn nhóc dễ thương hơn nhiều rồi đó ! - Nam cười .

- Nhóc nhớ là không được làm mất chiếc kính này đâu đấy nhé ! - Bảo nhẹ nhàng xoa xoa đầu nó .

- Cảm ơn các anh ! - Nó lí nhí nói .

- Gì cơ ? Nhóc nói cái gì cơ ? - Tinh Anh .

-Cảm.. Cảm ơn các anh !! - Nó nói rồi ngượng ngùng vụt chạy ra khỏi phòng . Thật sự thì khi nói câu ' cảm ơn ' này nó cũng ngại lắm chứ ! Bình thường , nó toàn là lên mặt dạy đời , chê bai bọn họ , giờ nói câu ' cảm ơn ' quả thực cũng hơi khó ...

...

Hôm sau ...

- Ngọc Nhi !

- Tiểu Thư !

- Fighting !! - Nó và Thư đứng trước gương nói . Hôm nay , tụi nó sẽ bắt đầu làm thực tập sinh tại trụ sở chính rồi , nhất định bọn nó sẽ thật cố gắng .

Hôm nay , bọn nó ăn vận cũng khá lắm nha !

Nó thì xõa tóc ra nè , hôm qua nó vừa cắt tóc nên hiện giờ tóc chỉ dài qua vai được chút chút thôi . Trên đầu thì cài một chiếc nơ , mặt make up nhẹ , đặc biệt , đeo chiếc kính của sáu anh tặng làm nó xinh hơn nhiều . Hôm nay nó nữ tính hơn , mặc váy nè , mà là váy bò , đốm đỏ , dài đến đầu gối , dưới chân thì là một đôi giày nike nữ màu hồng . Trông xinh và khá cá tính , khác hẳn với con nhỏ ngày thường !

Thư thì cũng chẳng kém nó . Tóc Thư ngắn đến ngang vai được làm xoăn nhẹ , trên đầu cũng là một chiếc nơ , mặt make up nhẹ , đeo chiếc kính tròn tròn . Cô mặc một chiếc váy xếp tầng dài đến đầu gối và một đôi giày adidas superstar . Trông vừa đáng yêu lại xinh xắn nữa !

Và bọn nó bắt đầu đi đến nơi làm việc !

- Haizz.. đường cũng xa thật đó nha ! - Nó mệt mỏi nói .

Đường từ phòng trọ đến đây cũng khoảng mười ki - lô - mét hay hơn hơn gì đó . May là tụi nó đi xe ôm chứ lúc đầu vì tiết kiệm kinh phí nên suýt nữa thì chọn đi bộ ! ... Đi bộ mười ki - lô - mét ... sức đâu mà chịu nổi !

- Đến rồi ! Đến rồi ! - Thư vỗ vai nó và cả hai cùng tiến vào bên trong trụ sở chính .

Oa.... phải nói là nơi này .. nơi này cực kì xa hoa luôn . Đồ nào hầu như là cũng bằng vàng óng ánh hết a ! Nó còn tưởng nó đi nhầm vô Dubai luôn rồi chứ ! (Hime - ka : ách , nói hơi quá ..) ... chắc , chắc , tụi nó nhìn hoa hết cả mắt , may mà đeo kính chứ không chói mắt lắm nga ~

Quả đúng là nơi điều hành , bộ phận chính của sáu tập đoàn số một Việt Nam có khác . Kinh khủng , kinh khủng !

- A ! Nhi ! - Tiếng gọi ai đó cất lên từ phía hành lang . Thư và nó cùng quay ra . A ! Là sáu anh mà , ờ , sao còn .. sao còn Linh Như ?

- Các em đến rồi hả ? Để tụi anh dẫn các em đi tham quan một vòng nhé ? - Long chạy đến chỗ tụi nó nói .

- À , không cần , không cần , sắp đến giờ làm rồi , để giờ ăn trưa đi cũng được ! - Nó cười trừ .. thật ra là nó không muốn đi với Như thôi ...

- Ừm , để anh giới thiệu chút nhá ! - Nam - Anh và anh Thiên làm ở phòng quản lí về điện năng , anh Nhật và anh Tinh Anh ở phòng điều hành , anh Long và anh Bảo làm ở phòng thiết kế , còn Như ở phòng tài vụ , có gì khó khăn cứ nói với nhau ! - Nam vui vẻ giới thiệu .

- Như , em nói gì đi ! - Thiên huých tay Như . Như liếc nó một cái , tỏ ý không quan tâm .

- Cần thận thái độ của em đi ! - Thiên lạnh giọng . Như bắt mắt thờ dài ...

- À .. chào em nhé ! Chị là Linh Như ở phòng tài vụ , có gì khó khăn thì mình giúp đỡ nhau nhé ! - Như .

Xi ! Lịch sự thế không biết ! Khác hẳn so với lần trước ...

- À vâng , chào chị , em là Ngọc Nhi , thực tập sinh mới của phòng tài chính , sau này nhờ chị giúp đỡ ! - Nó cũng rất lịch sự nói lại .

- Chào chị ,em là Tiểu Thư , thực tập sinh mới phòng tài chính , mong chị chiếu cố ! - Thư cười cười nói .

- Thôi được rồi , tạm biệt hai đứa , tụi anh phải đi đây ! - Bảo nói rồi cùng năm anh kia bước đi ...

Như đứng đó , nhìn nó rồi nói ...

- Cô gặp ả Vân rồi đúng không ?

- Vân ? À , cô gái đó , tôi gặp rồi ! - Nó .

- Cần thận với cô ta đấy ! - Như nhìn thẳng vào mắt nó .

Nghe được câu này nó bỗng có cảm giác Như .. không hẳn là người xấu ... Như suy nghĩ ấy đã được thay đổi ngay khi nó nghe xong câu sau của Như ...

- Đừng có mà quyến rũ mấy anh ấy , cô đừng trách tôi ! Hậu quả như thế nào thì cô biết rồi đấy !

Hừ ! Vừa mới nghĩ tốt một chút thôi mà !

- Nè ! Nghĩ gì đấy ? Đi thôi , muộn rồi ! - Thư dung dung vai nó .

- Ừm ! Đi thôi ! - Nó gật gật đầu .

Thế là tụi nó bắt đầu một ngày làm việc đầu tiên tại trụ sở chính hôm đó , không có bất cứ trục trặc gì xảy ra , mọi việc diễn ra rất suôn sẻ . Quả là một ngày đẹp trời !

----- Hết chương 36 -----

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Sau khi làm việc về thì trời cũng chập tối , nó và Thư lủi rủ ra về , đi đến cổng thì thấy hai chiếc xe hơi đậu trước mặt ...

Chiếc xe có màu trắng sang trọng kia hạ cửa kính xuống , để lộ một gương mặt hoàn mỹ ...

- Nhóc , tối rồi , hay hôm nay nhóc về nhà anh chơi đi ! Chúng ta cùng ăn cơm ! - Tinh Anh thò đầu ra ngoài cửa vẫy vẫy tay nói .

- Ừm .. không , tôi ...

- Dạ , cảm ơn anh , may thiệt , tối nay em cũng chưa có mua đồ ăn nữa , vậy chúng em đi bằng gì vậy anh ? - Nó chưa kịp từ chối , Thư đã nhảy vô mà trả lời ... Nó lườm Thư một cái nhưng Thư cố tình lơ đi ...

- Lên xe , tụi anh trở về nè ! - Tinh Anh nhìn biểu hiện của nó với Thư , cười cười nói .

Nó chưa kịp ú ớ gì , Thư đã lôi nó một mạch vào trong xe ...

- Hôm nay , nhóc nấu cho tụi anh ăn nha ? Lâu rồi , anh chưa được ăn món nhóc nấu á - Bảo tò về đáng yêu , mỉm cười nói làm nó đỏ mặt gật đầu . Tinh Anh nhìn thấy vậy thì bêu môi Bảo " Hừ , lớn rồi , còn bày đặt .. " . Bảo thì thấy khuôn mặt đỏ bừng rất đối đáng yêu của nó , tim không tự chủ , lỡ mấy nhịp . Nhật đang lái xe cũng nhìn xuống , về mặt khó coi

Thư nhìn một cảnh này thì hiểu ra mình chỉ là người thừa thôi ạ ... nhưng cô chưa thể đi được , nghe nói ở nhà của sáu anh này còn có một thành viên mới , là cô gái tên Vân gì đó ... rất có thể sẽ gây khó dễ và hai con bạn thân của cô , cô phải đi để bảo vệ a

.....

.....

Chiếc xe dừng trước một ngôi biệt thự lớn , cực kì xa hoa , trang trọng . Nó có màu trắng , bên trong còn có một khu vườn lớn , mang phong cách của châu Âu ... Đẹp thật , phải có rất nhiều tiền mới có thể sở hữu được căn biệt thự đẹp đến mức này

Mọi người bước vào nhà , chưa kịp lên tiếng gì thì ...

- Các anh về rồi , em nhớ các anh lắm nha ! - Vân chạy ra rồi đi đến ôm lấy từng người . Điều làm nó và Như cảm thấy khó chịu nhất là năm người : Nhật Bảo , Long , Thiên , Nam - họ không hề có một chút phản ứng để mặc cho cô ta ôm . Nhưng khi cô ta đến chỗ Tinh Anh thì rất nhanh , anh né sang và ôm lấy nó . Nó bất ngờ , suýt thì ngã , theo phản xạ , vòng tay ôm lại anh ... Mấy người kia chỉ đứng nhìn , trong lòng có chút khó chịu ... (Hime - ka : Vậy mà đề à kia ôm ??)

- Tinh Anh , cháu là đang ôm ai ?? - Bà Phương từ trong nhà đi ra cửa ...

- Đơn giản thôi bà , cháu ôm người mà cháu thích , rất đỗi bình thường ... - Tinh Anh nhún nhún vai ...

- Giờ không phải lúc để đùa , cháu sẽ làm cái Vân nó buồn đấy . - Bà Phương nói ..

- Ô , cô ta buồn ? Thì sao ? Kệ cô ta chứ , cháu không quan tâm và cũng chẳng hề muốn quan tâm! - anh nói rồi kéo nó vô trong nhà , mấy người kia cũng đi theo vào trong

- Cháu đừng lo lắng gì hết , nó vẫn còn yêu cháu , thôi , bà cháu mình cũng vào nhà . - Bà Phương nói rồi cùng Vân bước vào nhà ...

Vân thì tức lộn ruột " thích nó ư ? Để xem sau này , anh còn thích nó hay không ? " Nghĩ thế , Vân nở nụ cười gian xảo ...

Nó thì vẫn trong tình trạng lơ mơ nãy giờ Tên kia vừa nói thích nó ? Thích nó thiệt sao ? Trong lòng nó như có một dòng suối ấm áp , nhẹ nhàng mà êm đềm , lặng lẽ chảy chạy mãi đến một nơi gọi là trái tim .. sâu thẳm , ở đó , áp ủ một tình cảm lớn lao mang theo một chút hi vọng

Có thể , anh đùa cũng được đi , nó cũng cảm thấy hạnh phúc lắm rồi ... Còn có cả , vòng tay này nữa , đang ôm nó thật chặt , ước gì vòng tay ấy mãi sẽ ôm nó như vậy ...

" Hừ ? Vòng .. vòng tay ? A , quên mất , nãy giờ Tinh Anh .. vẫn ôm mình , ôi trời ơi , xấu hổ .. ngại chết mất thôi .. "

Nghĩ vậy , nó liền đẩy Tinh Anh ra , nhìn anh rồi lại nhìn mọi người , không dám nói to , nó nói không ra tiếng với anh ...

" Tôi ghét anh thiệt mà , đồ lợi dụng "

Nhưng không hiểu sao , chàng soái ca này lại dịch thành ...

" anh thích tôi thật à , thật không " (hime - ka : ...)

Thế là anh mới cười toe toét , nói theo kiểu không ra tiếng của nó ...

" Thật , anh thích nhóc thật mà " - nói xong còn nháy mắt mới đau chứ

Nó nhìn một loạt hành động như thế mà chẳng hiểu cái mô tê gì hết .. cái gì mà ... sau còn nháy mắt ??? Hừm , không hiểu nổi ...

" Cái gì á ? " - nó mấp máy môi , sau đó còn kèm theo hai cái tay che ở trước miệng ...

Nhìn thấy vậy , anh tưởng nó nói :

" Bất ngờ quá " ...

Đang định nói tiếp thì ...

- Ủa , hai người làm trò gì vậy ? - Thư ngồi một bên , nhìn hai người này giờ làm một loạt hành động lạ , thắc mắc hỏi ...

- Éc .. hi hi .. không , không có gì Thư ...

Nó xua xua tay rồi kéo Tinh Anh ngồi xuống may mà cái lúc nó và anh nói chuyện kiểu mới kia không ai để ý lắm nên cũng không sao .. chứ không lại tưởng nó bị lập dị .. thế thì chết a

- Nhóc , nhóc vào bếp nấu ăn đi , được chứ ? - Thiên .

- Nhưng tôi mới biết nấu có hai món thôi ... - Nó .

- Không sao , nhóc với Thư vô trong bếp đi nè . - Nam cười .

- Nè , mấy anh còn chưa giới thiệu cho em biết , mấy cô né này là ai đầu nha - Vân ồ ồ nói rồi xà vào lòng Bảo , chưa được bao nhiêu đã bị anh nhả tâm đả ra ...

- Cô tránh ra và đừng động vào người tôi nữa đi , dơ bẩn , hừ! - Bảo lạnh lùng nói ... anh hơi bực mình vì may mắn động hết sức gần gũi của cô ta đối với anh trong mấy ngày hôm nay .. hừ ..

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Đau

- Hừ , cô nghĩ mình là ai vậy ? Cùng lắm cũng chỉ là một con người ở thôi mà ! - Như khinh bỉ .

- Như , cháu đang nói cái gì vậy ? - Bà Phương lớn tiếng nói .

- Bà a~ cháu không thích nói lại đâu , không lẽ tai bà có vấn đề nên mới hỏi cháu nói cái gì ? Ày da , vậy là không được nha , bà phải đi khám a ! - Như ngênh ngang nói

- Cô

- Thôi , Như , em đi lên phòng liền đi ! - Nhặt nhẹ giọng nói .

- Hừ ! - Như giậm chân thật mạnh rồi đi về phía lầu trên . (Hime - ka : Như cũng có một phòng riêng trong biệt thự này)

- À .. ừm .. để tôi cùng với Thu đi nấu chút đồ ăn nhé ! - Nó

- Ủ , hai đứa đi đi ! - Thiên gắt đầu .

- A ra , để chị vào nấu cùng hai em nhé !

Vân nói rồi chạy vào bếp cùng với tụi nó , điệu bộ hết sức gần gũi ...

....

Sau một hồi lâu cặm cụi trong bếp , tụi nó đã gần hoàn thành phần bữa tối rồi , chỉ còn một món nữa là xong . Haiz , nhìn lại thành quả của nó cùng với Thu .. (ả Vân kia thì có nấu gì đâu) .. thật sự có chút cảm giác hạnh phúc .. ừm .. có thể nói là vậy ...

- Nhi , tôi mắc quá , đi vệ sinh chút nha ! - Thu chạy đến chỗ nó , mặt nhăn nhó , có vẻ như nhỏ đã chịu đựng một hồi lâu ...

- Ách , trời ạ , bà mắc thì cứ đi đi , báo cáo với tôi làm chi ! - Nó chẹp miệng nói , đang đắm chìm trong hạnh phúc tự nhiên Thu nói câu đó .. làm tụt hết cả cảm xúc .. hừ !

Ả Vân đứng một bên nãy giờ , sau khi nhìn thấy Thu đi ra khỏi phòng , ả mới từ từ tiến đến chỗ nó ...

Thấy nó đang đổ nước canh ra bát , mắt ả như lóe sáng ...

Ả cố tình đưa tay ra , đẩy mạnh vào bát canh , nó không kịp trở tay , bát canh nóng hổi vừa mới được nấu xong cứ thế mà nghiêng rồi cuối cùng đổ hết lên tay của nó . Bàn tay nó đỏ ửng rồi phồng to một mảng .. trông thật rất đau ...

- Á ! - Nó đau đốn kêu .

- A , chết rồi , chị xin lỗi , chị .. cố tình đấy , cô gái ! - Vân nhếch miệng , độc ác nói .

- Chị ... chị ...

Nó cố kiềm chế , quay vào rồi tìm chút băng gạc để làm giảm đau vết thương trước , quả thực rất đau ...

- Haizz .. rõ ràng chỉ là một con nhỏ nhà quê ăn bám đại gia thôi mà ! Chắc bố mẹ mày dạy dỗ mày tiếp cận với mấy đại gia tốt lắm đúng không ? Hừ , đúng là không ra gì , tao đoán , chắc mẹ mày cũng chỉ là gái điếm , ba mày là trai bao ... thật bẩn thỉu ! Có gì mà mày

Chát ...

Nó tát Vân thật mạnh . Quá đủ rồi , quá đủ rồi !! Xúc phạm bố mẹ đến mức như vậy , nó thực sự không thể chịu nổi , cô ta dám xúc phạm con người, nhân cách của bố mẹ nó ! Hừ , thử nghĩ lại xem , cô ta liệu có gì hơn ? Cũng chỉ thế mà thôi ! Bố mẹ nó là những người nông dân hiền lành , chất phác , bố mẹ nó nuôi nó lớn bằng những đồng tiền chân chính do chính sức lao động cực khổ ở ngoài đồng ruộng họ làm ra ! Cô ta xúc phạm bố mẹ nó như vậy , quả thật nó không thể tha thứ !!

.....

Chẳng may , cái cảnh nó tát ả Vân kia lại vào đúng dịp mọi người trong nhà cùng xuống bếp .. tất cả , đều được thu vào tầm mắt của họ ...

- Con bé kia , mi làm cái gì vậy !? - Bà Phương tức giận quát , bà chạy tới , đẩy nó ngã xuống .

- A ...

Đầu nó đập vào góc bàn , đau nhói ...

Bảo , Nhật , Thiên , Nam , Long đang ở bên cạnh Vân , thấy nó bị như vậy , năm người định ra đỡ nó dậy .. nhưng Tinh Anh đã hành động trước ...

Tinh Anh đỡ nó lên và ôm nó , để mặt của nó áp sát vào lồng ngực cường tráng mà ấm áp của anh

- Bà à , bà làm cái gì vậy ?? Bà đã biết đầu đuôi câu chuyện ra sao chưa ? Bà lại làm cô ấy như vậy ? - Tinh Anh

- Cháu còn nói đỡ cho nó ? Cháu cũng nhìn thấy Vân bị con bé kia tát rồi mà ! Nhìn xem , mặt nó đỏ ửng lên rồi ! Nào , Vân , cháu có làm sao không ? Cháu kể lại đầu đuôi câu chuyện cho chúng nó nghe đi ! - Bà Phương .

- Hức , bà ơi , hồi nãy , cháu đang định lấy bát canh để ra bàn thì bỗng dưng Nhi cướp lấy , ý không cho cháu cầm , cháu thì vẫn chưa hiểu gì cho lắm thì .. tự nhiên em ấy định đổ bát canh nóng hổi vào người cháu . Sau đó , chắc là do bát canh có hơi nặng , em ấy cầm không vững vì vậy mà không những nó không đổ vào người cháu mà còn đổ ngược vào tay em ấy . Cháu thấy vậy , liền vội chạy ra để giúp em ấy , băng bó vết phỏng thì em ấy ngược lên , lườm cháu , rồi em ấy .. em ấy .. tát cháu hu hu hu ...

Cả căn phòng như rơi vào im lặng , bà Phương ánh mắt căm ghét nhìn nó , sáu anh cũng nhìn nó như đang đợi câu trả lời , họ mong nó có thể tìm ra một lời biện minh ...

- Hờ , cô nói dối .. có vẻ rất giỏi và thành thạo , có đúng không ? Chuyện như vậy cô cũng có thể nói ra được ... Hừ , tôi không có làm gì sai , tất cả , hết sảy đều là lỗi của cô ta ! - Nó cười lạnh , nói .

- Vậy tại sao .. tay em lại bị phỏng nặng thế kia ? - Nhật bỗng dưng nói .

- Là ...

- Thôi hết đi ! Em không muốn nói chuyện này nữa.. hức .. cứ cho là nỗi tại em hết đi .. hức , em biết mà , không ai tin em đâu ! - Vân thấy nó đang định nói gì đó , liền chen ngang

- Nhóc , nếu em có làm gì đó thì hãy thật thà nói ra nhé ! Tại anh không ưa người nói dối ! - Nhật đỡ Vân ngồi xuống hết sức nhẹ nhàng ...

Bảo , Thiên , Long , Nam cũng gật đầu , tỏ ý đồng ý với lời nói của Nhật , bốn anh cũng chẳng mấy may gì , lạnh nhạt kéo ghế ngồi , không nhìn nó .

- Mà nói cái gì vậy Nhật ? Nhi chắc chắn sẽ không làm như vậy đâu ? Còn cả lũ kia nữa , chúng mày thiệt sự nghĩ Nhi là người như vậy sao ? Hả ?? - Tinh Anh bực mình nói . Tại nó không bị đui mắt chứ , bênh vực cho cái cô gái mà từng làm tụi nó đau khổ suốt mấy năm vì lừa dối trong khi đó , đồ tội cho người mà tụi nó đang thích ? Lạ đời !

.....

Nó thì ngờ ngác sau câu nói của Nhật , họ thật sự không hề tin nó ?? Họ nghĩ nó là một người nói dối ?? Nghĩ tới đây , tim nó quặn thắt lại . Nước mắt lăn chã rơi xuống , nó cố ngừng khóc thì nước mắt rơi ra lại càng nhiều .

Tinh Anh thấy nó khóc nhiều như vậy , anh nắm chặt tay nó rồi nhẹ nhàng , ân cần lau nước mắt đang chảy đầm đìa trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang tràn đầy bi thương của nó

- Anh còn nói gì nữa ? Chuyện đã thành ra như vậy rồi mà ! - Nam quay ra , khó chịu nói .

- Mà ...

- Thôi , Tinh Anh .. tôi .. tôi không sao , ổn cả mà , cứ cho tôi là người có lỗi cũng được , không nên phiền muộn ! - Nó kiềm nén nỗi đau , nắm chặt tay Tinh Anh , nhẹ nói .

.....

Thư từ trong nhà vệ sinh chạy ra , cảm giác không khí trở nên nặng nề , u ám lại thấy mắt nó đỏ hoe , hỏi nó thì nó chỉ lắc đầu rồi cầm cùi xuống bát com Cô khó hiểu ...

Như thì từ trên phòng đi xuống , biết là đã có chuyện xảy ra nhưng kệ thôi , không liên quan đến cô ...

.....

Hiện tại , tim nó rất đau !

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Bắt Tay ... Làm Bạn !

Từ hôm sự việc đó xảy ra , nó ít gặp sáu anh hơn , nó cũng chú tâm vào công việc của mình nhiều hơn .. Có lẽ , để vậy một thời gian , khi gặp nhau sẽ đỡ khó xử hơn ...- Ngày Thứ , hôm nay đến lượt bà đi mua đồ ăn rồi nha ! Đi mua đi , tôi lên ban công trước nhé !! - Nó vỗ vai Thứ , bình thường giờ ăn trưa , tại nó thường kéo nhau lên ban công ăn trưa , ở đó ăn rất dễ chịu ...

- Hừ , biết rồi , biết rồi , chỉ sai hò người khác là giới a ! - Thứ lờ mờ nó một cái rồi đi ra khỏi phòng làm việc . Nó cười hi hi rồi cũng tung tăng chạy lên ban công .

Đi đến cửa , nó đang định đưa tay để mở ra thì bỗng nghe thấy mang máng tiếng người ở đâu đó trên ban công . Nó hé hé mắt nhìn vào ...

Ừm .. ừm... bên trái không có gì , ở giữa cũng không có luôn .. ừm... còn bên phải ...

Nó tròn mắt .. kia ... kia chẳng phải là Như sao ? Nhưng sao cô ấy trông .. tàn tạ đến thế ?? Xung quanh có một tốp người , có vẻ như cô đang bị bọn chúng bao vây . Trước mắt Như còn có một gái , có vẻ như là thủ lĩnh của tốp người kia , cô ta đang nâng cằm Như lên , mà khoan ... cái kiểu người kia , đáng người kia nhìn quen quen nha ...

Bỗng , cô gái đó nghiêng một bên mặt cười với bọn đàn em ...

Kia ... kia là Vân, chính là cô ta, nó làm sao mà nhớ nhầm được , cái bản mặt đáng ghét đó ...

- Mày từng nói .. tao là con ở ư ? Mày nói lại lần nữa thử xem , bữa trước mày còn nói hăng lắm cơ mà, hôm nay nói lại tao nghe coi, xem mày dám không ? Nói ! - Vân bóp chặt cằm Như , có vẻ đau, Như đau đến nhắm mắt ...

- Cô .. cô chính là một con người ở , một kẻ ăn bám. hừ .. tôi , tôi nói rồi ... sáo ? - Như cố gắng nói ra .

Chát chát ...

Vân tát Như liên hai cái làm mặt cô đỏ bừng , hằn rõ vết ngón tay ...

- Cô dám tát tôi ? Có tin là tôi sẽ nói cho các anh ấy biết không , đến lúc đó ...

- Haha , mày còn dám đe dọa tao sao ? Để xem mày có vẻ mà nói với mấy anh ấy được hay không đã ... hôm nay , mày không thoát được đâu ... Ngã từ đây xuống dưới kia ... có nghĩa là mày ngã từ tầng bảy mươi tám đó nha, liệu mày sống được không ? Ha ha , tại bây , đẩy con nhỏ này xuống dưới cho nó ngã . - Vân cười độc ác , ra lệnh cho tốp người kia ...

- Ok chị - Tốp người đó , từng người tiến lên . Như xanh mặt , cắt không còn một giọt máu ... Nó đứng ở cửa , người không khỏi run, trời ơi, ngã xuống với độ cao như vậy , xương có khi còn không nguyên lành .. làm sao giờ ?

Như bị chúng khiêng lên, tiến về phía tường cô giãy dụa nhưng vô ích ...

- Thả tôi ra , thả tôi ra ...

Bọn chúng không ai để ý , thông dong khiêng cô và ...

- Không ...

Như ... Như .. bị bọn chúng ném xuống .. dưới rồi Nó ngơ ngác đứng nhìn ...

- Ô , vẫn chưa rơi ?

Giọng của a Vân vang lên làm nó bừng tỉnh ... may , Như chưa rơi , hứ hờn ...

Hóa ra , Như đã bám vào thành tường lúc bị bọn chúng ném xuống , nhưng cô không thể cầm cự được lâu , từ bé tới giờ, cô luôn được mọi người chiều chuộng , thân thể cô , chỗ nào cũng được chăm sóc kỹ lưỡng , vì bám vào tường , tay cô bị tróc da , máu cũng từ từ rỉ ...

- Bám ở đó ? Mày nghĩ liệu có ích gì không ? Cũng không thể lên nổi , hừ , mạng sống của mày chỉ là kéo dài thêm mấy phút ? Ở đó , đếm thời gian Thần Chết đến đón nhé , bye ... !

Vân nói rồi cùng tốp người kia rời đi , nó vội trốn ở dưới cầu thang . Khi bọn chúng đi hết mới hí hục chạy lên ... đến chỗ Như .

- Như , chị không sao chứ ? Đừng lo , tôi sẽ cứu chị , đừng sợ ! - Nó nói rồi dùng tay nắm chặt lấy tay Như , ra sức kéo cô lên nhưng sức nó không đủ , ngược lại khiến nó cũng bị chao đảo, nửa người nó như đang rơi xuống ...

- Cô làm gì vậy ? Mau bỏ tay ra đi , nếu không , cô cũng sẽ rơi xuống đó ! - Như thấy tình hình không ổn , vội vàng nói .

- Không được , dù thế nào , tôi cũng không thể bỏ cô được , cố lên , một chút nữa thôi , Thư sẽ lên đến , Thư khỏe hơn tôi , lúc đó , nhất định sẽ cứu được cô thôi ! - Nó .

Như nhìn nó , khuôn mặt đầy mồ hôi . Nó - cái còn nhỏ mà cô đã từng cố hại chết , giờ lại ra sức cứu cô ? Thật ân hận mà ...

- Được thôi , chúng ta cùng cố gắng ! - Như vừa cười vừa khóc nhìn nó .

- Ừm ! - Nó gật đầu .

Một lúc sau thì Thư lên ...

- Nhi , tôi mệt chết mất thôi , dưới đó đông kinh khủng luôn , chen chúc .. mệt chết a ...

Thư đang định nói tiếp thì thấy nó gần bị rơi xuống dưới liền vút túi đồ đang cầm trên tay xuống ...

- Nhi , Nhi , sao vậy ?? - Thư .

- Thư , may thật , bà đây rồi , mau giúp tôi , kéo chị Như lên ! - Nó vui mừng nhìn Thư .

- Ừm , được !

Thư nhìn nó nói , rồi cô bám vào tay nó để kéo nó lên trước sau đó hai đứa , mỗi người một tay , ra sức kéo Như lên ..

- Hai .. ba ...

- Hai .. ba !!

.....

- Yaaa !!!!

Bịch

- Phù .. phù .. học , học , cuối cùng cũng xong rồi , mệt chết à... - Nó thở phà phò , hôm nay còn chưa ăn gì .. sức đâu mà chịu nổi hic !

- Có chuyện gì thế Nhi ? - Thư nằm một bên , hỏi .

- Có chút rắc rối a , tôi thấy chị Như bị cô gái tên Vân với một tốp người đẩy xuống , vì ở xa nên nghe không rõ ! - Nó nhún nhún vai .

- Chị , có sao không , ổn chứ ? - Nó hỏi Như .

- Ừm .. tôi ... chị không sao , cảm ơn hai đứa nhiều ... - Như nhẹ nói .

- Nhi ! - Như .

- Sao ? - Nó .

- Em .. cho chị xin lỗi về mấy hành động của chị hồi trước nhé ? Chị rất hối hận ... mong em tha thứ ... - Như ngẩng đầu lên , nhìn thẳng vào đối mặt của nó ...

Giờ , trong đầu cô đã có một quyết định lớn ...

- Ừm ... hồi trước ư ? Không sao , không sao , tôi không nhớ nữa đâu , với lại tôi cũng hiểu vì sao chị làm như vậy mà ! - Nó xua tay . Thật sự , nó cũng không còn nhớ đến mấy lần mà Như đánh nó rồi ...

- Vậy , từ bây giờ , chúng ta có thể trở thành chị em tốt chứ ? - Như vui mừng nói .

- Ok , được chứ , em rất vui ! - Nó cười tươi .

- Ê ê , tôi bị lơ nãy giờ đó nha - Thư liếc liếc ... coi cô như không có a ... hai người đó thiệt tình ...

- Không có a , tôi có lơ đâu .. hề hề - Nó .

.....

- Nè nè , chị Như , chị có định nói với mấy anh kia về việc ngày hôm nay không ? Con ả kia thiệt đáng ghét mà - Thư bức xúc .

- Không , nói , ít nhiều , họ cũng không tin , chị không nghĩ họ sẽ tin .. tốt nhất không nên nói , tự mình chị sẽ làm cho ả Vân lòi mặt ... hừ - Như nhếch môi .

- Sao lại không tin , họ rất thương chị mà ? - Nó .

- Họ thương chị , chị biết , nhưng dù gì Vân cũng là cô gái đã làm họ yêu say đắm , hơn nữa , về mảng diễn kịch , cô ta luôn đứng đầu rồi với lại bà Phương già kia lại chống lưng cho cô ta ... khó lắm ...

Như thở dài thườn thượt ...

- Họ .. đã từng say đắm Vân sao ? - Nó vô thức lặp lại ... trong lòng đau như bị kim châm , sự việc trước , họ không tin nó , có lẽ cũng phải thôi ...

- Nhi thích mấy anh ấy đúng không em ? - Như nhìn biểu hiện của nó , cô nhẹ nói .

- Ô ... chị ...

Nó lúng túng không biết nên nói ra sao .. ?

- Thôi , em không cần nói ra đâu , chị biết đáp án rồi .. yên tâm , chị sẽ giúp em !- Như vỗ vai nó .

- Nhưng ... chị cũng thích họ , không phải sao ? - Nó buồn thiu .

- Ủ , chị thích họ nhưng không hề có tình cảm yêu đương với chị đâu , họ chỉ coi chị như em gái thôi . Còn ở em , chị phát hiện rằng : Họ có chút tình cảm với em đấy ! - Như cười nhẹ , cố gắng che đi nỗi đau . Cô sẽ tự đi tìm nửa kia của mình , vứt bỏ đi cái tình cảm mà cô đã gìn giữ , theo đuổi suốt mười sáu năm ... tình cảm mà lúc cô được ba tuổi đã chớm nở , lúc đó cô gặp sáu anh ...

- Nè , hai người không đôi sao ? - Thư .

- Ô , nhắc mới nhớ , tôi thiệt đôi à ... - Nó xoa bụng .

- Ủm , chị cũng đôi nữa .. hì ...

Ba người vừa ăn vừa vui vẻ cười nói ... mà không biết rằng , sau lưng họ , có một người theo dõi suốt từ đầu đến cuối ...

----- Hết chương 39 -----

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Điểm Mù Của Sự Tin Tưởng

Tại sân bay , dòng người tấp nập đi lại , nhìn kĩ ở phía bên phải kia , ta có thể thấy một cảnh tượng hết sức khôi hài ... Hai cô gái trẻ đều đeo kính , ôm chặt lấy một cô gái khác ... mặc dù cô gái kia ra sức gỡ ra nhưng không được . Ba cô gái đó không ai khác chính là Nhi , Thư và Như . Ba người cứ thế mà lôi lôi kéo kéo nhau ... không biết xấu hổ . (Như lúc trước tất nhiên rất có tự trọng a ... nhưng từ khi làm thân với Nhi và Thư .. có vẻ da mặt cô đã dày thêm nhiều rồi >) Cũng vì ấy mà thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt ... mọi người nhìn ba người đó với ánh mắt hết sức ... kì .

- Thôi đi mà hai đứa , chị sắp trễ chuyến bay rồi ...

Như cố gỡ tay hai đứa kia ra .. nhưng không được , hai đứa nó bám cô quá chặt đi a !

- Hức .. chị đi lâu vậy thì ... - Nó .

- Đúng đấy , đi những ba ngày lận ... - Thư .

(Hime -ka : ba ngày thôi mà -.-)

- Chị đi công tác ở thành phố Hồ Chí Minh sao chị ? - Nó từ từ buông tay ra , Như hạnh phúc hít lấy hít để ... nãy giờ cô bị hai đứa nó ôm chặt , thiếu không khí trầm trọng ...

- Ủ , chán chết đi được ! - Như chẹp chẹp miệng .

- Ủa , bộ đi công tác không vui sao chị .. đi xa rồi thích ! - Thư tròn mắt , cô vốn thích được đi xa mà ... (Hime - ka : chị ý có ước mơ mai sau được một lần bỏ nhà đi bụi nữa cơ -.-)

- Đương nhiên và chắc chắn là không ! Nếu không phải giám đốc bắt buộc chị đi thì còn lâu chị mới đi ! Hừ ! Này nhé , về mặt ưu điểm thì nó chỉ chiếm có ba mươi phần trăm , là tốt cho trụ sở thôi , vì nếu kí được hợp đồng bên đối tác nước ngoài đó , nhất định có lợi nhiều ! Bảy mươi phần trăm còn lại là nhược điểm , em không biết chứ , đi công tác là chị phải làm bao nhiêu là việc , áp lực hơn vì phải làm cho công ty nước ngoài kia hài lòng , hơn nữa còn về tình trạng sức khỏe nữa , các việc ...

- Thôi thôi chị thân yêu ! Chị nói dài dòng quá trời , hơn nữa lại rõ khoa học ... - Nó

Trời ơi , cho nó xin , chị ý thừa thông minh hay sao ấy ! Nó thì .. e hèm .. không có IQ cao như chị Như a ... nói vậy rõ rắc rối ...

- Thôi chết , muộn rồi , chị đi đây hai đứa ! - Như cuống cuống nói .

- Vâng , chị đi nhớ giữ gìn sức khỏe nhé !! - Nó .

- Nhớ mua quà về cho tụi em nữa !! - Thư gọi với theo .

- Thôi , chúng ta về nhanh thôi , trễ giờ làm mất ! - Thư nói rồi kéo tay nó một mạch chạy ...

....

Gần tam tâm ...

- Nhi ơi , xin lỗi bà nha , hôm nay bà về một mình nhé ? Tôi có hẹn rồi ... - Thư chọt chọt hai ngón tay ...

- Ủm , được rồi , bao giờ bà đi , hẹn với ai ? Hay là anh Quân ? - Nó nghi nghi nhìn Thư .

- Bà này , biết rồi còn hỏi , đương nhiên là với anh Quân rồi ... - Thư huých tay nó - Bây giờ tôi đi luôn nè ! Anh ấy đang đợi ngoài cổng á ...

- Trời , vậy thì bà mau đi đi .. để anh ý đợi vậy sao ? - Nó chau mày , để người yêu mình đợi trong khi từ tốn nói chuyện với nó ? Chịu Thư luôn ...

- Hi hi , vậy ha , tôi đi đây , bye bà ! - Thư cười rồi lấy cái túi xách chạy đi luôn .

Nó lắc đầu cười rồi ngồi xuống tiếp tục công việc ...

Bỗng , trước mặt nó xuất hiện một tách cà phê . Nó ngẩng đầu lên thì bắt gặp khuôn mặt của chị Hoa - một người làm cùng phòng với nó . Chị Hoa năm nay tầm khoảng hai mươi tám tuổi , nghe đâu làm ở đây cũng đã được ba bốn năm rồi . Chị không có gì đặc biệt , bình thường , chị rất hòa nhã , ân cần với mọi người , mọi người cũng rất yêu mến và tin tưởng chị .

- Nè , chị vừa làm cho em đó , chị một tách , em một tách ! Uống cho đỡ mệt em ạ ! - Chị Hoa mỉm cười .

- Dạ , cảm ơn chị ! - Nó cười rồi đón lấy tách cà phê thơm mùi sữa của chị Hoa .

Nó đưa lên miệng ... Quả thực rất thơm Nó đưa lên miệng ...

Uống liền một mạch

- Ô , chị có tài thiệt đấy chị ! Cà phê chị làm thiệt ngon ! - Nó tấm tắc khen .

- Hi , em nói quá chứ ... chị thấy bình thường thôi ! Ở nhà chị cũng hay làm cho chồng với mấy đứa nhỏ thành quen rồi ! - Chị Hoa cười nhạt .

- Vâng ! - Nó .

Bỗng , nó cảm thấy rất chóng mặt , choáng váng ...

- À mà đúng rồi Nhi ! Có mấy giấy tờ tổ trưởng nhờ chị đưa cho em kí đấy ! - Chị Hoa như nhớ ra cái gì đó vội lên tiếng rồi nhanh chóng lôi ra một mớ giấy tờ .

- Giấy tờ ? Gì vậy chị ? Em là thực tập sinh thôi mà ! - Nó cố gắng lấy lại sự tỉnh táo .

- À , giấy .. giấy này . tổ trưởng yêu cầu một thực tập sinh đại diện kí á ... mọi người đều đồng ý đưa cho em kí . Chắc là giấy cam kết hoặc giấy thời hạn gì đó thôi ! - Chị Hoa nói .

- Dạ , vậy ạ ? Để em kí ! - Nó gật gù .. vì tin tưởng chị Hoa nên nó không đáng ngại gì khi kí vào mở giấy tờ ấy . Nó không nhìn lên trên về tên của giấy tờ , một phần cũng là vì nó quá chóng mặt , nhìn không rõ , chữ mất chữ không ...

....

- Xong xong rồi chị ! Chị giúp em gửi tới tổ trưởng nhé ! - Nó cố nói . Thôi , không xong rồi , mí mắt nó nặng trĩu .. cảm giác như bị đè lên , không muốn cụp xuống cũng phải cụp .. buồn ngủ quá .. mệt quá .. chóng mặt quá .. đầu nó 'ong ong'

Phịch ...

Nó nằm phịch ra bàn , không thể chịu nổi nữa ...

Hoa đang cầm mở giấy tờ đó để xem xét cái gì đó .. nghe tiếng , quay ra đã thấy nó ngủ say . Cô ta cười lớn ...

Sau đó , cô ta lấy điện thoại gọi cho ai đó ...

....

Một lát sau

Trời cũng đã tối , mọi người trong trụ sở đã về hết ...

Một bóng người sải bước vào trong trụ sở , hướng đến phòng tài chính mà bước vào ...

Đó là ả Vân ...

Nhìn thấy nó đang say trong giấc ngủ , ả không khỏi mừng thầm .

- Đây là thù lao của cô !

Vân đưa cho Hoa một xấp tiền năm trăm nghìn đồng . Hoa cầm lấy xấp tiền đó , có thể thấy rõ mắt cô ta sáng tới nhường nào , cô ta mỉm cười rồi nói tạm biệt với Vân .. sau đó mới đi ra khỏi phòng ...

Hiện , chỉ còn mình Vân và nó .

- Hôm trước, chính mày là giúp con nhỏ Như kia sống ... a ra , tốt quá nhỉ ? Để tao xem , hôm nay ai sẽ giúp được mày đây , cô gái . Nếu mày hôm đó không giúp con nhỏ kia sống có lẽ tao cũng sẽ không nặng tay với mày , nhưng mày lại không làm vậy , đó là cái tội của mày , tao quyết sẽ trừ khử mày tận gốc . Mày có thể cũng sẽ là một con người khá nguy hiểm đối với tương lai của tao ... không thể lưu giữ mày ở lại được !

Vân nhìn nó , nhếch môi nói .

Thì ra , hôm đó , sau khi đi xuống tầng , ả mới nhớ rằng mình để quên chiếc túi xách ở góc tường lên chạy lên đó , tiện xem Như đã rơi xuống dưới chưa . Ai dè , lên đúng lúc bắt gặp cảnh nó và Thư đang ra sức kéo Như lên . ả đứng ở cửa , ánh mắt sắc bén nhìn . (Hime - ka : ả vân chính là cái người mà theo dõi tụi nó suốt từ đầu đến cuối đấy !)

Hơn nữa , ả còn nghe được cả cuộc nói chuyện của tụi nó với Như , ả mới biết được là : sáu anh kia có tình cảm với nó . Ô , thật ngạc nhiên ! Không nghĩ rằng , mấy anh ý lại thích một con nhỏ vừa quê mùa vừa xấu như nó ... đặc biệt , quá ngu ngốc .

- Hôm nay , sẽ là ngày kết thúc tất cả , cô gái nhỏ à

Vân nói rồi cười như một con quỷ ...

....

----- Hết chương 40 -----

Hime - ka : chương sau ... có ngược !

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ !

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Có Lễ Tất Cả Đã Kết Thúc ...

Chương 41 : Có Lễ Tất Cả Đã Kết Thúc ... Lau đi giọt nước mắt ...

Mỉm cười mà đón nhận ...

.....

Sau một hồi suy tính gì đó , ả Vân đưa nó ra khỏi trụ sở . Ra đến cổng trụ sở , ả bắt một chiếc taxi màu xanh rồi đẩy nó ngồi vào bên trong .

Trên đường đi , đi qua một cửa tiệm bánh ngọt , ả kêu người lái xe dừng lại rồi tự mình và mua một chiếc bánh nho nhỏ sau đó để lại vào trong chiếc cặp nhỏ của nó . Sau một hồi ngẫm nghĩ , ả để tiếp cả mớ giấy tờ kia vào hết trong chiếc cặp của nó . Xong xuôi hết , ả nhìn nó , rồi lại lắc đầu , nhếch môi .

....

Chiếc xe taxi màu xanh dừng trước cửa nhà của sáu anh ...

King koong ...

....

- A , chào tiểu thư Vân, cô vào đi ạ ! - Người giúp việc thấy ả Vân vội đứng nép sang một bên , ánh mắt liếc về phía nó đang ngủ say .

- Ủ , các anh ý có mặt đầy đủ trong nhà chứ ? - Vân nghiêng đầu hỏi .

- Dạ , có đủ ạ ! - Người giúp việc cung kính .

Ả chỉ cười một tiếng rồi đỡ nó và trong nhà ...

Sáu anh và bà Phương đang ngồi coi truyền hình ở phòng khách , nghe thấy tiếng mở cửa , tất cả cùng quay ra thì thấy Vân đang đỡ nó và đưa vào nhà ...

- Nhóc bị sao vậy ? - Long vội hỏi .

- À , chẳng qua là vừa nãy , lúc em đi dạo quanh phố thì gặp em ấy . Em có .. mời Nhi về nhà chơi . Nhi đồng ý . Thế là hai tụi em bắt taxi về đây . Chắc là do mệt quá mà trên đường đi Nhi ngủ mất tiêu . Em ấy ngủ say quá , em gọi không được mà cũng không nở gọi . Thế là em diu em ấy vô đây luôn ! - Vân nhìn nó rồi kể lại giọng ngọt .

- Ừm, chắc là vậy rồi , dạo này công việc của trụ sở cũng khá nhiều . Chắc em ấy mệt lắm nhỉ ? - Tinh Anh gật gù .

- Để anh đỡ giúp cho ! - Nam nói rồi đưa hai tay đỡ lấy nó , sau đó anh đặt nhẹ nó nằm trên ghế sofa .

Bà Phương nhìn nó với ánh mắt hết sức chán ghét ...

- Hừ, sau cái sự việc hôm trước mà con nhỏ này vẫn còn mặt dày đến đây được sao ? - Bà nói .

- Bà à ... Bà đừng nhắc lại nữa mà ... - Vân giả bộ .

- Sự việc đó đã qua rồi mà bà , hơn nữa Vân cũng không có bị sao, mọi chuyện đều là yên ổn rồi, bà đừng có khơi lên được không ? - Nhật Nhãn mày .

- Đúng vậy , Nhi mới là người chịu thiệt mà, em ấy còn bị phỏng nữa ! - Tinh Anh .

Bống , Thiên tiến lại gần nó , anh vạch tay áo nó lên . Xuất hiện trước mắt mọi người là một vết phỏng lớn đang sưng đỏ, từ hôm đó đến nay cũng đã được hai tuần rồi , vậy mà vết phỏng vẫn sưng to như vậy, chắc là phỏng nặng lắm... (Hime - ka : chứ gì nữa) .

- Sao lại bị lớn như vậy cơ chứ ? - Bảo Nhứ mày, không biết cô nhóc này đã đi khám lần nào chưa đây ?

- Bị một bát canh nóng đổ vô đó anh ! Như kiểu là bị nước vừa sôi nóng đổ vào tay ấy .. chắc đau lắm ! - Vân giả bộ ái ngại nói .

- Haizz ... sao tự nhiên lại như vậy ... - Long thờ dãi, ánh mắt anh có chút xót xa nhìn vào nó .

Mọi người lại chìm vào trong im lặng, sáu anh chỉ nhìn vào nó, Vân thấy cảnh như vậy, trong lòng tức không thôi ...

- À mà , hồi nãy, Nhi nói em ấy có mua bánh đó ạ ! - À cố tình xua tan đi không khí này ...

Vân vừa nói như vậy vừa lấy cặp của nó mở ra để lấy bánh

Soạt

- Ô , cái gì vậy nè ? Sao nhiều giấy tờ vậy nhỉ ? Em hậu đậu quá , lấy chút bánh mà lại làm rơi hết giấy tờ của em ấy ! - Vân cười trừ , trong mắt ả vụt lóe sáng ...

Ả từ từ nhặt lên ...

- Ô .. các anh .. các anh .. coi .. coi nè ! - Vân giả bộ như hết sức bất ngờ , ả lắp bắp nói .

- Sao vậy ? - Long nói rồi tiến lại xem mấy tờ giấy Vân vừa nhặt ... Năm người còn lại cũng thân nhiên bước tới

Họ nhìn thấy ... bàng hoàng tròn tròn mắt ...

- Đây ... đây là ...

....

Ào ...

Nó đang ngủ bỗng nhiên bị nước hắt ào vào mặt . Lờ đờ mở mắt, nó thấy bà Phương đang nhìn nó với ánh mắt cực kì tức giận . Ô, sao vậy nhỉ ?

- Con nhỏ kia, mau dậy mau ! - Bà Phương quát lớn .

- Dạ .. sao bà lại ở đây ? Sao cháu lại ở đây ? Đây là đâu ạ ? - Nó xoa xoa mặt .

- Là nhà của tụi tôi ! - Nhật ngồi một bên, cất tiếng giọng lạnh lẽo ...

Nó chột rùng mình . Trong đầu đầy những thắc mắc . Sao nó lại ở đây vậy nhỉ ?

- Sao ... sao tôi lại ở đây được ? - Nó ... vừa nãy nó còn ở công ty ... ngủ .

- Cô không cần biết đâu, giả nai như vậy là quá đủ ! - Bảo lạnh lùng nói .

- Ô ... nhưng ...

- Nhóc ... đây có phải chữ kí của nhóc không vậy ? - Tinh Anh kéo lấy tay nó .

Nó cầm lấy một đồng giấy tờ Tinh Anh đưa ...

- Ủ , đúng rồi, là chữ kí của tôi mà !

Nó ngẩng mặt lên , rõ ràng trong phút chốc nó thấy đôi mắt của Tinh Anh thần thờ nhưng chưa đầy ba giây sau ...

Chát ...

Bùm !! Đầu nó như 'ong' ra , nó ngã xuống mặt đất sau cái tát vừa rồi của .. Tinh Anh .

Không hiểu sao , nước mắt nó bỗng rơi ra ... Tại sao anh ta tát nó ??

- Sao ...

Nó đang định cất tiếng hỏi thì ...

- Đồ đàn bà ti tiện , bản thù , tôi phải giết chết cô !! - Tinh Anh gào lên, vồ đến trước mặt nó ... may sao Thiên ở phía sau vội vàng giữ lấy anh ...

- Đừng đánh, đối với loại đàn bà như vậy, đánh chỉ bản tay thôi mà ! - Thiên khinh bỉ nhìn vào nó .

- Rốt cuộc là tôi đã làm nên cái gì sai cơ chứ ? Sao anh ta lại tát tôi ?? - Nó vừa khóc vừa hỏi . Tim nó sao lại đau đến thế ?

- Còn hỏi ư ? Cô tự mình nhìn đi !! - Nam lạnh giọng nói rồi ném vào mặt nó mớ giấy tờ vừa rồi ...

Nó tay run run cầm từng tờ lên xem ...

Bịch ... Đầu nó như có một tảng đá lớn rơi xuống . Đây .. đây toàn là những giấy tờ ... nào là bán phần trăm công ty , rút nhiệm tiền của công ty, còn có giấy bán một số dự án quan trọng của công ty ... còn rất nhiều ... hơn nữa , dưới tất cả những đồng giấy này là một xấp tiền, nó không biết là bao nhiêu, nhưng chắc chắn là một số tiền rất lớn ...

Đặc biệt là ... tất cả, phần ở dưới , nào là người bán , người lấy, người bán ... đều là một tay nó kí . Nhưng .. tại sao , nó lại không hay biết gì hết vậy ??

- Sao .. sao lại như vậy ? Tôi .. tôi không biết gì hết ! - Nó thần thờ ...

- Cô còn hỏi nữa sao ? Uống công , tôi hết mực tin tưởng cô ... Tại sao ? Tại sao cô lại lừa dối tôi ?? - Tỉnh Anh đau đớn nói, anh như suy sụp vậy .. hoàn toàn suy sụp ...

- Tôi đã nói là tôi không biết rồi mà !! - Nó quát lên trong nước mắt giàn giụa ...

Nó không hề kí những loại giấy kiểu như vậy ... Nó không biết gì hết . Nào , Nhi , nhớ lại xem nào ...

A , đúng rồi, hôm nay, chị Hoa .. không lẽ nào .. chị ấy ... chị ấy ... trời ơi ! ...

- Không biết ư ? Nực cười ! Cô coi chúng tôi là bọn ngốc sao ? Chính cô cũng nhận đó là chữ kí của mình rồi mà đúng không ? Tôi không thể ngờ , không thể ngờ cô lại làm như vậy đây ? Tôi, cứ nghĩ cô khác tất cả những người con gái khác ... Vậy mà không thể ngờ được, cô lại là một kẻ đào mỏ, tiện, tham lam đến mức này !! Cô rút cuộc sao lại dễ tiện đến mức này ? Bố mẹ cô là như thế nào ? Hay đúng như bà nói, bố mẹ cô không dạy cô điều tốt mà dạy cô những cái xấu ?? Cũng may, chúng tôi chưa lún quá sâu ... hiện, vẫn đủ để quay đầu lại ... - Bảo nhếch miệng nói ... Anh đã từng nói và bọn kia cũng từng nói .. : nếu nó là kẻ đào mỏ .. họ sẽ giết chết nó ... Giờ, anh đang nghĩ xem nên giết theo kiểu nào mới làm nó đau nhất nhĩ ?

- Đủ rồi đây !! Dù thế nào , tôi có nói như thế nào cũng không một ai tin có phải không ? Thế thì việc gì tôi phải cất công giải thích nữa. Cứ cho là tôi làm việc đó đi ! Ủ , được rồi đây, tôi nhận rồi đây ! Vừa lòng mấy người chưa vậy ? Các anh nói tôi là loại người dễ tiện ư ? Ủ thì rồi, tôi dễ tiện đây, loại người như tôi không xứng đáng để nhận được bất cứ thứ gì của các anh, không xứng đáng quen biết các anh ! - Nó hét lớn ... Tim nó quá đau, như có hàng ngàn kim châm vào vậy ... Có ai hiểu cho nó không đây ??

- Cô .. tôi sẽ giết chết cô !! - Nam thở hồng hộc nói ... anh thực sự rất tức giận .. vừa giận mà lại vừa đau ...

- Ủ , anh ...

- Thôi Nhi , em mau đi đi, họ giết em thật đấy ! Chạy đi và không bao giờ trở lại hay xuất hiện trước mặt họ nữa !! Nhanh !! - Vân ra về giúp đỡ nó .

Nó liếc Vân rồi gỡ tay Vân ra ...

- Chiếc kính này .. tôi cũng không dám nhận nữa .. xin trả lại các anh . Chúng ta .. từ nay, coi như không quen biết đi !

Nó đau đớn nói .. không quen biết ?? Câu nói nó vừa nói đấy không khác gì một con dao cứa mạnh vào tim nó ... Đau, đau thật đấy !

Nó để chiếc kính xuống dưới bàn rồi chạy vụt ra khỏi nhà, nước mắt không ngừng rơi, tim không ngừng rỉ máu ...

Thôi, xong rồi ! Kết thúc hết rồi ! Tim nó đau, quá sức đau ... lòng nó quặn thắt lại ... Nó phải làm sao bây giờ đây ? Nó nên đi đâu bây giờ ? Kính thì không có, nó nhìn kiểu gì ? Không một ai quan tâm nó nữa ... nó làm thế nào bây giờ ?

Mọi chuyện có lẽ đã kết thúc hết rồi ... phải không ??

.....

----- Hết chương 41 -----

Chỉ một chữ ' buồn '

.....

Mọi người đọc truyện vui vẻ !

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Một Bí Mật Lớn Được Hé Lộ !

* Đàm Hime - ka : E hèm, có vẻ như ở chương bốn mươi mốt, các bạn đọc giả khá bức xúc đúng không ạ? Nhưng mà các bạn cũng nên nghĩ cho mấy soái ca nhà Hime với nha. Do các anh ấy quá kích động với do một phần ám ảnh của quá khứ thôi ạ !- Chương bốn mươi hai này, như ở phần tóm tắt Hime đã nói, chúng ta tạm thời không gặp mặt mấy anh ấy nữa . Chương này sẽ giải thích một vấn đề khác mà có lẽ các độc giả cũng đang thắc mắc .

- Nhiều độc giả đọc ở những web khác (Không phải santruyen) nên có thể không biết, khi post bộ truyện này, Hime đã đánh dấu truyện vào cả mục thể loại ' Xuyên Không ' nữa a....

Không làm mất thời gian của các bạn, chương mới xin được bắt đầu ...

Sau khi chạy ra khỏi căn biệt thự, nó, mang theo bao đau thương, dờ dãi bước trên con đường tối tăm, đôi chân bé nhỏ của nó cứ tự bước đi mãi miết, nó còn không biết là sẽ đi đâu bây giờ nữa ...

...

Bỗng ...

Dù không nhìn rõ nhưng nó thấy lơ mờ ba bóng người đang tiến về phía nó, cảm giác hoảng sợ dâng lên, nó vội vàng lui về phía sau.

- Tiểu Hòa Nhi, đừng sợ, ta sẽ không hại con đâu! Ta sẽ đưa con về nhà nhé? - Một giọng nói lạ mà trầm ấm của một người đàn ông vang lên, nó có cảm giác cực kì thân quen.

Sau đó, người đàn ông ấy bế nó lên chiếc xe đen bóng sang trọng. Ông ấy chắc tầm khoảng bốn mươi đến năm mươi tuổi gì đấy. Nó cũng không có một chút phản kháng nào hết, vì có cảm giác an toàn khi bên cạnh ông. Nó dựa vào người ông rồi thiếp đi lúc nào không hay ...

....

Một lát sau ...

- Tiểu Hòa Nhi, dậy nào, đến nhà con rồi ! - Người đàn ông đó day day người nó .

- Ồ, dạ ...

Nó mơ màng đáp lại ...

Ra khỏi xe, nhìn thấy ngôi nhà bé nhỏ của mình đang hiện ngay trước mắt, bố mẹ nó đang ở đây, người thân của nó, chỗ dựa của nó đang ở đây, nước mắt nó tuôn ra. Đã lâu rồi nó không về thăm bố mẹ, không biết họ có khỏe không? Không biết họ giờ ra sao? Họ có giận nó vì nó không về thăm họ không? Nó nhớ hai người lắm cơ ...

Chỉ nghĩ vậy, nó liền chạy thật nhanh vào nhà ...

- Bố ! Mẹ !

Nó nhìn thấy bố mẹ nó rồi, họ đang ở ngay trước mắt nó thôi .

- Ồ, Nhi ? Sao con lại ở đây ? Có chuyện gì sao con ? - Mẹ Thanh đang ngồi bỏ quả dưa hấu, ngẩng đầu lên nhìn nó .

- Mẹ ... - Giờ nó thật muốn nhảy vào lòng bà mà khóc ...

- Sao con? - Mẹ Thanh.

- Mẹ, con ... hức, con không muốn đi học nữa, không muốn đến trường nữa, không muốn trên thành phố. Con muốn ở với bố mẹ thôi! Hức hức ...

- Con ...

Mẹ Thanh đang định nói thì thấy một người đàn ông lạ đang đứng ở bên cửa nhà ...

- Ông là ai vậy ? - Mẹ Thanh .

- Tôi là Đế Vương - bố ruột của Tiểu Hòa Nhi, chắc bà Thanh vẫn còn nhớ bức thư lần trước có đề tên của tôi chứ ? - Người đàn ông tên Đế Vương chậm rãi nói.

- Bố ? Bố ruột của tôi ư ?? Mẹ, như vậy ... là làm sao ? - Nó kinh ngạc búng tỉnh, lắp bắp, ngơ ngác hỏi lại.

- Nhi ... quả thật thì ... chúng ta cũng chỉ là bố mẹ nuôi của con mà thôi ... - Một giọng nói khác từ trong phòng vọng ra, người đàn ông trông có vẻ khá nghiêm nghị cầm tờ báo bước ra. Là bố Việt - chồng mẹ Thanh.

- Hà ?? Như ... như vậy ...

- Ông Vương, mời ông vào nhà, chúng ta cùng nói chuyện.

Mẹ Thanh trầm ngâm một hồi rồi cất tiếng ...

Khi mọi người đã yên vị trên chiếc ghế gỗ cũ, nó nắm lấy tay mẹ Thanh, dồn dập hỏi :

- Mẹ, vậy rốt cuộc là sao ? Mẹ làm ơn nói rõ cho con với ... con không phải là con ruột của bố mẹ sao ? - Nó nước mắt lưng tròng. Đây quả là một điều bất ngờ mà, chỉ trong một buổi tối ngày hôm nay thôi, đã có bao nhiêu chuyện xảy ra với nó. Nó thích ứng không kịp. Hai người thân của nó, bố mẹ của nó, người mà nó luôn coi trọng, yêu thương từ nhỏ tới lớn, giờ lại nói với nó, nó không phải con ruột của họ . Rồi một người đàn ông khác, ngang nhiên nói là con ruột của ông ta. Trời ơi !

- Đây, thiết ra, đây mới là bố ruột của con, lúc con được một tuổi, chúng ta thấy con được bỏ vào một chiếc giỏ. Chúng ta vốn không sinh được con nên đã đem về nuôi ...- Mẹ Thanh nói, trong mắt mẹ, rõ ràng là đau đớn.

- Vậy ... tại sao ... tại sao ông lại bỏ tôi, bỏ tôi từ lúc tôi mới được một tuổi ?? - Nó dờ dẫm quay sang hỏi người đàn ông kia. Tại sao ông lại bỏ nó ? Để đến lúc này mới quay lại đón nó ? Tại sao ?

- Ta có bỏ con lúc nào đâu, là con đòi xuyên qua đây chứ bộ ! - Ông Vương tỉnh bơ nói.

- Sao ... sao lại là tôi bỏ ông ? Không hiểu .- Nó cả kinh. Nó không hiểu gì hết luôn nè!

- Thôi được rồi, đầu tiên, con phải biết được thân phận của con đã! - Bố Vương nói rồi lấy ra một chiếc hộp kính.- Con định không đeo kính hả ?

- Ô, ông ... à bố, biết con cận bao nhiêu độ sao ? - Nó

- Đương nhiên !

Nghe nó gọi một tiếng bố, bố Vương vui hẳn lên. Đã mười tám năm rồi, ông không nghe được tiếng 'bố' của đứa con gái mà ông hết mực yêu thương này.

- Đầu tiên là về tên đi. Ta tên là Long Chúa Đế Vương, con là Long Hòa Ngọc Nhi, trên con còn có hai người anh trai khác, anh cả là Long Thiên Bảo Thành, anh thứ là Long Thổ Bảo Kiệt, mẹ con tên là Ngọc Châu Bích Phương. - Bố Vương nói ra cả một loạt.

- Sao .. sao nghe tên hoành tráng vậy ạ ? Đã thế còn dài nữa. Con là Long Hòa Ngọc Nhi, ách, nghe cứ sao sao ấy bố ! - Nó chep miệng. Tên nghe cứ hoành tráng ấy ...

- Ủ, vì chúng ta là những người trong hoàng tộc! - Bố Vương.

- Ách, lại còn có 'hoàng tộc' ? Ở đây làm gì có 'hoàng tộc' hà bố ?? - Trời đất, rắc rối dữ a~

- Haizz, hơi dài dòng, nhưng thật ra, con không phải người ở đây. Thế này nhé, bên cạnh Trái Đất là một thế giới song song với nó. Có tên là Thổ Thiên Long. Con có thể coi ta là người đứng đầu của thế giới đó, gọi là Long Đế, còn con là Công chúa ở đó! -Bố Vương.

- Công chúa ư ? Con không ngờ trên đời này lại còn có một nơi như thế đấy bố, khoa học thời nay phát triển như vậy, tại sao họ lại không phát hiện ra nơi đó hà bố ? - Nó.

- Thổ Thiên Long được bao quanh bởi một tầng khí rất dày, rất khó có thể thấy được sự hiện diện của nó, con ạ ! - Bố Vương.

- Ở đó .. có phép thuật gì không bố ? - Nó gãi đầu. Coi mấy bộ anime, nó hay thấy thế lắm á.

- Không con nhé ! Trên đời này không có phép thuật, ở đó cũng như Trái Đất này thôi, tuy nhiên, khoa học bên Thổ Thiên Long cực kì phát triển, so với ở đây hơn rất nhiều . Thổ Thiên Long còn có một số truyền thống khác nữa. Khi nào con về đó, ta sẽ kể con nghe sau ! Còn đây, đây là ảnh của một số thành viên trong gia đình mình, anh cả con có vợ tên là Diệp Kim Chi. Con xem đi ! - Bố Vương giờ lấy tám ảnh ra cho nó coi.

Nó đón lấy, mở ra ... Wao ... ai cũng đẹp thiệt đấy, mà ... bố Vương trông cũng đẹp trai nữa ...

- Bố, con cũng là con của bố phải không ? Sao ai cũng đẹp mà trông con xấu vậy ??

- À, trước khi con xuyên không qua bên này, dung nhan của con đã bị đổi!

- Bố, trả con dung nhan cũ đi!

Nghe vậy, bố Vương lấy trong túi xách ra một viên thuốc màu đỏ ... Rồi đưa cho nó.

- Con uống đi.

Nó nhận lấy , cho vô miệng, nuốt cái 'ực' .

- Rồi, giờ con nhắm mắt lại và che mặt vào đi !

Nó làm y như lời bố Vương nói .

Khoảng năm phút sau ...

Nó từ từ bỏ tay che mặt ra, bố Vương, bố Việt, mẹ Thanh, ai cũng hồi hộp nhìn ...

....

Kết quả : ai cũng kinh ngạc .. tròn mắt nhìn nó.

- Sao .. xấu lắm hả mẹ, bố ? - Nó lo lắng , bồn chồn hỏi ...

....

- Con .. tự xem đi. - Mẹ Thanh đưa cho nó một chiếc gương. Nó run run cầm lấy

...

----- Hết -----

- Mong mọi người ủng hộ truyện !

- Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ !

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Nó run run cầm lấy chiếc gương mẹ Thanh đưa cho ... " Trời ơi, sao tim đập nhanh vậy nè như kiểu con gái sắp về nhà chồng ấy ... "

Nào ... một , hai, ba ...

...

...

Oaa

Trời đất ơi! Đây mà là nó hay sao ??

Xinh vậy nè ? Thật sự rất đẹp ... Này nè, mắt to, tròn, đen láy. Chiếc mũi tẹt con con, nhỏ xíu ấy, đôi má hồng hào, phúng phính. Đặc biệt, đôi môi của nó mới là đẹp nhất. Đôi môi ấy là môi trái tim, mỏng và nhỏ, chúm chím, đỏ mọng như quả dâu ấy ... và hơn nữa, trông đôi môi ấy của nó khá giống với đôi môi ngọt ngào, quyến rũ của Vân ...

Thôi kệ cô ta đi ! Tuy là khuôn mặt đã thay đổi, chiều cao thì vẫn giữ nguyên, và còn một điều ...

- Bố! Tại sao con vẫn bị cận ??

- Đó là do con chứ ai. Ở đây, suốt ngày con chỉ lo dán mắt vô cái ti vi, cái máy tính rồi lại đến điện thoại, suốt ngày đọc truyện, coi phim ... Xem nhiều như vậy, mắt con làm sao chịu nổi, cận là phải rồi ! - Bố Vương căn nhắc .

Thế là nó lại phải tiếp tục vác thêm cái kính trên khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn này. Nhưng bất quá, chỉ thêm chiếc kính vô thôi, sắc đẹp của nó vẫn không thay đổi, có khi còn xinh hơn chút xíu a.

....

- Tiểu Hòa Nhi, con, lần này phải theo bố về đây nhé ? - Bố Vương.

...

Mọi người trong phòng đột nhiên lặng im, nó cũng im lìm ... nó không muốn xa nơi này ...

- Nhi, con hãy theo bố ruột con về nhà đi! - Ông Việt (bố Việt) lên tiếng phá vỡ sự im lặng này. Ông không đành lòng để nó ra đi như vậy nhưng ông phải bỏ ruột của nó, ông chỉ là người nhận nuôi nó mà thôi ...

Nhớ lại, lúc vợ chồng ông nhận nuôi nó, nó mới có một tuổi thôi và được để trong một chiếc giỏ nhỏ nhỏ màu hồng, kèm theo còn là một bức thư nữa. Từ đó tới giờ, chưa một lần vợ chồng ông nghĩ rằng nó chỉ là con nuôi của họ. Họ chưa bao giờ ngừng yêu thương nó, họ luôn nghĩ rằng : vai trò làm cha , làm mẹ của đứa bé này chính là do họ đảm nhận, họ hết mực yêu thương nó, nuôi dạy nó, luôn mong ước cho nó được những điều tốt đẹp nhất. Hơn nữa, số họ lại không được may mắn, mẹ Thanh không thể có con, vì vậy mà, tình yêu thương họ đều là dành cho nó. Bây giờ, bỗng dưng, đứa con gái mà ông yêu thương hết mực lại rời đi, quả thật khó có thể chấp nhận, trong bức thư ông nhận được lúc mang nó về, ông chính là sợ nhất cái ngày này : cái ngày mà bỗng dưng có một người đến mà đưa con ông đi mà ông lại chẳng làm gì được, ông không phải là người sinh ra nó, ông không có quyền.

- Nhưng .. nếu con đi rồi, con sẽ phải rời xa bố mẹ, không gặp lại bố mẹ nữa ... bố mẹ sẽ như thế nào ? - Nó đau lòng nói.

- Chúng ta ... đương nhiên .. vẫn sẽ phải sống như bình thường thôi .. một cuộc sống không có con ...- Câu sau bố Việt nói rất nhỏ.

- Không được, hai người như vậy, làm sao con yên tâm. Rồi sẽ đến một ngày, bố và mẹ già đi thì ai sẽ ở bên chăm sóc hai người đây. Người ta nói ở những độ tuổi như bố mẹ bây giờ là thời điểm nghỉ ngơi, dưỡng sức và để cho con cháu phụng dưỡng đến già. Giờ con mà đi thì quả thật là không hề ổn đâu! Bố Vương, bố có thể ...

Nó chăm chú nhìn bố Vương, ánh mắt như muốn nói đến điều gì...

- Ô, được, được chứ ! Hai người đương nhiên là có thể đi cùng tôi và con bé đến Thổ Thiên Long mà. Sống cùng luôn lại càng tốt. Chỉ cần anh chị gạt đầu đồng ý là ổn hết a! Tôi và mọi người bên gia đình của con bé chắc chắn sẽ rất chào đón! - Bố Vương tươi cười nói . Dù gì, hai vị này đây cũng là người nuôi dưỡng con ông trong suốt mười tám năm, như vậy cũng coi là trả ơn đi, đón hai người về, ông nhất định sẽ bồi cho họ thật nhiều !

- Bố, mẹ, bố Vương đã nói như vậy rồi .. liệu.. ý hai người ra sao ? - Nó sáng mắt, quay ra nhìn bố Việt , mẹ Thanh.

Bố Việt cùng mẹ Thanh lưỡng lự nhìn nhau. Họ phải rời xa nơi này sao ? Rời xa quê hương thân yêu này sao ? Rời xa cả những người hàng xóm, họ hàng, những người bạn cùng tuổi của họ sao ? Họ chẳng muốn vậy.

Nhưng, họ luôn muốn được ở bên cạnh đứa con gái mà họ yêu thương như con ruột. Họ không thể rời bỏ được nó ...

...

- Chúng ta sẽ đi cùng con và ông Vương đây sang bên Thổ Thiên Long để sống cùng con và cùng gia đình bên kia của con nữa ! - Mẹ Thanh lên tiếng, bà thương con bé này nhiều lắm.

- Thiệt .. thiệt hả mẹ, mẹ và bố sẽ đi cùng con ? - Nó bất ngờ hỏi lại, trên môi bất giác nở một nụ cười rạng rỡ.

- Đương nhiên là thật rồi cô nương, con nghĩ chúng ta lại lừa con sao, con bé ngốc này ! - Bố Việt cười hiền. Ông không muốn mất đi nó.

- Yeah ! ... Ô ... nhưng bố Vương ơi, đi sang bên đó thì đi kiểu gì mà có bị sao không ? À mà đúng rồi, sao lúc trước bố nói con đòi xuyên qua đây, tại sao con không nhớ, lúc đó không phải con mới được một tuổi hay sao ? - Nó đang vui mừng trong hạnh phúc, chợt nhớ tới điều này.

- À, chuyện đó xảy ra mười tám hay mười chín năm trước rồi , lúc đó, ở bên Thổ Thiên Long con đã mười tuổi

"

....

Tại một cánh khu vườn ở Thổ Thiên Long ...

Phía bên trái kia, có một người đàn ông lớn đang ngồi trên một chiếc ghế trắng ở đó, trầm ngâm như đang nghĩ đến điều gì đó ...

- Bố ... bố đẹp trai của Đào Đào ơi !

Một cô bé nhỏ nhắn, xinh chạy tới bên cạnh người đàn ông. Đó chính là nó và bố Vương.

- Ấy da, Đào Đào của bố đi đâu đây ? Tìm bố có việc gì ?

Bố Vương cười hiền, bé nó ngồi lên đùi ông.

- Bố ơi, anh Môn Môn, anh ấy phải đi đâu vậy bố ? - Nó ngây thơ, hồn nhiên hỏi.

- À, Môn Môn phải đi sang Trái Đất để tìm bố của nó con ạ ! - Bố Vương.

- Bố anh ấy á? Sao chú ấy lại ở đó vậy bố, anh ấy sang bên đó thì bao giờ mới về ? - Nó.

- Chú ấy phải sang bên đó lúc Môn Môn mới hai tuổi, chú ấy sang đó vì muốn bắt đầu một cuộc sống mới, một cuộc sống mới ở một môi trường mới ấy! Nếu Môn Môn sang bên đó có khi sẽ không trở về nữa . - Bố Vương.

- A, vậy không được đâu, con không muốn xa anh Môn Môn của con đâu bố ! Bố cho con theo anh ấy với bố !

Nó nằng nặc túm lấy tay áo bố Vương , nũng nịu đòi.

- Con còn nhỏ, sang bên đó, sẽ không tốt, mà sang bên đó ấy, tùy từng người, có khi con sẽ bị mất trí nhớ và còn bị biến về lúc một tuổi. Có một số trường hợp đặc biệt thì sẽ không bị gì như bố của Môn Môn ấy ! Con sang đó như vậy, bố không yên tâm...

- Ừ chịu đâu, con không biết đâu, bố cứ yên tâm đi, con sẽ không sao đâu bố, mà trước khi bố cho con sang bên đó ấy, bố cho con uống thuốc ' biến nhan '* nha bố ?

- Bố đã đồng ý cho con đi đâu !

- Ừ bố ơi, Đào Đào sẽ không sao mà, bố với mọi người trong gia đình cứ yên tâm đi ! - Nó

- Anh ! - Một tiếng nói cất lên.

- Phụng ? - Bố Vương.

Một người phụ nữ trông quý phái bước đến, bà rất đẹp ... đó là mẹ của nó .

- Em nghĩ, anh hãy để con bé đi đi, Đào Đào nhà mình rất thương Môn Môn, anh phải hiểu chứ, để con bé xuyên qua đó, chúng ta ở đây sẽ luôn dõi theo nó, bảo vệ nó, nhất định sẽ ổn ! - Mẹ Phụng bế nó rồi nói.

- A, con yêu mẹ nhất ! - Nó cười tí mắt.

- Haiz .. thôi được rồi ... bố sẽ cho con sang bên đó.. giờ đi theo bố nào, Môn Môn cũng đã đi rồi đây ...

- Vâng vâng bố ! Bố cho Đào Đào đi nhanh nhanh đi !

....."

Đào Đào : tên của nó hồi bé, hai má nó phúng phính, hồng hồng như trái đào ấy nên mọi người gọi nó là Đào Đào.

Môn Môn : tên của một người nào đó.. rất quan trọng với Đào Đào à~

*thuốc biến nhan : một loại thuốc thay đổi nhan sắc.

- Là thế đó con ! - Bố Vương kết thúc phần hồi tưởng.

- Môn Môn là ai ? - Nó ngập ngừng hỏi . Cái tên này quả thật khá quen thuộc mà...

- Là ai thì đến lúc nào con sang bên kia con sẽ rõ ! - Bố Vương.

- À mà bố, chẳng lẽ .. giờ con hai mươi tám tuổi rồi sao ? - Nó hỏi. Không lẽ nó già thế rồi sao ?

- Không, tuổi thật của con được tính như ở đây, là mười chín tuổi nhỉ ? - Bố Vương.

- Vâng, sinh nhật mười chín tuổi của con vừa qua xong !

Nó vừa cười vừa thở phào nhẹ nhõm...

- Con gái, con lên chuẩn bị đi, một giờ tối nay chúng ta sẽ đi ! Mọi người bên kia rất mong con ! - Bố Vương.

- Dạ !

Nó liền chạy một mạch lên phòng nhưng chợt nhớ rằng .. đồ của nó đã để hết ở kí túc xá trên thành phố rồi ... Đúng rồi ! Không biết Thứ giờ sao nhỉ, tôi muộn vậy mà không thấy nó về chắc cô nàng lo lắng lắm đây ! Hi hi ... À mà chắc phải chụp hình lại để cho Thứ biết chứ nhỉ, thấy mình đẹp vậy chắc nhỏ ghen lắm cho mà xem.. hí hí..

Nghĩ vậy, nó liền lôi chiếc điện thoại ra chụp tận mấy kiểu rồi còn viết thêm một bức thư nữa ...

Chắc Thư sẽ không biết tối nay ... nó gặp nhiều chuyện đến mức nào đâu nhỉ ?

- Aiz, cuối cùng cũng xong rồi ! Mình để luôn chiếc điện thoại này ở đây đi, chẳng nào, bố Vương cũng sẽ mua cho mình cái mới, hí hí ... - Nó te tòn cười ...

- Tiểu Hòa Nhi ! Con xong chưa, chúng ta đi thôi ! - Bố Vương ở dưới nói vọng lên.

- Dạ bố ! - Nó nói rồi chạy xuống ...

.....

----- Hết chương 43 -----

Đ. Hime - ka : Hime đã thi xong rồi, cảm ơn những lời của các bạn đọc nhé !

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ !

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Sự Thật Phơi Bày .

Sau khi nó chạy đi, cả căn phòng im lặng, hai chân Tĩnh Anh như nhũn ra, anh ngã xuống đất, đôi mắt thần thờ như vô hồn. Tim anh đau như bị bóp chặt. Nhặt ngửa mặt lên trần nhà, tim anh thật sự rất đau, từ bé tới giờ, anh chưa bao giờ có cảm giác tuyệt vọng như bây giờ. Nam ôm lấy đầu, cố gắng che đi sự rí mướt của trái tim. Thiên, Long, Bảo đứng đó, ba cái bóng dáng cao cao đứng đó, trông lạc lõng và cô đơn vô cùng. Họ ... họ có thể cảm nhận được trái tim của họ đau đớn đến mức như vỡ ra ... Giờ nếu hình dung họ, hãy nghĩ ngay đến chữ : đau ... Vân nhìn một màn như vậy thì nhếch mép, trong lòng cô tức giận, khuôn ngực theo đó mà phập phồng, nhưng mặc dù như vậy, cứ nghĩ đến việc nó đã bỏ đi, đã rời khỏi cuộc đời của mấy anh ấy thì à còn vui hơn nữa kia. Ha ha, nghĩ sao cơ chứ, đau với à ư ? Đương nhiên chỉ nhận lại sự thất bại thôi ...

Vân đi đến chỗ Nam, định dang tay để ôm anh thì ...

- Đứng im đó ! Đừng đến chỗ tôi, đừng phiền tôi nữa !! - Nam lớn tiếng nói, không biết từ bao giờ mà giọng của anh đã trở nên khàn khàn, có lẽ là do khóc quá nhiều ...

Nam đau đớn đứng lên, tầm mắt anh rơi vào chiếc kính trên bàn, chiếc kính mà nó để lại, bỗng, anh ngớ người, như nhớ ra điều gì đó, anh cầm chiếc kính đó, vội chạy lên phòng. Mọi người cũng vì hành động của Nam mà búng tỉnh, mọi người bất ngờ nhìn theo bóng dáng của Nam mà không hiểu gì. Ngồi lại một lúc lâu, họ bắt đầu rời đi và đi lên phòng của mình. Bà Phương cũng rời đi từ lúc nào không biết. Vân vẫn đứng đó, à đang tìm một kế hoạch thật hoàn chỉnh để khiến cho mấy anh yêu lại à.

....

Nam chạy về phòng, anh lôi chiếc lap top của mình ra, sau đó tháo chiếc nơ ở kính của nó ra, anh móc cái gì đó ở trong chiếc nơ bé xíu đó rồi gắn vào lap top, màn hình lap top sáng lên, anh nhấn vào một mục gì đó ...

....

Ở dưới nhà, giờ đã là khuya lắm rồi ...

Ring ring ...

Tiếng chuông cửa nhà của sáu anh vang lên, cô giúp việc mệt mỏi chạy ra mở, mọi người trong nhà, không hiểu sao đều bật dậy sau tiếng chuông đó ...

Cô giúp việc vừa ngáp ngủ vừa mở ra, chưa kịp nhìn rõ mặt đã có hai bóng dáng lao thẳng vào trong nhà ...

- Các anh ... các anh, Nhi, Nhi nó mất tích rồi, giờ này mà nó còn chưa về nhà. Nó có ở đây không ? - Thư cùng với Như sốt sắng hỏi.

Như vừa mới bay về, việc công tác của cô kết thúc sớm hơn nhiều so với dự kiến nên cô được trở về sớm, vừa xuống máy bay thì nhận được điện thoại của Thư báo tin, cô vội vàng đến gặp Thư và đến nhà sáu anh.

- Cô ta như thế nào ... có liên quan đến bọn tôi sao ? - Thiên lạnh lùng nói, theo sau anh là Nhật, Tinh Anh, Bảo và Long.

- Ô, anh ... sao vậy ? - Như ngần tò te. Sao vậy nè ?

- Chuyện của tụi nó, cháu cũng chẳng cần biết ! - Bà Phương đứng ở bên cầu thang nói, bên cạnh là ả Vân đáng ghét.

- Bà ...

- Aaa ...

Tiếng của Nam ở trên phòng vọng xuống. Tất cả mọi người vội vàng chạy lên. Mở cửa ra thì thấy Nam đang thần thờ nhìn vào màn hình máy tính, nước mắt anh rơi, mắt đỏ hoe ...

- Nam, Nam, mày ... em sao vậy ? - Tinh Anh vội chạy đến, giữ lấy vai Nam, nặng nề hỏi.

Nam không nói gì, anh cắn môi, lắc đầu rồi chỉ tay vào màn hình máy, thấy rõ được tay anh đang run ...

- Các anh .. tự .. tự xem đi !

Nhật di chuyển chuột, trên mục hiện lên mấy cái video. Anh nhấn vào đoạn video đầu tiên ...

" Là lúc Nhi đến nhà ăn cơm sau buổi đi làm đầu tiên ?" - Mọi người cùng nghĩ .

- Em cho tụi anh xem mấy cái này làm gì ? - Long khó chịu hỏi, tụi anh đang muốn quên đi hình ảnh của nó vậy mà cái thằng này ...

- Cứ xem đi đã ! - Bảo ấn đầu Long. Anh biết, chắc chắn phải có lí do, Nam mới làm vậy...

Đoạn video chiếu đến cảnh mà nó đang ở trong bếp nấu ăn, Nam quay sang nói :

- Nhi vô tội, tụi mình trách sai em ấy !

Mọi người nghe vậy, dán mắt vào màn hình. Đúng, quả thực là Nhi không có gây sự với Vân. Bọn họ nhìn rõ được những hành động của Vân. Đầu tiên, cô ta cố tình đổ bát canh vào tay nó làm nó bị phỏng lớn, sau đó, cô về như nó cố nhẫn nhịn nên quay sang tìm chút băng gạc mà không nói gì, Vân hình như chưa thỏa mãn, cô ta nói năng về bố mẹ nó, những lời nói xúc phạm thô tục và sau đó bị nó tát - đây mới chính là lí do Nhi tát Vân ...

Mấy anh cảm giác tim bỗng nhói lên ... bọn họ hiểu sai về nó rồi ... đau khổ thật ...

- Đồ đàn bà thói tha ! - Thiên lạnh lùng văng ra năm chữ kia.

Vân thì mặt trắng bệch, mắt không còn một giọt máu, sao lại có đoạn video này được, trong bếp đâu có gắn camera ... Trong lòng ả run lên từng đợt ...

Thư và Như coi xong lườm Vân mấy cái ...

- Thì ra chuyện hôm đó là Như vậy ! - Thư hậm hực nói, thảo nào nhỏ Nhi về buồn suốt hà ...

Nhật chọn một đoạn video khác. Là lúc Như bị Vân đẩy xuống và nó cùng Thư cứu cô.

- Á, ai quay cái này vậy ? - Như bất ngờ thốt lên. Sao lúc đó có người quay mà cô không biết ta ?

- Đồ khốn nhà cô, cô dám định giết Như sao ? - Long quay sang trừng mắt với Vân.

- Ô, cái này .. em.. em không biết ... - ả run run nói . Tại sao lại có đoạn video này được ?

- Không cần chú ý đến việc này ! - Nam nói rồi nhấn chuột, chuyển sang một đoạn video khác. - Đây mới quan trọng.

Nghe vậy, Như lườm anh một cái, nói thế khác gì cô không quan trọng cơ chứ . Xì !

Thế là đoạn video khác được bật lên. Là lúc nó ở văn phòng ở Trụ sở. Nó bị Hoa hạ thuốc ngủ rồi bị lừa kí giấy - là những giấy tờ mà họ đã xem ... Sau đó, ả Vân bước vào đưa tiền cho Hoa. Sau đó, Vân nói một chút rồi ả đỡ nó ra ngoài. Vì trời cũng chập choạng tối nên nhìn không rõ. Họ chỉ biết được rằng, ả Vân đỡ nó lên taxi rồi dừng ở đâu đó sau mới về biệt thự của sáu anh. Cuối cùng là cái lúc mà nó bị dội nước vào mặt, bị họ đổ tội, xúc phạm. Ở tầm nhìn này, họ có thể thấy rõ được những giọt nước mắt của nó ...

Đau .. đau quá đi mất ! Còn đau hơn lúc vừa nãy, Hiểu lầm người con gái mình thương, xúc phạm cô ấy rồi nói muốn giết cô ấy chỉ vì sự hiểu lầm ấy ... giờ lại biết được hết sảy tất cả những sự thật sau nhiều sự việc . Họ đã sai ! ... Quả thật là đau hơn bao giờ hết ! Nỗi đau này .. họ làm sao chịu được đây ... làm sao đây. Tim họ đã chịu tổn thương nhiều lắm rồi ...

- Sao .. sao mày có những video này Nam ? - Tinh Anh run run hỏi, nước mắt không tự chủ rơi xuống ...

- Lần trước, trước khi đưa cho nhóc cái kính, em có gắn vô đó một chiếc camera mini vào đó ... giờ mới nhớ ra ... - Nam nặng nề nói. Anh định gắn cái camera này để được ngắm nhìn Nhi nhiều hơn nhưng lại quên búng mắt.

- Á à, thằng này, mày là loại biến thái, gần như vậy, nhờ đâu Nhi đi tắm mày cũng xem sao ? - Tinh Anh vội nói.

- Ách, đâu có, em đâu có xem, máy cũng không có ghi hình mấy cảnh kiểu đó đâu. Anh nghĩ em như thế nào ấy ! - Nam giật mình, vội xua tay.

...

Sáu anh lại thần thò, giờ họ đau lại càng thêm đau, họ có lỗi với nó nhiều nhiều lắm...

Chát ...

- Bà .. bà

Giọng Vân run run ... bà Phương ... vừa tát ả ...

- Đồ đàn bà thói nát, tôi luôn tin tưởng, yêu thương cô .. vậy mà .. cô lại là như vậy !! - Bà Phương hung hăng định nhảy vào đánh ả nhưng ...

- Bà dừng lại đi ! - Giọng nói lạnh tanh của Nhật vang lên . Mọi người trong phòng không tự chủ run , cảm giác lạnh người. Vân sợ hãi ngồi phịch xuống đất...

- Đánh ... rất bẩn tay ! - Nói xong, Nhật gọi điện cho ai đó. Một lát sau, có hai tên vệ sĩ lực lưỡng đến và lôi ả Vân đi ...

- Cứu, cứu em với, em sai rồi, sai rồi , e hứa sẽ không như vậy nữa, em sẽ sửa lại mà, tha cho em đi, em van xin các anh đấy !! - Vân giãy giụa.

- Lôi cô ta đi, cho cô ta sống không bằng chết ! Hừ ! - Nhật lạnh lùng nói, ánh mắt lộ rõ vẻ khát máu ...

Mọi người trong phòng im phăng phắc ...

....

Sau khi Vân đi ...

- Sao .. sao các anh lại ngu xuẩn như vậy hả ?? Sao các anh lại không tin tưởng Nhi ?? Tại sao ?? Đó mà gọi là tình yêu của các anh đối với nó ư ?? Giả dối !! - Như bỗng gào lên, cô cảm thấy đau thay Nhi ...

- Bình tĩnh, chị ơi , chị bình tĩnh, điều quan trọng là Nhi đang ở đâu ?? - Thư nước nở nói.

- Đúng rồi .. Nhi .. Nhi đang ở đâu ?? - Sáu anh đồng thanh lên tiếng, họ như bùng tỉnh giữa đau khổ.

...

....

----- Hết chương 44 -----

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ !

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Rời Đi

Ở trước cổng nhà nó là một chiếc xe ô tô đen bóng, sang trọng, đó là chiếc xe của bố Vương vừa đậu lại ... Chà ! Người nhà giàu có khác, cái gì cũng xịn.

...

- Này Nhi ! - Bố Vương gọi nó.

- Dạ bố ?

- Hừm, con muốn sang bên đó, con sẽ sống trong căn phòng màu gì đây ? - Bố Vương cung chiều hỏi.

- À .. ừm .. con muốn một căn phòng màu đen ! - Nó tíu tít.

- Ách, sao lại màu đen, con gái ai lại thế, cái con bé này ! - Bố Vương nhăn mày...

Nó ừ ừ ...

- Nhưng mà, phòng màu đen ấy ... khi bị bắn .. sẽ không lộ, bố ạ !

- Con hay bày bừa ra phòng sao ?

- Không phải là hay bày bừa bố, bố nghĩ con thế sao ? Phải là con rất hay bày bừa mà còn lười dọn ... - Nó khóc rống.

- Con .. haiz, khỏi lo, nhà mình có rất nhiều người giúp việc, con quên địa vị của chúng ta như thế nào rồi hay sao ? - Bố Vương thở dài rồi xoa trán.

- Hi hi, đâu có bố, con vẫn nhớ a. - Nó cười.

Bố Vương xoa xoa đầu nó. Ông thêm cái cảm giác được ở bên con gái ông, được trò chuyện với nó, được xoa đầu nó lắm rồi !

Chẳng mấy ai hiểu được, cái nỗi nhớ của ông nhiều đến mức nào trong suốt mười tám năm xa cách nó. Vợ ông cũng vậy, mà cả gia đình ông cũng thế, ai cũng nhớ nụ cười tươi tắn của nó, ai cũng mong nó sớm quay trở về để gia đình luôn sum vầy đầy đủ ...

....

Nó chạy đến bên mẹ Thanh, nhìn bà đang thất thần ...

- Mẹ này !

- Ồ.. ừ Nhi ! - Mẹ Thanh mơ màng nói.

Nó im lặng nhìn mẹ rồi đảo mắt nhìn xung quanh, trời thật tối, nhưng mà nơi này có nhiều đèn đường nên có thể thấy rõ được quang cảnh xung quanh ...

....

- Nhi, con không muốn nhìn lại nơi này thật lâu lần cuối sao con ? Sẽ rất lâu sau con mới được trở về đây và có khi còn chẳng được về lại đây lần nào nữa ấy chứ. Con không có một chút kỉ niệm nào hay sao ? - Mẹ Thanh buồn buồn nói, bà thật sự không muốn rời xa quê hương đâu ...

- Ồ, dạ, con cũng muốn được nhìn nơi này thật lâu, được nhìn lại những kỉ niệm từ bé của con ở nơi này, đây là quê hương thứ hai của con mà ...- Nó thờ dài, quay sang nhìn mẹ thì thấy mẹ có vẻ buồn, nó buột miệng hỏi :

- Mẹ không muốn rời xa nơi này sao ?

- Đương nhiên là không muốn rồi con, nhưng ... mẹ lại càng không muốn phải xa con, đứa bé ngọc này ! - Mẹ Thanh cười hiền nhìn nó.

Nó nhìn mẹ thật lâu. Mẹ thật là thương nó, nó biết, mẹ hay quát mắng nó, nhưng mẹ làm vậy cũng chỉ vì thương nó, muốn dạy dỗ nó, có lẽ, bà mẹ nào cũng thương là như vậy. Mẹ Thanh đã hi sinh quá nhiều thứ cho nó rồi ...

Nó đau lòng quay ra chỗ khác, nhìn những cái quang cảnh quá đỗi quen thuộc gắn liền với tuổi thơ ở đây của nó. Nó sắp phải xa nơi này rồi, sắp phải xa bạn thân của nó nữa, sắp phải xa nơi nó quyết tâm lập nghiệp và còn ... sắp phải xa người nó yêu thương ...

Không .. Không .. Tình lại đi Nhi ! Họ không thương mày, họ ghét bỏ mày !!

Nó lắc đầu thật mạnh để thôi mong nghĩ về các anh ấy, thôi nhớ đến họ ... Nhưng sao nó lại cảm thấy đau đến thế! Nó thắc mắc lắm rằng : Tại sao nó lại có thể yêu thương họ nhỉ ? Nó thương những sáu người á ? Thật khó tin mà, quá khó tin ...

...

- Nhi, con sao vậy ? Ta đi thôi ! - Bố Việt thấy nó cứ mơ màng liền gọi một tiếng.

- Dạ ! - Nó chợt bừng tỉnh sau câu nói của bố Việt, lật đật theo bố lên xe ...

Tạm biệt ...

Tại một căn biệt thự to lớn ...

Tám con người đang hí hục vui đầu trong một mớ giấy tờ ...

- Mong sao Nhi nó đang ở nhà nó ! - Như vừa tìm vừa nói.

- Vâng, em cũng mong thế! - Thur.

Họ đang lục lọi hồ sơ giới thiệu về bản thân của các sinh viên trường Đại học mà họ đang theo, và đang tìm hồ sơ của nó.

....

....

- A, tìm thấy rồi mọi người ơi ! - Thur vội vàng kêu lên. Sáu anh cùng với Như vội chạy đến chỗ Thur.

- Nhìn .. mau nhìn địa chỉ đi ! - Tinh Anh cuống cuống kêu lên, anh muốn gặp nhóc lắm rồi ...

- À .. ờm. ở khu ..xx.. làng .. yy, vùng .. vùng nông thôn ! - Thur thấy Tinh Anh như vậy cũng cuống theo, lắp ba lắp bắp nói.

- Đi, đi mau ! - Nhật vội lấy cái áo khoác.

.....

.....

Trên con đường lớn, chiếc xe của họ phóng cực nhanh. Tuy trên đường chẳng còn mấy ai, nhưng một số người đi lại đều phải kinh hãi với tốc độ này. Tất nhiên mấy anh và Như , họ đều không quan tâm đến việc ấy, điều họ quan tâm hơn hết là nó. Nhưng Thur thì .. ách .. đây là lần đầu tiên chị ấy đi với tốc độ như vậy đây, bình thường toàn là đi xe bus, chứ có bào giờ đi như vậy đâu ...

" Hu hu .. trời ơi, tha cho tôi ! Sợ quá đi mất ! " - Thur vừa khóc ròng, trong lòng kêu trời kêu đất .

...

Ngồi trong xe, Bảo nhớ lại những lời nói mà anh đã nói với nó, đã si nhục nó, lòng anh lại nhói đau. Nó chắc chắn sẽ rất giận anh cho mà xem. Anh nên làm thế nào đây ? Anh với năm người kia đã phạm phải một sai lầm quá đỗi lớn, một sai lầm liên quan đến cả hạnh phúc của họ. Đáng ra, họ phải tin nó chứ. Nhưng không, ngay cả sự việc trong nhà bếp, họ cũng đâu tin nó, nó bị phóng lớn như vậy, chắc chắn sẽ rất đau, vậy mà họ lại không mảy may để ý hay quan tâm gì hết ! Rồi còn những giọt nước mắt của nó nữa, những giọt nước mắt của buổi tối ngày hôm nay ... Giờ nhớ lại, anh thật sự hận không thể đâm chết mình đi ! Tại sao lúc đó họ lại ngu đến mức ấy. Nếu lúc đó, anh tin tưởng nó hay một người nào đó trong sáu người tin tưởng nó, tìm hiểu mọi chuyện kĩ càng mà không để sự tức giận lấn át Thế thì thật là hay !

Nhưng đáng tiếc, thói đời không tồn tại chữ 'nếu' .. cũng chỉ tại họ mù quáng, đi nghe theo lời con cáo già độc ác là Vân ...

Sai lầm này khiến họ đau đớn kinh khủng, họ chẳng thể chịu nổi, mong sao có thể sớm thấy được khuôn mặt thân quen của nó, cái khuôn mặt như đã khắc sâu vào trái tim họ này ...

...

- Đến rồi ! - Nam nói rồi vội kít phanh xa và nhảy xuống, mọi người cũng xuống theo ...

.. Đêm nay là một đêm rất dài ...

...

----- Hết chương 45 -----

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ !

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Hồi Hận Muộn Màng

....

- Đến rồi ! - Nam nói rồi vội kít phanh xe và nhảy xuống, mọi người cũng xuống theo ...

Thư chạy nhanh vào để mở cửa, đang định mở thì phát hiện cửa đã khóa ...

- Ôi không ! Cửa khóa rồi, giờ làm sao đây ? - Thư

- Khóa rồi ... chắc sẽ không có người đâu ... - Như chau mày.

- Biết đâu đấy chị, nhờ đâu nó vẫn ở trong ngủ thì sao, giờ cũng khuya rồi mà! - Thư lắc lắc đầu.

- Để anh ! - Long nói rồi tiến đến đập cái ' uỳnh ' .

Rầm...

Cánh cửa đó do để lâu năm mà bị mọt ăn gần hết, đập dễ như không, nên với sức khỏe của Long, nó đã gãy tan tành ... nhưng chẳng ai để ý đến nó hết (Cánh cửa : T^T) . Tám con người một mạch đi vào trong căn nhà nhỏ ấy, xôn xao đi tìm nó ...

- Nhi ơi!

- Nhi ơi!

- Nhi đâu rồi, Nhi ơi!!

- Nhóc, nhóc đâu rồi !?

- Nhi ơi, bà ở đâu ??

....

- Mọi người ở dưới này tìm tiếp nhé, để em với Thư lên trên lầu tìm cho ! - Như đề nghị vậy rồi cầm tay Thư kéo lên.

sáu anh cũng chỉ gạt đầu rồi quay ra tìm nó tiếp , lục lọi hết cả căn nhà ...

Lầu trên ... (cụ thể là phòng nó)

Như và Thư hí hoáy tìm

Mái được một lúc, Thư mệt quá, đi đến bên bàn nó ngồi ...

Cô bỗng nhìn thấy một cái điện thoại cùng một tờ giấy khác ... Thư cầm cái điện thoại lên trước .

...

- Chị Như .. Nhi, Nhi, nó ... - Cô run run cầm cái điện thoại và bức thư lên.

- Sao vậy ? - Như nhanh chóng chạy lại chỗ Thư.

... Bàng hoàng ...

- Đây .. đây là gương mặt thật của Nhi đó sao ? - Như.

- Xinh .. quả thật rất xinh mà! Hóa ra, bấy lâu nay, nỡ nhân ở ngay bên cạnh mà em không biết ... - Thư nuốt nước miếng cái ' ực ' .

- Á .. hu hu ...

Như bỗng ngồi xuống khóc rùng rùng ...

- Sao vậy chị ? - Thư thấy thế, vội hỏi.

- Hu hu ... thế này thì ...

- Thế này thì sao ? - Thư.

- Thế này thì Nhi, nó xinh hơn chị rồi ! - Như đau lòng, xót ruột nói.

Mọi lần, đi cùng Thư với Nhi, cô rất tự tin về sắc đẹp của mình nha! Vì trong số ba người, cô xinh nhất. Nhưng giờ thì ...

Thư nghe Như trình bày vậy thì cũng đau lòng, nói :

- Em còn tệ hơn chị nữa nè! Em xấu nhất rồi!

Từ nay, chắc cô chẳng dám đi chơi với hai người này nữa đâu. Hức, hồi trước, khi Nhi vẫn là khuôn mặt cũ như trước, hai chúng nó cùng hội cùng thuyền, nhan sắc tầm thường bằng nhau. Giờ thì, hức, khác quá rồi ...

....

Hai cô gái cứ luyện thuyền về chuyện vãn vơ như vậy một hồi ... nhưng chẳng một ai biết rằng : sẽ rất lâu sau .. sẽ rất lâu, họ mới gặp lại nó ...

.....

- A, mà còn thư nữa đây chị ạ ! - Thư kết thúc phần than vãn của mình, chuyển sự chú ý sang bức thư đang để nguyên trên mặt bàn.

- Đâu, đưa chị xem nào, có khi Nhi nó lại bắt chước viết thư giống trong phim truyền hình ấy nhỉ! - Như cười cười nói, quên luôn cái đau lòng mà cô than vãn suốt vừa rồi. Hai người bắt đầu mở thư ra đọc ...

"

Gửi Thư và chị Như thân yêu của em !

Chắc hai người sẽ rất bất ngờ về gương mặt thật của em có phải không ? Hi, đến em còn cảm thấy kinh ngạc lắm chứ bộ. Từ bây giờ á, nếu có dịp đi chơi cùng hai người chẳng hạn, em sẽ chẳng phải á ngại nữa, em sẽ tự tin bước đi đâu luôn, há há! (Thư và Như đọc đến đây thì liền bĩu môi). Nhưng đây chỉ là ' có dịp' thôi, vì .. có lẽ, sẽ rất lâu sau, em mới được gặp lại hai người, em sẽ đi đến một nơi ở mới, sống cùng với bố mẹ ruột của em ...

Mà này, em nói nghe nhé, tên thật của em là : Long Hòa Ngọc Nhi cơ ! Tên nghe hoành tráng và hơi hướng cổ trang quá đúng không ? Hi hi ...

Sự việc buổi tối ngày hôm nay, thực sự khiến em đau muốn chết đi, nhưng hai người đừng lo nhé, em sẽ ổn thôi, bên cạnh em còn có rất nhiều người luôn quan tâm và yêu thương em

Hai người có nghĩ, em nên gỡ bỏ tình cảm này đi hay không ? Em thật sự quá mệt mỏi rồi ...

Em đi rồi nhưng hàng tháng vẫn sẽ nhắn tin gửi cho hai người đều đều nhé! Tạm biệt ...

Mà đừng có cho ai đọc và biết về bức thư này cũng như dung nhan thật của em nhé!

Bye bye ...

Yêu hai người nhiều.

Long Hòa Ngọc Nhi

...."

Phịch ...

Như đau đớn, hoang mang ngã xuống nền gạch. Nhi - nó bỏ đi thật rồi ...

- Em .. em phải nói cho các anh ấy biết mới được chị ơi ! - Thư run run cầm lá thư định chạy xuống lầu, nhưng vừa bước chân ra khỏi cửa đã bị Như túm lại ...

- Em điên à ? Em Không nghe Nhi đã dặn như thế nào sao ? Nó nói là không được cho ai đọc hết! - Như túm lấy tay Thư.

- Nhưng mà, nhưng mà ...- Thư run run tay, nước mắt cô rơi xuống ...

Như liền ôm lấy Thư ...

- Em yên tâm đi, Nhi nó nói sẽ gửi tin nhắn về cho chúng ta mà, rồi chúng ta sẽ hỏi nó sau, đừng lo !

- Dạ! - Thư cũng vòng tay ôm lấy Như. Tiếng nước nở của hai cô gái vang lên trong phòng ...

Một lát sau ...

Như và Thư dặt tay nhau xuống phòng, hai mắt sưng lên vì khóc nhiều, mặc dù họ đã rửa mặt đến rất rồi nhưng vẫn không che dấu được .

- Hai em ... làm sao vậy? - Long thấy hai người như vậy thì lo lắng hỏi. Tìm mãi ở dưới lầu nhưng không thấy nó, liệu có phải đã xảy ra chuyện gì không ?

- Nhi .. bỏ đi rồi! - Như run run nói.

- Hà ? - Sáu người đồng thanh lên tiếng, trong rõ ràng là bất ngờ, kinh ngạc đến tột cùng. Tìm sáu người thất chặt lại, đau đến nỗi không thở nổi ...

- Em nói .. là sự thật sao ? Thật sao ? - Tinh Anh run run lên tiếng.

Sáu con người vô tình ấy chỉ mong sao Như sẽ nói là " Em nói đùa thôi, hi hi " rồi nó - người con gái họ thương sẽ xuất hiện đằng sau, mỉm cười tươi tắn với họ ... như bao ngày ... nhưng ...

Như không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Thôi rồi! Tìm họ như vỡ tan từng mảnh, đau đến độ không tả nổi. Nó rốt cuộc đã rời đi rồi! Rốt cuộc cũng đã rời bỏ họ rồi đấy! Nhưng ... có nhất quyết phải bỏ đi như vậy không ??

- Tại sao nhóc lại phải ra đi cơ chứ? Tại sao ?? - Nam mơ hồ nói điều này ra.

Nghe vậy, Thư tức giận ngược mặt lên, mặt cô, cơ hồ đã đầy nước mắt ...

Cô trừng mắt, nói lớn ...

- Nghe rõ đây : Nhi nó yêu các anh !!! Nó đã phải rất bối rối, đau khổ vì gặp phải tình cảm, hoàn cảnh như thế này. Đã nhiều đêm nó không ngủ, nó thức, nó nghĩ về các anh, nó khóc, khóc nhiều. Nó nói : nó không biết phải đối diện với thứ tình cảm này như thế nào ? Phải làm sao bây giờ đây ?? Các anh thì sao, không tin tưởng nó còn làm nó đau khổ vạn lần. Các anh, có ai hiểu cái cảm giác, khi yêu ai đó, bị họ xúc phạm, không có được sự tin tưởng của họ, bị họ đánh rồi nói những lời nhảm tâm đến tận cùng làm cho khổ sở đến tan nát muốn chết, nó đau đến mức nào không ?? Tuy tôi không có biết nhưng tôi được chứng kiến và hiểu. Giờ thì sao ? Hay rồi chứ, nó bỏ đi rồi, vừa lòng mấy người hay chưa vậy ? Khi chưa tìm hiểu rõ một vấn đề mà đã đổ cho nó là kẻ đào mỏ ? Nói các anh thông minh, nói các anh tài giỏi, vậy mà thực sự các anh cũng chỉ có vậy thôi!

....

" Nhi nó yêu các anh "

" Nhi nó yêu các anh "

....

Câu nói này cứ vang dội trong đầu sau người. Nhóc ấy có yêu họ, có tình cảm với họ đấy! Vậy mà các anh đã làm cái gì đây? Họ làm cho người mình thương phải đau khổ! Họ sai rồi, đã quá sai rồi. Họ phải làm sao bây giờ ? Nó đã đi rồi, rời bỏ họ rồi! Liệu nó có còn thương họ không ?

Họ hối hận, vô cùng hối hận, nhưng hối hận giờ này cũng đã quá muộn ...

....

----- Hết chương 46-----

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Trở Lại Quê Hương

Sau khi hoàn tất các thủ tục và các việc khác, nó cùng với bố Vương, bố Việt và mẹ Thanh tiến vào khu vực trung tâm của Thổ Thiên Long - quê hương

của nó. Thổ Thiên Long là một thế giới rất đẹp và thực sự đạt đến sự hoàn mỹ. Khoa học ở đây đặc biệt phát triển vượt bậc. Có rất nhiều thứ máy móc kì lạ mà nó chưa bao giờ được thấy ở bên Trái đất. Quả thật, con người ở đây rất thông minh! Nơi này còn đặc biệt được thiên nhiên ưu ái nữa, có rất nhiều loại cây mà ở Trái đất được cho là quý hiếm và đang phải ra sức bảo tồn, ở Thổ Thiên Long có rất nhiều, những cây cổ thụ cao tới trăm mét, rộng khoảng chục mét đi. Con người ở đây rất yêu quý ngành động - thực vật và họ rất hiền lành, cởi mở. Đi qua những khu chợ, nó mới biết được con người nơi đây hiền lành, hòa đồng tới mức nào.

Ở Thổ Thiên Long rất tôn thờ Rồng. Theo truyền thuyết kể rằng: Rồng đặt chân tới nơi này đầu tiên. Sau hàng chục thế kỉ sinh sống lâu dài, vào một ngày, một con rồng có tên là Long Thiên Quốc Nhiên, khi đi vào rừng, có gặp một cây ăn quả, quả của cây ấy có bảy sắc màu cầu vồng, Nhiên mang về nhà, anh ta liêu mạng ăn cái thứ cây kì cục đó. Phép màu từ đâu tới, từ một con rồng lớn, Nhiên trở thành một thứ động vật kì lạ - anh biến thành một con người. Thế là cứ thế, dần dần, ai cũng biết đến việc đó và thế là cứ thế, mọi người cũng ăn cái quả đó và biến thành con người, họ xây dựng một thế giới mang tên Thổ Thiên Long và gìn giữ đến tận bây giờ. Và người đứng đầu - cũng là vị vua đầu tiên là Long Thiên Quốc Nhiên, vì thế mà họ Long được coi là con cháu của Nhiên, còn nó, nó là cháu nội đời thứ năm mươi tám của ông. Cái cây có bảy màu sắc kì đã được lưu giữ lại ở một nơi kín đáo, nó mang tên Thất Sắc Thần.

Đó chính là truyền thuyết mà bố Vương đã kể cho nó, còn nó cũng không biết có thật hay là không nữa ...

* Thổ Thiên Long : đất trời đều là của Rồng.

- Tiểu Hòa Nhi, chúng ta đến nơi rồi đó con ! - Bố Vương gọi nó.

- À .. dạ! - Nó đang suy nghĩ miên man, vội bưng tỉnh.

Theo như lời bố Vương nói thì hoàng tộc sống trong một tòa lâu đài rất lớn, có từ rất lâu rồi nhưng vẫn luôn được gìn giữ cẩn thận và hiện tại, nó đã đến rồi.

Nó hào hứng bước ra khỏi xe cùng với mọi người ...

Tòa lâu đài to lớn hiện trước mắt nó ...

....

...

- Oa ... đẹp ... quả thật, rất, rất đẹp ! - Nó thốt lên.

Vì sao ư ?

Vì trước mặt nó là một lâu đài to khủng khiếp luôn, đó là một lâu đài tuyệt đẹp, vô cùng sang trọng, rực rỡ và to lớn. Nó phải chắc chắn một điều rằng, ở Trái đất sẽ không bao giờ có một tòa lâu đài kinh khủng như thế này.

Trời ơi, vậy là từ bây giờ nó sẽ sống ở một nơi thế này sao ? Hạnh phúc quá đi a~

- Nhi, con thấy nó quá đẹp đúng không ? Mẹ chưa bao giờ được thấy một tòa lâu đài như vậy! - Mẹ Thanh suýt xoa.

- Vâng, con cũng cảm thấy giống mẹ đấy, quả thực đẹp không chê vào đâu được! - Nó gật đầu đồng tình.

- Nào, mọi người, chúng ta cùng đi vào thôi! - Bố Vương cười tự hào.

...

Thế là nó cùng với ba bậc phụ huynh bước vào trong tòa lâu đài. Mà đi, thật sự rất mỏi chân, bố Vương nói, mọi người sống trong đây, đi vào đây, thường thì là đi bằng ô tô gì đấy. Nhưng tại nó đòi ngắm cảnh nên đành đi bộ, bố Vương sợ nó lạc đường nên cũng lắc đầu mà đi theo. Giờ nó cảm thấy cực kì hối hận khi ra quyết định như vậy ...

....

- A, mọi người nhìn này! - Nó tròn mắt chỉ chỉ tay.

ba bậc phụ huynh cùng quay ra nhìn ...

" Con bé chỉ cái gì vậy ta ? " - Đây là suy nghĩ của ba người khi quay ra nhìn mà chẳng thấy cái gì ngoài mấy cái cây xanh xanh, to to ...

- Oa, trông thật đẹp, bố mẹ nhỉ ? - Nó chống tay, ngồi xuống rồi suýt xoa nói.

" Cái gì mà đẹp cơ ? " - Ba bậc phụ huynh vẫn chưa hiểu gì.

...

- Này, con gái, con chỉ cái gì vậy ? - Bố Việt ho ho vài tiếng, hỏi nó.

- Ách, bố mẹ ... này giờ mọi người không nhìn thấy gì sao ? - Nó quay mặt lại, mặt vô cùng biểu cảm nói.

- Khụ, đương nhiên là có nhìn thấy chứ, nhưng không biết là con đang chỉ cái gì thôi, ở đây ngoài mấy cây xà cừ xanh còn có cái gì nữa sao ? - Bố Vương.

- Đứng đây, mẹ chẳng biết là con đang nói cái gì đẹp nữa. - Mẹ Thanh gật gật đầu.

....

- Haiz, thì là, con đang nói cái cây này này ...

Nó tiến đến một góc tường nhỏ, vén chiếc lá dương xỉ ra, hiện trước mắt họ là một cây hoa lan vàng nhỏ.

- Ô, hóa ra là hoa lan à ... Chắc, công nhận là nó đẹp thật đấy!

Bố Vương chép miệng.

- Ủ, công nhận, nhìn thật đẹp mắt.

Bố Việt gật đầu đồng tình.

- Mẹ hồi xưa cũng thích hoa lan dữ lắm, con gái! - Mẹ Thanh cười cười.

- Ủ, đúng rồi, hồi xưa, tôi hay mua cho bà hoa lan nhỉ ? - Bố Việt.

- Đúng, hồi đấy, ông hay mua hoa lan vàng này đấy. - Mẹ Thanh.

- Vợ tôi cũng khá thích hoa lan nữa này. - Bố Vương cùng tham gia.

- Ô, vậy chị nhà thích hoa lan gì vậy ? - Mẹ Thanh.

- Bà ấy thích hoa lan tím cơ! - Bố Vương.

.....

....

Thế là ba bậc phụ huynh cứ mãi tám về hoa lan, mà đã thế, hết hoa lan còn chuyển sang hoa đại, hết hoa đại lại chuyển sang hoa sứ ...

....

- - Nó

.....

....

- Trời ạ! Ý của con không phải là nói về hoa lan, mà ý của con là nói về con tắc kè xanh xanh kia kìa! - Nó bực mình lên tiếng.

- Hà ? Con gì cơ ? - Bố Vương.

- Con tắc kè!! - Nó bấu môi, hậm hực nói.

...

Ba bậc phụ huynh đứng đờ ra đấy ...

Quạ quạ quạ

Một đàn quạ bay qua đầu ba người ...

Trời ạ, hóa ra là con bé đang khen con tắc kè xanh xanh dưới gốc cây kia đẹp. Thế mà họ lại cứ tưởng là cây hoa lan.

Mà có ai ngờ, nó lại đi khen con tắc kè đẹp cơ chứ ? Cái cây hoa lan trông đẹp thế kia mà không khen câu nào, toàn đề ý đi đâu đâu không hà!

- Mẹ cứ tưởng là con nói đến cây hoa lan chứ! - Mẹ Thanh.

- Con nói đến hoa lan làm gì, hoa lan ở bên kia ngắm nhiều rồi, tắc kè mới là loài con chưa thấy. Ấy da, xem kia, nó có thể biến đổi màu nữa kia. Ô, hay thật đấy! - Nó cảm thán.

- - Ba bậc phụ huynh.

- Ách, thôi, chúng ta đi đi bố mẹ, con hồi hộp và rất nóng lòng muốn gặp mọi người ! Đi thôi! - Nó hào hứng, bước đi trước.

Ba bậc phụ huynh cũng đi theo.

....

- A, cuối cùng cũng đến rồi, mệt quá! - Nó thở hồng hộc nói,

- Tại con đòi đi bộ nha! - Bố Vương.

- Sao bố không nói sớm là đi lâu như vậy mới đến chứ! Hức ... - Nó

- Xem con kia, con gái ai lại thờ như thế kia, vô duyên quá! Mau lấy lại lịch sự để vô gặp mọi người chứ! - Mẹ Thanh.

- Vâng!

...

- Thôi, vào nào!

Bố Vương tiến lên trước mở cửa ...

.....

----- Hết chương 47 -----

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Gia Đình ...

... Xoạch, cánh cửa vừa mở ra, thì ...

- Aaa ... Tiểu Hòa Nhi yêu thương của mẹ, mẹ nhớ con muốn chết! Hu hu ... - Một người phụ nữ lao đến bên nó, bà ôm chặt lấy nó. Đó là một người phụ nữ tuổi trung niên, tuy nhiên, bà rất đẹp và trẻ. Nó đã được nhìn ảnh của bà khi ở Trái đất, đây là mẹ ruột của nó - Ngọc Châu Bích Phượng.

Nó mãi phân tích bà, nhưng bà ôm nó càng ngày càng chặt khiến nó ngay cả thở cũng cảm thấy khó khăn ...

- Ách, dạ, dạ ... con, khó thở quá ... - Nó cố gắng nói rồi vươn tay ra. Khi nghe mẹ Phượng ôm chặt lấy mình rồi khóc nức nở, nó cảm nhận được một dòng suối ấm áp chảy vào lòng nó làm nó xúc động không thôi. Người mẹ đã sinh ra nó ở ngay trước mặt nó đây, có thể, trong mười tám năm ở Trái đất, nó không có nhớ về mẹ nhưng khi được mẹ ôm, ngoài cảm giác ấm áp kia, nó còn có cảm giác vô cùng quen thuộc, gần gũi.

- Ấy chết thật, mẹ xin lỗi con nhé, Tiểu Hòa Nhi của mẹ, là do mẹ nhớ con quá, con có sao không ? - Mẹ Phượng vội vàng gỡ tay mình ra rồi lau nước mắt, ngập ngừng nói.

- Mẹ .. - Nó sịt sịt gọi tiếng ' mẹ ', mắt nó cay cay.

Nghe tiếng mẹ được phát ra từ miệng, mẹ Phượng vui mừng không thôi, bà nhớ cái tiếng gọi này lắm rồi, ngày nào bà cũng mong nhớ đứa con gái cưng của bà, giờ nó đã về bên bà rồi, thật sự quá hạnh phúc mà.

- Tiểu Hòa Nhi của mẹ vẫn xinh như ngày nào. - Mẹ Phượng xoa xoa khuôn mặt nó, cười hiền nói.

...

- A, Tiểu Hòa Nhi, anh nhớ em nhiều lắm cơ! - Một chàng thanh niên đẹp trai, hết sức tuấn tú đi về phía nó, theo như bố nói, đây là anh Ba của nó - Long Thổ Bảo Kiệt.

- Chào Tiểu Hòa Nhi, đây là lần đầu chị được gặp em đấy! - Một cô gái xinh đẹp đi đằng sau, mỉm cười nói, tay của cô gái ấy khoác lên tay của một người con trai tuấn tú khác. Đây là anh Hai - Long Thiên Bảo Thành và chị dâu - Diệp Kim Chi đây mà.

- Anh là Bảo Kiệt đúng không ạ? - Nó chớp chớp mắt nhìn Bảo Kiệt, trông đến là đáng yêu.

- Oa, em gái bé nhỏ của anh vẫn nhận ra anh kìa, anh thương em nhất luôn! - Nhìn biểu hiện hết đời đáng yêu của cô em gái nhỏ, Kiệt không chịu nổi, vươn tay ra định ôm nó ...

- Ấy da, trời đang nóng nha, Kiệt ca ca đừng mạnh động a~ - Nó biết được ý đồ của anh liền tránh ra ngay lập tức làm Kiệt phải bủ môi, anh chỉ muốn ôm một cái thôi mà ... Nó nhìn biểu hiện của Kiệt thì cười hi hi mấy tiếng.

- Kiệt, em nó mới về nhà, em phải để cho Tiểu Hòa Nhi nhà mình nghỉ ngơi chút chứ. Tiểu Hòa Nhi, em có mệt không? - Bảo Thành cười cười hỏi, trông đến là dịu dàng, ôn nhu.

- Dạ, anh Hai, em .. một lát ạ, lên đến đây làm em kiệt sức muốn chết ấy, haiz, đường từ cổng vô đến đây, xa quá xá a. - Nó nhăn mặt, ỉu xiu nói.

- Vậy thì sớm lên phòng nghỉ ngơi em nhé! - Thành lại cười, nụ cười của anh ấm áp như gió xuân ấy.

- À à, chào em, chị là vợ anh Thành, chị là ...

- Diệp Kim Chi! - Nó tiếp lời của Chi.

- Ấy, đúng rồi! - Chi cười híp mắt.

- Hi hi, vâng, mà cũng tiếc quá nhỉ, đám cưới của hai anh chị em lại không tham gia được ...- Nó thở dài thườn thượt.

- Cháu làm sao mà sang bên đây được! - Một giọng nói mềm mại cất lên. Đi về phía nó là một nó là một người phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp, yêu kiều cùng với một người đàn ông tuấn tú và một bé gái hết sức dễ thương.

- Ách, dạ, ...

Nó nhìn họ mà chẳng biết nên gọi là gì đây? Bố Vương chưa nói với nó về người này.

- À, Tiểu Hòa Nhi, đây là cô của con - Long Lục Kỳ Huệ! - Bố Vương nhìn mặt nó ngu ngơ như vậy liền nhanh chóng nói.

Chà, ông quên mất, không giới thiệu cô em gái của ông với nó rồi ...

- À, cháu chào cô cùng với .. chú nhà và em ạ .. - Nó tự mày mò về cách xưng hô rồi nở nụ cười nói.

- Ủ, Tiểu Hòa Nhi của cô vẫn ngoan như ngày nào, đây là chồng cô, tên là Kiều Minh Tuấn, còn đây là con gái của cô, tên là Long Ngọc Ly, và ...- Cô Huệ đang nói thì ...

- Này, Tiểu Ly, anh tìm được Sinsin rồi này! - Một giọng nói trẻ con của một cậu bé cất lên, trông cậu .. chẹp, xinh trai thật đấy.

- A, anh Hai, anh tìm được rồi à? Ôi, em nhớ nó quá đi mất, mấy ngày nay không thấy nó đâu hết tron. - Ngọc Ly vội chạy đến bên cạnh cậu bé và ôm lấy con vật mang tên Sinsin, và con vật tên Sinsin ấy lại chính là con tắc kè mà nó khen đẹp trên dọc đường đi vừa rồi. Nó tròn mắt nhìn, hóa ra đây là thú cưng của em nó a, chẹp, chẹp, không ngờ ngay cả một con tắc kè cũng được đem ra làm thú cưng ...

- À, còn đây là con trai của cô, tên là Long Ngọc Phụng. Hai đứa, mau chào chị Nhi đi! - Cô Huệ cười cười.

- Chúng em chào chị ạ! - Hai đứa trẻ cùng đồng thanh gọi nó. Nó cười hi hi :

- Ủ, chào hai em, ngoan quá à! - Nó tiện tay捏 má Phụng, ầy da, da trẻ em có khác, mịn màng kìa a ...

....

-À, giới thiệu với mọi người, đây là bố mẹ của con ở bên Trái đất ạ, mẹ Thanh và bố Việt!

Nó không quên hai bậc phụ huynh kia của nó, cười hớn hở giới thiệu với mọi người trong gia đình

- A, chào hai anh chị, cảm ơn anh chị vì mười tám năm qua đã nuôi nấng Tiểu Hòa Nhi và đã giáo dục nó lên người. Tôi vô cùng cảm kích trước tấm lòng của hai anh chị! - Mẹ Phương cười rạng rỡ nói. Đây là hai người đã chăm sóc cho con gái bà suốt những năm tháng qua, bà phải bồi cho họ thật đủ

mới được.

- Vâng, chúng tôi coi con bé như con cái ruột vậy! - Mẹ Thanh cười.

- Vậy từ giờ, hai người sẽ ở lại đây chứ? - Mẹ Phụng cười gật đầu.

- Đúng đó mẹ, từ giờ họ sẽ ở với chúng ta, ở với con! - Nó tiếp lời thay mẹ Thanh.

- Thôi, được rồi, giờ mọi người vào trong nhà cái đã! - cô Huệ.

- Chị Nhi ơi, đi thôi chị, Ly sẽ cho chị cùng chơi với Sinsin nhé chị? - Ngọc Ly kéo lấy tay nó, mỉm cười nói.

- Ừm, được chứ! - Nó cười híp mắt, con bé trông dễ thương thế không biết, trên mặt ai cũng là sự vui mừng rạng rỡ. Có lẽ do họ rất vui mừng, hạnh phúc khi gia đình đã đầy đủ thành viên...

Nó nhìn mọi người, ai cũng luôn luôn có một nụ cười tươi tắn trên môi, sự ấm áp khi được ở bên họ khiến nó vui mừng không thôi, nó dõi theo bóng dáng từng người rồi nở nụ cười rạng rỡ, thuần khiết ...

- Chị Nhi, mình vô nhà thôi. - Ngọc Ly thấy nó cứ đứng cười một mình, nghiêng đầu nói.

- Hìhì, ừ nhỉ, mình vô thôi, Tiểu Ly! - Nó vội nùng tỉnh, cúi xuống, mỉm cười nói với Ngọc Ly.

....

Giờ đây, nó đã có một gia đình mới vô cùng vui vẻ, tràn ngập sự ấm áp mà nó hằng ao ước. Mọi người ai cũng yêu thương và quan tâm nó. Nó sẽ sống thật hạnh phúc và đặc biệt là phải có quy củ. Vì hiện tại, nó không phải là một con nhò nhà quê nữa, mà là công chúa của Thổ Thiên Long - Long Hỏa Ngọc Nhi.

....

----- Hết chương 48 -----

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cuộc Sống Ở Thổ Thiên Long

- Bắt đầu từ chương 49, mọi người coi là phần hai của truyện nhé!-----

Phần Hai : Đem yêu thương về nơi xuất phát.

Chương 49 : Cuộc sống ở Thổ Thiên Long.

.....

Cuộc sống của nó ở Thổ Thiên Long chính thức bắt đầu rồi đây. Vì có thân phận khá là cao nên nó sống vô cùng dư giả và hết sức thoải mái, muốn gì có đó, đã thế, nhà có nhiều người giúp việc nên nó lại chẳng phải làm gì. Vì vậy mà mức độ lười của nó ngày càng tăng cao.

Cánh đàn ông trong nhà thì đều đi làm hết, bố Việt tuy là người mới nhưng bố cũng có chút kiến thức về kinh doanh, quản lí vì vậy mà nhanh chóng có thể làm việc ở tòa nhà quản lí.

Phụ nữ ở Thổ Thiên Long rất ít khi phải ra ngoài làm, việc của họ là làm một người vợ tốt, đảm đang, yêu thương gia đình; một người con, người cháu ngoan ngoãn...

Nó hiện tại đang nhàn rỗi cùng với những con người cũng hết sức nhàn rỗi là mẹ Phụng, mẹ Thanh, chị Chi với mẹ con nhà cô Huệ làm một công việc hết sức quen thuộc, đáng chú ý của những người phụ nữ nói chung hay là của gia đình nó nói riêng, là tám chuyện ...

- Chị ở đó, rồi cuộc sống có vất vả không chị Thanh? - Mẹ Phụng hỏi.

- Cũng tạm ổn em ạ, đủ ăn đủ sống. Với lại con bé Nhi nó cũng ngoan nên không có vấn đề gì nhiều! - mẹ Thanh cười nói - Chỉ mỗi tội con bé này ham mê ngủ quá nên đôi lúc còn hơi nhức đầu!

- Ách, mẹ này, mẹ không biết thôi, đó là vì buổi tối con chăm học quá nên sáng mới ngủ dậy muộn, con cũng không hề muốn như thế đâu mẹ. - Nó biện minh.

- Gớm, thừa cô nương, tính cô tôi còn lạ gì nữa. Nói là học, xong lúc sau, tầm khoảng năm, mười phút lên trên kiểm tra thì đã thấy con bé ngủ khò khò rồi. Chấm ở đâu? - mẹ Thanh.

- Mẹ này ... đâu có đâu ... - Nó hết lời để nói lại, chột chột ngón tay, ai oán nhìn mẹ Thanh vì khơi ra tật xấu của nó.

- Cô cũng hay ngủ nướng nữa nè, chú con toàn kêu ca thôi ạ, mệt chết mất. Giấc ngủ cũng bị quấy phá, họ đi làm thì phải dậy sớm, chúng ta không phải làm thì dậy làm được cái gì đâu, ngủ không phải sẽ tốt hơn hay sao chứ! - Cô Huệ vừa đưa miếng táo lên miệng vừa nói.

- Ông xã của cháu con bắt cháu ngủ nhiều để lấy sức khỏe cơ, chẳng lẽ anh ấy muốn biến cháu thành một con heo sao? Ngủ nhiều quá sẽ béo đó! - Chi nhìn mọi người, thở dài nói.

- Chi là sướng nhất rồi, yêu trúng Thành nhà cô, nó yêu thương cháu dữ lắm, lại còn dịu dàng, biết chăm sóc vợ nữa chứ. Chẹp, đúng là không còn chỗ nào để chê nó cả! - Cô Huệ nhìn Chi.

- Sao mọi người không dậy sớm mà nấu cho bố, chú với các anh đồ ăn sáng đi ạ? - Nó tròn mắt hỏi. Nãy giờ toàn nghe mọi người nói về việc ngủ muộn, mặc dù người làm ở đây rất nhiều nhưng chỉ ít cũng phải nấu bữa sáng cho mọi người đi làm chứ nhỉ? Không thì chẳng lẽ chỉ ở nhà hưởng thụ thôi sao?

Mẹ Phụng, cô Huệ và chị Chi nhìn nhau, cúi gằm mặt xuống, nó nhìn thấy tai họ có chút ửng đỏ. Sao vậy nhỉ?

- Haiz, là cũng muốn lắm nhưng không được, con ạ! - mẹ Phụng lên tiếng.

- Sao vậy ạ? - Nó.

- Cũng đều có nguyên nhân hết chị ạ! - Ngọc Phụng lên tiếng.

- Ủa, là sao Phụng? - Nó quay sang nhìn Phụng.

- Chị không biết chứ, mẹ em cùng bác và chị Chi đã mười sáu lần vô bếp rồi, nhưng chị biết thế nào không? Mười sáu lần đó, không lần nào là bếp ăn không bị nổ cả. Cũng may là nhà bếp cách xa khu vực lầu đài đây chị, chứ nếu không thì ... đủ biết nơi này sẽ ra sao rồi. - Phụng nhún nhún vai kể lại 'thành tích' của ba người kia.

Nó cùng mẹ Thanh nghe vậy, nuốt nước bọt cái 'ực'.

"Đáng sợ thật ..."

....

- Chỉ là do không may thôi chứ bộ ... - Chi lè lưỡi nói, nhớ mấy lần ấy, mặt cô lúc nào đen sì hết ạ.

- Vâng, là do không may, không may những mười sáu lần. - Phụng bấu môi nhìn cô. Chỗ này có mình cu cậu là con trai.

- Cô Huệ, cô xem, con trai cô cứ bắt bẻ chúng ta hoài ạ! - Chi bắt mồm kêu lên. Thằng nhóc này càng ngày càng không ưa nổi nó mà.

- Phụng Phụng, con không bênh mẹ thì thôi, sao cứ phải nói ra những lời nói ấy ... mẹ tổn thương lắm ạ. - Cô Huệ nhìn Phụng.

Phụng nhìn mẹ mình, sau đó lại thở dài rồi quay ra chơi tiếp game, không để ý nữa ...

....

- Mà Nhi có biết nấu nướng gì không con? - mẹ Phụng chuyển chủ đề.

- Dạ, cũng là được hai, ba món thôi mẹ. - Nó cười ngượng. Đó đều là những món Long dạy nó.

Long? Bỗng, trong đầu nó hiện lên từng hình ảnh lúc nó và anh đang nấu ăn. Khuôn mặt anh vẫn luôn luôn đẹp, vẫn luôn luôn rạng ngời như ánh mặt trời. Trong lúc nấu, khi dạy nó, anh luôn cười, một nụ cười thật sự ấm áp, tỏa nắng, khiến nó rung động không thôi. Nó rất nhớ những lúc anh thử món ăn của nó khi nấu xong, tuy rằng chúng chẳng ngon gì nhưng anh vẫn cười. Anh nhẹ nhàng nói với nó rằng: "Giỏi lắm cô nhóc của anh, mới lần đầu mà đã nấu được như vậy, em cũng có năng khiếu đây, anh rất thích! Ngon lắm!". Nó biết anh chỉ nói vậy để nó vui thôi, vì nó có nghe mấy người làm ở nhà anh nói là sau khi ăn món ăn của nó, anh bị đau bụng suốt ba ngày liền ...

Nhưng giờ tay nghề của nó cũng khá nên nhiều rồi. Nó rất mong, có thể một lần nấu cho anh ăn ... nhưng chắc chẳng còn cơ hội nữa đâu.

Nghĩ đến đây, tim nó lại đau một hồi, dù không muốn nói, nhưng nó đang rất nhớ họ ...

....

- Tiểu Hòa Nhi! Tiểu Hòa Nhi!

- Ách, dạ mẹ? - Nó vội bừng tỉnh sau tiếng gọi của mẹ Phụng.

- Cái con bé này, hôn đề ở đâu này giờ mẹ gọi không nghe gì hết. Con nói con biết nấu, vậy nấu cho mọi người ăn thử nha con? - mẹ Phụng.

- Cô cũng muốn xem qua tay nghề của cháu nữa. - Cô Huệ gật đầu.

- Mẹ cũng chưa bao giờ ăn món con nấu hết. - mẹ Thanh.

- Chị Nhi, Tiểu Ly cũng muốn ăn. - Ly nhìn nó, sáng mắt nói.

....

- Vậy được rồi, để con đi nấu cho mọi người ăn! Đi thôi ạ! - Nó cười. Ở đây chẳng thiếu gì cả nên đỡ phải chạy đi mua đồ.

Thế là mọi người cùng rào bước chạy đến nhà bếp ...

.....

Một lát sau

Mọi người tụ tập trước bàn ăn, trầm trồ nhìn ba đĩa đồ ăn đang bày trước mặt ...

- Oa, chị ơi, nhìn ngon quá! - Ly cười.

- Mọi người, đây là cua rang me, canh gà và cà ri ạ! - Nó hào hứng giới thiệu.

- Nhi, con học nấu những món này ở đâu vậy con?

Mẹ Thanh tròn mắt nhìn, vì nhà không có điều kiện nên chưa bao giờ bà ăn qua những món đồ ăn này.

- Bạn con đó mẹ! - Nó mỉm cười.

- A, chị thêm lắm rồi này, ăn thôi mọi người ơi! - Chị kéo ghế rồi ngồi xuống ăn ngon lành.

- Con bé này, vô duyên hết chỗ nói, ăn ít thôi, còn để cho mọi người! - Mẹ Phụng nhún mày nói.

- Dạ, không sao đâu mẹ, con nấu nhiều lắm! Mọi người ăn đi ạ! - Nó cười.

Chỉ đợi có thế, tất cả mọi người cùng kéo ghế thật nhanh, ngồi xuống và đánh chén. Nó buồn cười nhìn họ.

Nó cũng tự ngồi xuống rồi múc một thìa cà ri vào bát của mình, ngồi ăn rồi hỏi.

- Mọi người thấy sao ạ?

- Chị Nhi, em thích chị nhất! - Phụng cười nói. Nó xoa đầu cậu bé.

- Sau này Tiểu Hòa Nhi dạy mọi người nấu với nha, con gái?

Mẹ Phụng nhìn nó bằng ánh vô cùng yêu thương. Cn gái bà thật giỏi a.

Cô Huệ ngồi một bên, nghe vậy vội can ...

- Không được đâu chị, như vậy, chúng ta sẽ không được ngủ nhiều nữa đâu!

- Ủ ha, chị quên, thôi, con không cần dạy mọi người nấu nữa đâu! - mẹ Phụng cười trừ.

Mọi người bật cười, nó tùm tùm ngồi ăn, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

....

- Ấy da, có trò gì vui hả? - Một giọng nói trầm ồm của bố Vương bỗng vang lên.

Mấy người đang ngồi ăn chợt dạ kêu lên. Buồn cười hơn là cô Huệ, cô đang uống cốc nước cam bên cạnh, nghe tiếng bố Vương liền sắc nước, ho khò khè.

- A~ con ngửi thấy mùi gì thơm thơm a bố ... - Kiệt như phát hiện ra một bí ẩn, nháy mắt nói.

- Ủm, chú cũng ngửi thấy a ... - Chú Tuấn.

.....

....

- À, hìhì, là con nấu mấy món mời mọi người ăn đấy ạ! - Nó gãi đầu cười.

- Hà? - Cánh đàn ông ngạc nhiên kêu lên. Họ không nghĩ đến cô nhóc này biết nấu a.

- Dạ! Mọi người cũng về rồi thì vô đây ăn luôn đi ạ. - Nó cười rồi kéo ghế cho từng người.

- Oa, em gái của anh là giỏi nhất, yêu em quá đi ấy! - Kiệt cười nhìn nó.

- Hìhì..

- Nào, chúng ta cùng thử tay nghề của Tiểu Hóa Nhi đi! - Bố Vương hưng phấn nói, ông rất muốn được ăn món ăn do chính tay đứa con gái mà ông yêu thương nấu a~

- Dạ!

.....

Cuộc sống của nó dường như trở nên vô cùng hoàn hảo. Nó rất vui khi được sống như vậy, sống cùng với gia đình yêu thương nó, luôn làm nó cảm thấy ấm áp và bình yên. Nó sống mà không phải lo nghĩ.

Nhưng, tương lai liệu có được như vậy không? Hiện tại, mọi người ở Trái đất ra sao rồi? Chị Như cùng Thư ổn không? Còn bọn họ ... có khỏe không?

Không, không, nó không nên nhớ về bọn họ, không nên, hoàn toàn không nên. Nó ghét bọn họ, cực kì ghét ... nhưng trong đáy lòng nó, trong trái tim của nó ... lại không hề như vậy ...

.....

----- Hết chương 49 -----

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Chương 50: Một chút sự yêu thương

Một chút hình ảnh luôn ám ảnh

Nó khiến em luôn nhớ về anh ...

Người thương ơi ...

.....

Sáng ...

Mặt trời đã sớm lên cao, những tia nắng ấm áp chiếu rọi xuống vạn vật và cả tòa lâu đài to lớn kia. Tòa lâu đài luôn óng ánh, giờ đón nhận những tia nắng trong lành như vậy làm cho nó nổi bật, long lanh vô cùng, còn có đôi chút của vẻ huyền ảo. Cây cối trong vườn như vượn vại hít thở chào ngày mới, đón nhận những ánh nắng ấm áp chiếu rọi vào từng kẽ lá và những vòm cây xanh biếc, làm cho chúng có vẻ tươi tắn hơn. Vài chú chim sơn ca đậu trên cành cây, vui vẻ hót líu lo bài ca chào ngày mới như chúc mọi người một ngày an lành. Đôi chú thì mãi miết rìa bộ lông. Tại một số gia đình chim, chim bố, chim mẹ đang mớm từng miếng ăn cho những chú chim mới ra đời. Bên cạnh cái cảnh tượng vô cùng thơ mộng ấy là một căn phòng nhỏ đẹp đẽ trong tòa lâu đài rực rỡ. Nhìn qua ô cửa sổ, ta có thể thấy được một người con gái có khuôn mặt hết sức khả ái, thanh tú và mỹ lệ, cô đang im lìm khép đôi mắt và chìm sâu vào giấc ngủ. Đôi lông mi dài lâu lâu khẽ động vài cái lại càng làm cô trở nên xinh đẹp... Khung cảnh lúc này quả thật vô cùng yên bình và đẹp đẽ như một bức tranh...

....

Mười phút sau ...

- Oáp ~

Nó ngáp ngủ một cái, miệng mở to ra. Hai chân thì đập đập vô chần, cả người thì dần dần ra, ưỡn về phía trước. Ôi trời đất ơi, còn ai vô duyên hơn nó không cơ chứ? Cũng vì cái này mà bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp vừa rồi bị phá tan nát. Chậc chậc ...

- Ái chà, ngủ ở đây, quả thật thoải mái muốn chết a! Mình ngủ không biết giờ giấc là gì. Cũng tầm khoảng một, hai giờ rồi đấy nhỉ ...? Oáp ...- Nó vừa ngái ngủ vừa nói, rồi cầm chiếc đồng hồ có hình con ếch con bên cạnh giường, đeo chiếc kính rồi giờ lên xem giờ.

Sau khi xác định xong thời gian, nó đặt chiếc đồng hồ nhỏ nhắn đó xuống rồi định bước đi vô WC, nhưng, nó bỗng đứng lại. Cúi người xuống vị trí vừa đặt chiếc đồng hồ, cơ mà cái nó quan tâm không phải chiếc đồng hồ, mà là cái vật phía bên phải chiếc đồng hồ cơ. Đó là một bức ảnh của bốn đứa trẻ, ba trai và một gái. Nó cầm bức ảnh đó lên, chăm chú nhìn...

Hừm, cô bé trong ảnh thì không ai khác chính là nó đây. Chu choa, công nhận, hồi bé nó trông dễ thương thật đấy!

Hai cậu con trai đứng bên phải nó là Thành và Kiệt - hai ông anh trai đẹp trai rạng ngời của nó. còn phía bên trái kia là một cậu bé khác trông vô cùng đẹp trai đang cười rất tươi, hơn nữa, nó còn đang ôm cậu ấy cơ...

Ái chà, nhìn thế nào vẫn thấy quen quen nhỉ?

Lục tung danh bạ người quen trong đầu nó ... nó bỗng dừng lại trước một cái tên. Nhớ tới khuôn mặt của người kia rồi lại nhìn vào bức ảnh trên tay ...

Rất giống nhau ...

Quả thật là rất giống mà ...

Cậu bé này không phải là ...

...

Nó giật mình. Không, không thể nào là anh ấy được, hồi nhỏ làm sao nó quen biết được với anh trong khi lúc ấy nó đang ở Thổ Thiên Long mà anh lại ở Trái đất kia chứ. Chắc chắn là không phải, nhưng tại sao, thật sự rất giống nhau mà ...

- Tiểu Hòa Nhi, cháu dậy chưa vậy, cô đợi cháu dưới nhà mồi! - Giọng nói mềm mại của cô Huệ vang lên.

...

- Ô, dạ, cháu dậy rồi, cô đợi cháu một chút rồi cháu xuống ngay ạ! - Nó vội vàng nói rồi chạy vô WC vệ sinh cá nhân rồi chải tóc.

Trước khi đi xuống, nó không quên mang theo tấm ảnh kia.

....

Tại phòng khách ...

- Con chào ... Ô, mọi người đi đâu hết rồi cô? - Nó đang định chào mọi người trong nhà thì thấy chẳng có một bóng người ngoài cô Huệ.

- À, con xuống rồi hở? Mọi người vẫn đang ăn sáng á, con có đói thì cũng ra đó ăn đi, cô ăn xong rồi.

Cô Huệ vừa uống ly sữa nóng, vừa ngồi coi ti vi nói.

- Thôi ạ, cháu cũng không cảm thấy đói lắm, ăn ít hoa quả là ổn rồi ạ! - Nó xua xua tay rồi ngồi cạnh cô Huệ rồi tiện tay vơ lấy chùm nho trong đĩa.

....

- Mà này Tiểu Hòa Nhi, xem ra cô phải học hỏi cháu rất nhiều đấy! - Cô Huệ đột nhiên quay sang, dùng ánh mắt khá nghiêm túc, gật đầu nhìn nó.

- Hà? Sao ạ? Cô học hỏi gì ở cháu cơ? Cháu có gì mà học hỏi ạ? - Nó chẹp chẹp miệng nói. Ở nó có gì đáng để học tập ngoài những thói xấu không cơ chứ? Không lẽ nó có một tài năng đặc biệt mà cô Huệ lại nhìn ra mà nó không nhìn ra? Ừm, rất có thể đấy, mình ít ra cũng có chút tài a ...

Nó đang chìm trong bể mơ mộng, một câu nói của cô Huệ làm nó như ngã xuống từ lầu mười tám ấy ...

- Cô học việc ngủ nướng cấp độ siêu siêu cao của cháu!

Nó suýt ngã ngửa thật ...

- Ách, cháu ngủ bình thường mà cô, cháu ngủ ít lắm á! - Nó xoa xoa trán nhìn cô.

- Cô chưa bao giờ ngủ được nhiều như cháu luôn á, chắc, phải học hỏi rất nhiều à, hôm nào rảnh cháu chỉ cho cô với nha! - Cô Huệ tròn mắt nhìn nó.

- Ách, cô ạ, cháu ...

- A, em gái đáng yêu của anh dậy rồi hả? Em dậy 'sớm' dữ nha, cả nhà ăn trưa xong mất rồi. - Kiệt vào trong nhà, thấy nó đang cùng cô Huệ nói chuyện, bĩu môi nói.

- À, hóa ra là ông anh trai trông ngoại hình thì soái ca mà cái tính cách thì ... chẹp, khỏi nói luôn nha~

Nó không chịu thua sau lời trêu chọc của Kiệt, nói lại chút lời.

- Xí đi, anh em ấy á, đẹp trai miễn chê rồi, tính cách thì lại khỏi phải bàn luôn đi! - Kiệt tự hào vuốt tóc.

- Anh trai ơi, anh xuống giúp em với, trèo cao quá, ngã đau lắm nha!! - Nó giả vờ nói lớn, rồi đưa mắt nhìn lên trên.

- Hừ, cái con bé này! - Kiệt lườm nó.

- Hìhì, anh xuống rồi hở? - Nó

- A, Tiểu Hòa Nhi ngủ dậy rồi sao?

Tiếng bố Vương vang lên, nó quay ra, hóa ra mọi người đã ăn xong rồi.

- Chào mọi người ạ! - Nó cười tươi tắn.

Mọi người cười nhìn nó, sau đó tất cả ngồi xuống mà tiếp tục tám chuyện.

- Con dậy muộn thật đấy Nhi! - Mẹ Thanh nhìn nó.

- Hì hì, con ngủ ngon quá ạ. À mà, anh Thành, anh Kiệt ơi, em hỏi cái này! - Như nhớ tới việc bức ảnh kia, nó vội gọi hai ông anh.

Nó giờ bức ảnh lên trước mặt Thành, hỏi.

- Đây là ai vậy ạ?

Thành cầm bức ảnh lên nhìn theo hướng tay chỉ của nó, chưa kịp nói gì thì ...

- A, đây chẳng phải là ...

- Kiệt!

Kiệt chưa nói hết câu đã bị bố Vương chặn lời ...

- Sao vậy bố, làm con giật cả mình hà! - Kiệt nhăn mày, haiz, đang yên lành thì tự nhiên bố nói như gần ấy, hù chết anh a~

- Để Tiểu Hòa Nhi tự nhớ đi, người này, nó bắt buộc phải nhớ ... - vì cũng chỉ vì thằng bé này mà Tiểu Hòa Nhi của ông mới sang Trái đất, tất nhiên, ông sẽ không nói câu này ra mà chỉ để ở trong lòng ông thôi.

- Nhưng mà bố ơi, con nghĩ suốt rồi mà chẳng biết là ai á! - Có một người, nhưng đó là trường hợp không thể nào, nó tự nhủ trong lòng là thế.

- Cố nhớ đi con! - Mẹ Phượng nhìn nó triu mến.

Người này ... quan trọng đến vậy sao ??

.....

----- Hết chương 50 -----

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Hóa Ra, Thật Sự Là Anh Ấy!

- Con ... lên phòng đi. Cố mà nhớ ra cậu bé này đi. Bố nói nhé: cũng chỉ vì cậu bé đó mà con sang Trái đất đấy con gái. Như vậy, đủ quan trọng rồi phải không? - Bố Vương thờ dài nói với nó.

Nó sang bên Trái đất là vì ... cậu bé này ư?

- Dạ, bố, con sẽ cố nhớ ra cậu bé này! - Nó nói rồi chạy lên phòng. Sẽ nhớ được ra người này thôi ...

Mọi người nhìn theo bóng dáng nó.

Kiệt ảo não ngửa người ra ghế, thằng bé trong ảnh ấy cũng là chiến hữu thân thiết hồi bé của anh a, cũng lâu rồi chưa gặp nó, giờ không biết ra sao rồi?

...

Nó chạy lên phòng, vội vàng lục tủ, mong rằng sẽ có thứ gì đó ...

...

Không thấy gì hết!

Nó mệt mỏi nằm phịch xuống giường, rốt cuộc là ai được nhỉ? Sao mình không nhớ ta?

.....

Haiz, lại buồn ngủ rồi, vừa mới dậy đã buồn ngủ ngay rồi ...

Thôi vậy, chuyện kia để sau đi, đi ngủ cái đã.

Nghĩ thế, nó chui vào chăn rồi ngủ luôn ...

...

“

- Đào Đào ơi! Ra xem anh có cái gì này!!

- Cái gì vậy, Môn Môn?

Hai giọng nói thanh thanh mà non nớt, trẻ con của hai đứa nhỏ vang lên, là một cô bé và một cậu bé.

- Đào Đào, là một con ve sầu này! - Cậu con trai có mái tóc bông bênh, da trắng, đôi mắt đen nháy, đôi mỗ đỏ ối là đỏ ấy, má cậu trông rõ là hồng hào. Trông yêu chết mất thôi!

- Oa, con ve này đẹp thật đấy anh. Nhưng mà ... - Cô bé tròn mắt nhìn con ve sầu xanh biếc trong tay cậu bé tên Môn Môn kia, đầy mắt hiện rõ lên vẻ thích thú nhưng lát sau lại có vẻ khá chán chừ. Cô bé này có mái tóc ngắn ngang vai, đôi mắt to và đen, làn da trắng hồng, nõn nà. Đôi môi bé bé là đặc điểm khiến cô bé trở nên nổi bật nhất, trông nó nhỏ nhỏ, chúm chím, đỏ, một màu đỏ thực rất đẹp. Chính là nữ chính của chúng ta - là nó.

- Sao vậy, Đào Đào? - Môn Môn nhìn nó.

- Môn Môn, em cũng muốn chú ve này được tự do nữa ... - Nó chọt chọt hai ngón tay.

- À, vậy anh thả nha? - Môn Môn.

- Thì .. thì anh cứ thả đi! - Nó tiếc nuốt quay mặt đi chỗ khác.

Haiz, nói vậy chứ thực thì nó đâu muốn thả con ve đó đâu chứ ...

- Đào Đào, hôm nay anh có một món quà dành cho Đào Đào đấy! - Môn Môn nhìn mặt nó có vẻ buồn, cậu liền nhanh miệng nói.

- Quà gì vậy anh? - Nó tròn mắt.

- Sáng nay, anh có đi mua hộp kem mà Đào Đào thích nhất đấy! - Môn Môn cười.

- Oa, thật hả anh? Anh ơi, Đào Đào thương anh nhất đấy!

Nó nói rồi hồn nhiên thom một cái vào má Môn Môn.

Môn Môn cười hải lòng rồi xoa nhẹ đầu nó.

- Được rồi, anh cũng thương Đào Đào của anh nhất này! Thôi, Đào Đào ra ghế ngồi trước, đợi anh mang kem ra nhé!

Nó gật gật đầu rồi tung tăng chạy ra ghế. háo hức chờ kem mà Môn Môn chuẩn bị mang ra ...

- Tèn ten! Của Đào Đào đây này! Em ăn đi! - Môn Môn đưa tới trước mắt nó một ly kem vàng, trông rất ngon.

Nó đưa tay ra lấy, nhưng rồi bỗng rụt lại ...

- Môn Môn, anh nói, anh mua cả hộp cơ mà, sao giờ đưa em mỗi một ly? - Nó bĩu môi.

- Thì đúng là anh mua một hộp, nhưng không lẽ, anh cho Đào Đào ăn hết sao? Trưa nay, Đào Đào ăn ly này trước đi rồi tối ăn tiếp. Ăn nhiều kem sẽ không tốt cho sức khỏe của em đâu! - Môn Môn xoa đầu nó.

- Không, em không thích ăn một ly như vậy đâu, em muốn ăn nhiều cơ. Môn Môn, anh thương em nhất mà, anh mang thêm cho em đi nha~ - Nó giờ ra chiều làm nũng.

- Anh nói không là không, bác Vương nói với anh là không để em ăn nhiều đồ lạnh rồi! - Môn Môn kiên quyết không khuất phục.

- Môn Môn ...

- Ê! Hai đứa đang làm gì thế? Trông vui nhii!!

Một tiếng kêu vang lên và kèm theo đó là bóng dáng của hai chàng trai tầm mười lăm, mười sáu tuổi. Hai người này có diện mạo hết sức tuấn tú, đẹp trai. Là Thành và Kiệt.

- Anh Thành, anh Kiệt! Mà có gì đâu mà trông vui cơ chứ? - Nó quay ra, nhúu mày nhìn Kiệt.

- Chào hai anh! - Môn Môn.

- Môn Môn, cậu lại làm gì mà để Đào Đào của anh nước mắt cá sấu thế kia? - Kiệt.

- Em không có nước mắt cá sấu đâu, anh mới là nước mắt cá sấu đấy! - Nó chu mỏ.

- Đâu có đâu, anh đâu bằng ai đó, nững người khác rồi bày trò nước mắt cá sấu ... - Kiệt băng quơ nói.

- Anh nói đúng quá nga~ - Môn Môn gật gật đầu cười.

- Hức, hai anh bắt nạt em hoài, anh Thành ơi! - Nó quay sang nhìn Thành, nước mắt rung rung. Anh Thành luôn ôn nhu với nó.

- Hai đứa đừng trêu Đào Đào nữa đi. Có chuyện gì mà sao em phải nững Môn Môn vậy? - Thành cười hiền giải vây cho nó.

- Dạ ...

- Là thế này anh ạ, em mua một hộp kem mà Đào Đào thích ấy, sau em mang cho Đào Đào một ly trước, em nói là ăn trước ly này rồi tối ăn tiếp. Thế mà em ấy không nghe, đòi ăn nhiều cơ, như vậy đâu tốt cho sức khỏe đâu anh nhỉ? Với lại bác Vương cũng dặn em là không được cho Đào Đào ăn nhiều đồ lạnh rồi! - Môn Môn cướp lời nó.

- Đào Đào, như vậy là không tốt đâu. Đào Đào ngoan, nghe lời anh, ăn một ly kem này thôi nhé? - Thành xoa đầu nó.

- Dạ ... vâng ...

Nó miễn cưỡng nói rồi cầm lấy thìa ăn kem ...

Môn Môn, Kiệt và Thành cũng kéo ghế ngồi xuống ...

- Đào Đào, em thích kem đến thế hả? - Kiệt hỏi. Anh thấy cái thứ để trong tủ lạnh này cũng bình thường mà, có đến nỗi khiến con bé phải bất chấp như vậy không nhỉ?

- Đương nhiên là phải thích rồi, kem ngon thế cơ mà! - Nó.

- Anh thấy nó chán chết a. - Kiệt.

- Anh thì nói làm gì, cái đồ không biết thưởng thức mị! - Nó trề môi.

- Ai nói chứ! - Kiệt lườm nguýt nó.

Môn Môn và Thành ở một bên bật cười. Hai người này lúc nào cũng có thể đầu khẩu với nhau a ...

- Mai sau, anh sẽ mở cho Đào Đào một tiệm kem nhé? - Thành cười.

- Thiệt hờ anh? - Nó sáng mắt.

- Anh nói dóc với Đào Đào hời nào rồi à? - Thành.

- Yeah! Yeah! Thương anh Thành quá cơ! - Nó nhảy tung búng.

- Em cũng sẽ hùng vốn nữa anh Thành! - Môn Môn hào hứng nói.

- Em sẽ làm cổ đông chính cho tiệm kem đó đi! He he ... - Kiệt gật gật đầu.

- Được rồi, chúng ta sẽ mở cho Đào Đào một tiệm kem thật lớn nha! - Thành cười.

- Vậy tên tiệm sẽ là gì? - Môn Môn.

- Lấy tên của Đào Đào à? - Kiệt.

Nó xoa cằm, tỏ vẻ suy tư và nghĩ ngẫm rồi ngẩng đầu nói ...

- Không, lấy tên của bốn chúng ta hợp lại đi!

- Ok, vậy là Nhi Môn Kiệt Thành hả? Hơi dài nhỉ? - Kiệt chep miệng.

- Này, sao lại lấy tên ở nhà của em cơ chứ? Phải lấy tên thật cơ! - Môn Môn không hài lòng, nhăn mặt nói với Kiệt.

- Tên thật của em á, Môn Môn? Hừm, mà tên thật của em ra sao ấy nhỉ? Hồi trước anh có nghe nhưng toàn gọi em là Môn Môn, riết rồi quên mất luôn tên thật rồi! - Kiệt gãi đầu, cười hi hi nói.

- Hừ, anh thật tình! Em tên là

.....”

Nó choàng tỉnh giấc ...

Đó là một giấc mơ ... một giấc mơ về quá khứ, về kỉ niệm ngày xưa của nó với cậu bé trong ảnh tên Môn Môn kia ...

Và cậu bé ấy, nó biết là ai rồi ...

Hóa ra, thật sự là anh ấy!

Hóa ra, nó đoán không sai

Hóa ra, anh lại có liên quan đến nó hồi nó còn nhỏ ...

Nhưng tại sao lại như vậy? Sao lại có chuyện ấy được cơ chứ??

Nó sẽ xuống hỏi bố ...

Nghĩ thế, nó chạy xuống phòng khách ... mọi người đi đâu hết rồi?

Ừ nhỉ, cũng ba giờ chiều rồi, chắc mọi người đang ở sân tennis rồi ...

- Tiểu Hòa Nhi!

- Bố? - Nó quay ra, bố Vương từ thư phòng bước ra.

- Con nhớ ra rồi đúng không?

- Dạ, nhưng tại sao lại có thể như thế hả bố?

- Vào đây, bố sẽ nói cho con nghe!

Thế, nó cùng với bố Vương vào thư phòng ...

....

----- Hết chương 51 -----

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Thời Gian Tích Tắc Trôi Đi ...

Chương 52: Thời gian tích tắc trôi đi

Sau cuộc nói chuyện với bố Vương, nó đã hiểu được hết rồi, những câu hỏi luôn ở trong đầu nó cũng đã được giải đáp.

Môn Môn hay còn có tên gọi khác là Bông là người bạn thanh mai trúc mã của nó. Bố nói, hồi xưa, nó rất thích cậu, cậu đi đâu nó cũng kè kè đi theo sau, hai đứa rất thương nhau. Đào Đào - tên của nó cũng chính là do cậu đặt, và Môn Môn cũng là do nó đặt cho cậu.

Có một lần, Môn Môn nhận được tin rằng, bố cậu đang ở Trái đất và đang đợi cậu sang đó. Từ lúc cậu được ba tuổi, bố cậu đã phải sang bên Trái đất, đã rất lâu cậu không gặp lại rồi, vì vậy mà cậu đồng ý sang gặp bố. Nó thì rất yêu thương cậu nên một mực đòi đi theo. Sau khi nhận được sự đồng ý của bố mẹ, nó và cậu liền đi cùng nhau và hứa sẽ gặp lại ... và hứa sẽ mãi mãi bên nhau. Nhưng vì còn quá nhỏ, sức không đủ nên khi xuyên qua, hai người liền biến thành em bé, bố Vương nói Môn Môn trở thành đứa bé ba tuổi, còn nó thì một tuổi ... và còn bị mất những kí ức. Vậy nên ... là thế ...

Cái điều làm nó bất ngờ nhất vẫn là : cậu bé tên Môn Môn hay còn gọi là Bông ấy, người bạn thanh mai trúc mã với nó ấy, người khiến nó quyết tâm sang Trái đất ấy lại chính là ... Trương Bảo Nam - một trong những thành viên của 6HB và còn là người nó yêu ...

.....

Hóa ra cái cảm giác quen thuộc khi gặp anh, nó cứ ngỡ chỉ là ảo giác ... lại là thật ...

Hóa ra, nó đã thích anh từ rất lâu rồi ...

...

Tại căn biệt thự xa hoa của sáu anh ...

Từ ngày nó bỏ đi, lúc nào căn nhà này cũng là một mảng u ám đến đáng sợ ...

Khi nó bỏ đi, họ mới nhận ra một sự thật rằng: không có nó, cuộc sống của họ như bị thiếu sức sống, vô cùng tẻ nhạt, buồn chán, nó như là một ánh sáng ấm áp, nhỏ nhắn, luôn ở bên họ, cho họ sự ấm áp, yêu thương. Họ cũng nhận ra một điều, họ thật sự yêu nó, yêu nhiều lắm ... chứ không đơn giản là thích như trước nữa...

Nhưng giờ này mới nhận ra được những điều đó thì có ý nghĩa gì không cơ chứ, nó bỏ họ mà đi rồi - người con gái mà họ yêu thương, cô ấy cũng yêu họ

... vậy mà họ đã làm cô tổn thương nhiều đến nhường nào đây?

Chắc chắn là rất rất nhiều rồi, ước gì ... những đau thương mà nó phải gánh ... họ có thể gánh thay... thì tốt biết mấy ...

Nhưng đó, dẫu gì cũng chỉ là ước

Như và Thư thì đau khổ cũng chẳng kém gì.

Ở trường, Thư chơi nổi với nó, giờ nó không có ở đây, cô chẳng biết mình nên làm gì, cô không muốn kết bạn với một ai khác, người bạn mà hiểu cô, chỉ có mình nó thôi. Thư ở đơn độc trong cái phòng kí túc xá ấy, nhiều lúc cô muốn khóc thật to, thật là to cho thỏa nỗi lòng chất chứa đầy phiền muộn, cô hình như đang dần mất đi con bạn thân thật rồi ...

....

Hai năm sau

Tại Thổ Thiên Long ...

Trong một khu vườn nhỏ. xanh mát kia có một cô gái vô cùng xinh đẹp. Đôi mắt đen ẩn sau chiếc kính, hàng lông mi dài, cong vút, làn da trắng rạng rỡ, đôi môi đỏ , nhỏ nhắn, trông yêu vô cùng! Cô mặc một chiếc váy trắng thanh tao mà sang trọng

Đó là nó.

Hai năm trôi qua trong sự bình yên, giờ nó đã trở thành cô thiếu nữ tuổi hai mươi rồi, vẻ ngoài của nó càng ngày càng đẹp, trông nó như đã trưởng thành hơn rất nhiều rồi. Cuộc sống của nó luôn luôn hạnh phúc, ấm áp. Gia đình hết sức hòa thuận và yêu thương lẫn nhau. Có thể nói, đó là một sự hoàn hảo chưa từng có.

Nhưng có lẽ, mọi người trong gia đình nó không biết rằng, trong tim nó luôn có một nỗi đau vô tận. Trong hai năm qua, đêm nào, trong đầu nó, luôn chất chứa những hình ảnh của sáu con người tàn nhẫn kia, nó biết, nó còn thương họ nhiều lắm ... nhưng người ta nào có như thế. Nó biết với dung mạo trước đây của nó, chắc họ chẳng bao giờ thèm để ý đâu. Giờ này, chắc họ đang rất vui vẻ bên ... Vãn, không còn nhớ đến sự tồn tại, biến mất của nó, có đúng không? Chắc là đúng rồi ...

Nghĩ tới đây, nó cười chua chát, từ đôi mắt kia bỗng chảy ra một giọt lệ long lanh. Nó khẽ đưa tay lên lau đi ... nhưng sao càng lau, nước mắt lại càng chảy nhiều như vậy cơ chứ? Tại sao? Tại sao?

Nó thực muốn khóc thật to để giải thoát được những nỗi sầu đau đớn này đi, nhưng không! Nó không thể để cho gia đình phiền lòng, lo lắng vì nó đâu. Nó không muốn ai biết về chuyện tình bi thương của nó.

....

Nhưng nó cũng chẳng biết được, có một người luôn dõi theo nó và biết hết thấy những sự việc đau buồn đã từng xảy ra với nó như thế nào. Là bố Vương.

Mười tám năm con gái ông sống bên Trái đất, cả gia đình ông luôn dõi theo để bảo vệ, để che chở nó mỗi lúc nó gặp nguy hiểm. Nhưng về những chuyện liên quan đến tình cảm của nó, chỉ có mình bố Vương biết và ông không cho ai biết hết, kể cả vợ ông. Ông cảm thấy đau thay cho đứa con gái của mình. Ông biết, những chàng trai kia cũng yêu thương con gái ông nhưng chỉ là vì lúc sự việc kia xảy ra, họ chưa nhận ra được tình cảm thật sự của họ là trao cho ai và hơn nữa cũng là do cái ám ảnh của quá khứ.

Ông sẽ không để cho con gái ông chịu khổ mãi vậy đâu ...

Hai năm... có phải một thời gian dài không?

Đối với sáu anh, đó như hai thế kỉ vậy, trong hai năm ấy, họ không hề có một chút tin tức gì về nó. Họ tốt nghiệp Đại học rồi, trong thời gian hai năm ấy, họ chưa hề động tới gái gú, chưa hề tới bar dù chỉ một lần. Và giờ đây, ai cũng có sự nghiệp lớn riêng cho mình. Nhật, Tinh Anh, Bảo và Thiên tiếp tục điều hành ở Trụ sở chính, chức vụ của họ lớn hơn rồi và đều là những người đứng đầu trong mảng kinh doanh của đất nước. Long thì mở nhà hàng riêng, giờ đây, những chi nhánh mang nhãn hiệu nhà hàng của anh, trải dài khắp đất nước. Hiện tại, anh đang mở rộng ở cả nước ngoài. Nam thì lại hướng sang một lĩnh vực hoàn toàn khác, anh giờ trở thành một siêu sao ca nhạc, danh tiếng của anh vang xa khắp châu Á, thậm chí là ở những châu lục khác. Anh thường đi lưu diễn khắp mọi nơi trên toàn thế giới và hiện đang là ngôi sao được giới trẻ yêu thích nhất.

Có thể họ làm những công việc khác nhau, nhưng vẫn sống chung một nhà và đều làm một công việc, đó là : tìm kiếm nó. Họ luôn tìm kiếm tin tức về nó ở khắp nơi, nhưng kết quả vẫn chỉ là con số không. Thật quá đau lòng! Họ hiểu rằng, nó ghét họ, hận họ đến nhường nào, nhưng dù có ra sao đi chăng nữa thì họ vẫn sẽ mãi yêu nó ...

Thư hiện tại là sinh viên năm ba, cô còn đính hôn với Quân rồi, dự tính khoảng cuối năm sau sẽ cưới.

Trong thời gian nó bỏ đi, cô đã rất đau khổ nhưng nhờ có Quân luôn ở bên cạnh, chăm sóc và an ủi, sưởi ấm trái tim của cô nên cô sống mà không quá bi quan.

Như thì cũng đã tốt nghiệp, do ngành cô chọn chỉ mất ba năm học. Hiện tại, cô đang làm tổng giám đốc của tập đoàn đá quý nhà cô.

Mỗi tháng, Thư và Như luôn chờ mong tin nhắn của nó, nhưng lần nào nó cũng chỉ nhắn mỗi dòng chữ:

" Mọi người khỏe không? Em ổn."

Lần nào cũng chỉ vền vền mỗi sáu chữ ấy. Từ lúc nó bỏ đi cũng được khoảng hai mươi bảy hay hai mươi tám tháng rồi, vậy mà không có một tin nhắn nào khác những tin nhắn kia, hai người có nhắn lại nó cũng không trả lời. Dần dần, hai người tưởng chừng như nó đã quên họ thì đến một ngày

- Haiz, em buồn Nhi quá chị ơi! Sao nó lại như thế chứ? Mỗi tháng, nó nhắn cho chúng ta mỗi một tin mà tin nào cũng như tin nào, nó làm như vậy kiểu như chỉ làm cho có lệ thôi ấy. Nếu chỉ là làm cho có lệ thì em không cần nó nhắn nữa, tốn tiền điện thoại! Em nhớ nó lắm mà chẳng biết nó có nhớ gì đến em không? - Thư thở dài, giờ cô để tóc dài, trông nữ tính dữ lắm.

- Chị cũng nhớ nó lắm chứ, giờ không biết nó đang nơi đâu nhỉ? - Như ảo não nói, giờ cô cũng xinh hơn trước nhiều rồi.

- Mà không biết gia đình của Nhi sao ta? Không biết nhà nó có giàu không? Có đẹp không? À mà nhắc đến đẹp mới nhớ, chắc giờ Nhi xinh lắm đây! - Thư chống cằm nói.

- Ủ, chắc rồi, chị vẫn còn giữ tấm hình của Nhi hồi trước ấy, giờ nhìn lại, trông rõ là xinh ấy!

- Mà chị ơi chị, mấy người kia sao rồi? Có ổn không?

- Vẫn như hồi trước, à mà không, giờ lạnh lùng hơn nhiều rồi, đến gần họ là chị lạnh hết cả xương sống a! - Như - Trông họ đau khổ lắm, có nên cho họ nhìn một chút mặt của Nhi không?

- Không được, Nhi không cho phép rồi mà! - Thư vội nói.

Bỗng

Tin tin ...

Tiếng điện thoại của Như và Thư đồng thời vang lên, hai người ảo não cảm máy lên. Khi thấy người nhắn là ai thì vội vàng vàng mở ra đọc ...

Hai người ngơ ngẩn quay ra nhìn nhau ...

.....

----- Hết chương 52 -----

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Thư và Như ngơ ngẩn nhìn chiếc điện thoại một lúc rồi lại quay sang ngơ ngẩn nhìn nhau một lúc nữa ... Hai người bỗng bật cười lớn ...

- A ha ha ... Nhi sắp về rồi, Nhi sắp về !! - Thư hét lên, cô cười mà như khóc.

- Oa, hức, cuối cùng, cuối cùng con bé cũng chịu về rồi. Chị hạnh phúc và vui quá !! - Như meo meo nói.

- " Mọi người, sáng mai Nhi sẽ về, hẹn gặp lại nhé! Nhớ chuẩn bị tiệc mừng nha! Nhớ hai người nhiều. Thân gửi ... Ngọc Nhi " ... Oa, đây đúng là tin

nhấn dài nhất mà nó gửi cho chị em mình hai năm qua. - Thư hài lòng nhìn vào những dòng tin nhắn.

- Đúng, đúng. Mai nó về rồi, chúng ta đi mua đồ để mở tiệc thôi em yêu!! - Như cười toe toét.

- Ok chị yêu, mình đi thôi! - Thư nói rồi khoác tay Như, hai người cùng tung tăng chạy ra khỏi nhà.

...

Tại Thổ Thiên Long ...

Quay lại vài ngày trước ...

...

Lúc này, nó đang nhàn rỗi cùng Ly và Phụng ngồi xem hoạt hình. Vừa xem vừa chén đĩa hoa quả mới được cô người làm mang ra. Mẹ Phụng, mẹ Thanh, cô Huệ và chị Chi đã đi mua sắm từ sớm rồi, để ba đứa tụi nó ở nhà ...

Đúng lúc phim đến đoạn gay cấn ...

" Sekai de ichiban ohime - sama ..

Souyo astukai kokoro ete yone ...

..." < World Is Mine - Hastune Miku >

Tiếng nhạc chuông quen thuộc của nó vang lên, nó quơ tay, lơ đãng nhắc máy lên ...

- [A lô, ai đấy ạ?] - Nó.

- [Cái con bé này, bố con đây mà còn hỏi là ai.] - Từ phía bên kia vọng đến tiếng nói không mấy hài lòng của bố Vương.

Nó nghe vậy thì đưa điện thoại nhìn lại " Heo bố ". À, đúng là bố rồi, vừa nãy, nó có để ý lắm đâu.

- [Hi hi, bố, bố gọi con có chuyện gì vậy?] - Nó cười ngượng.

- [Tiểu Hóa Nhi, con đến Trụ sở chính một chút nhé, bố có chuyện muốn trao đổi với con. Thế nhé, tạm biệt con yêu!]

- Nhưng bố ...

Tút ...

Nó chưa nói được hết câu, bố Vương đã dập máy. Nó mặt nhăn nhó nhìn vào chiếc điện thoại rồi lại nhìn lên màn hình tivi đang chiếu trận đánh gay cấn của bộ phim hoạt hình ...

- Bố ơi là bố ... Hức, đang đến đoạn hay mà .. Tiếc quá đi mất! - Nó tiếc nuối chep miệng rồi lấy cái áo khoác bên cạnh, gọi chú lái xe đưa nó đến Trụ sở chính.

Trụ sở chính là một tòa nhà gồm có một trăm linh tám tầng, rất to và đẹp. Đây là nơi quản lý mọi mặt của Thổ Thiên Long và cũng là nơi mà cánh đàn ông nhà nó làm việc.

Đi đến phòng lễ tân, nó tạt qua chỗ một chị lễ tân trông xinh xắn, nhỏ nhắn, hỏi :

- Chị gì ơi, cho em hỏi, phòng làm việc của Ngài Long Đế là ở tầng bao nhiêu ạ?

Chị lễ tân đang cầm cúi ghi ghi chép chép gì đó, nghe thấy tiếng của nó thì vội ngẩng mặt lên. Khi nhìn thấy vẻ đẹp diễm lệ của nó thì thất thần ...

- A, chào, chào em. Cho chị hỏi, em có hẹn trước với Ngài ấy không? Em là ai? - Chị lễ tân nhẹ nhàng nói, trông cô bé này thật quen quá đi ...

- Long Hóa Công chúa !? - Chị lễ tân chợt nhớ ra gì đó rồi bật thốt lên.

- Dạ vâng, em là Long Hóa Ngọc Nhi ạ! Chị ...

- Dạ, mời, mời Công chúa đi theo tôi ạ, Ngài Long Đế đang ở trên phòng làm việc tầng một trăm linh sáu ạ! - Chị lễ tân vội vàng nói rồi đưa hai tay mời nó đi, trông thật cung kính.

Hóa ra, đây chính là Long Hóa Công chúa của Thổ Thiên Long. Trông cô ấy thật xinh, mà không, quá xinh đi ...

Nó thì chỉ biết thờ dài. Cũng do địa vị của nó ở đây cũng tương đối cao, cho nên mọi người, ai cũng cư xử với nó một cách hết sức kính cẩn. Ban đầu, nó cũng không quen với việc này cho lắm nhưng sau mọi người nói đây là phép tắc, vì vậy, trong hai năm qua, nó cũng dần thích ứng.

Phòng của bố Vương quả thật cao. Nó đi thang máy rồi là lầu ấy. Trong thang máy chỉ có nó và chị lễ tân hồi nãy. Mà chị lễ tân thì có vẻ không được tự nhiên, cứ đứng yên tại chỗ không a ...

- Chị tên là gì vậy chị? - Nó mở lời.

- Dạ, tôi tên là Kim Mai, thưa Công chúa. - Chị lễ tân tên Kim Mai ngượng ngùng nói.

- Ô, một cái tên hay, chị nhỉ? - Nó gật gật cười.

- Dạ ...

Kim Mai đáp lại hết sức nhẹ nhàng đến nỗi nó còn không nghe rõ ...

- Chị Mai, chị nói chuyện tự nhiên một chút đi chị, trông em ghê vậy hả chị? - Nó chu môi nói. Nó có ăn thịt chị đâu mà, trông nó hiền lành thế này cơ mà.

- Dạ, không, tôi, tôi không có ý đó, thưa Công chúa ... - Kim Mai lắp bắp nói. Trời ơi, cô mới vào làm việc được có hai, ba ngày, đây là lần đầu tiên cô được gặp một thành viên trong hoàng tộc có thân phận cao quý như vậy. Cô có chút sợ.

- Haiz, chị Mai, chị gọi em là Tiểu Nhi cũng được, chị ạ! Không cần phải quá trang trọng đến vậy đâu chị. - Nó nhìn chị thờ dài.

- Dạ, không, không cần đâu, thưa ... thưa Công ...

- Chị Mai a ...

Nó ngân dài ra. Kì thật, nó không thích người khác đối xử với nó quá kính cẩn như vậy, làm như vậy, ngược lại khiến nó có chút khó chịu. Mấy cô người làm ở nhà cũng đã thay đổi cách xưng hô với nó, vì vậy mà khiến nó khá thoải mái ...

- Ách, Tiểu ... Tiểu Nhi ... - Kim Mai bị ánh mắt của nó như đang đe dọa cô, nhắm mắt, cắn răng nói. Nếu cái cách xưng hô này của cô mà lọt vào tai người khác, một lễ tân nhỏ bé như cô chắc sẽ bị đuổi việc mất thôi.

...

- A, đến nơi rồi, thưa ...

- Hừm?

- Đến .. nơi rồi, Tiểu Nhi. - Kim Mai.

- Vâng, hi hi, cảm ơn chị mai xinh đẹp nhé! Em đi đây! - Nó cười rồi tạm biệt Kim Mai.

Sau khi nó đi, Kim Mai thời dài rồi ngó ngang ngó dọc xem có ai không ... Phù, thật may là không có ai cả, không có ai nghe thấy cô nói chuyện với Công chúa.

Nó chạy đến phòng làm việc của bố Vương và dừng lại trước phòng có đề tên " Long Đế "

Cốc ... Cốc ... Cốc ..

Tiếng gõ cửa phòng vang lên, bố Vương ở trong phòng nhìn qua camera thì thấy khuôn mặt phóng đại của con gái liền cười rồi nói.

- Tiểu Hòa Nhi, con vào đi! - Rồi ông bấm vào một cái nút gì đó, cửa tự động mở ra.

- Bố ơi là bố!

Chưa nhìn thấy mặt nó bước vào phòng, ông đã nghe thấy giọng nói của nó, hình như là có vẻ phẫn nộ thì phải ...

- Hở? Trông con hình như không ổn? Sao vậy con gái yêu?

- Bố có biết bố đã và đang mang một tội rất là lớn không bố? - Nó hùng hổ đi vào.

- Tội rất lớn ư? Tiểu Hòa Nhi, bố ăn ở rất chi là hiền lành, có tội gì sao?

- Bố có biết, lúc bố gọi con đến thì đúng là lúc chiếu đoạn gay cấn của bộ phim hoạt hình con đang xem hay không? Đây là một cái tội lớn hết sức lớn. Bố có biết không, lâu lâu con mới ngồi xem hoạt hình với Ly và Phụng một cách bình yên vì hai mẹ, cô và chi đều đi ra ngoài hết, vậy mà, tất cả, đều bị

bố phá hỏng! - Nó kẻ tội bố.

- Ách, bố, bố xin lỗi con nhé con gái. Cơ mà cái tội ấy mà cũng lớn à? - Bố Vương bất bình.

- Quá lớn chứ không phải là lớn ấy chứ bố ạ! - Nó bày ra vẻ mặt "chứ còn gì nữa" nhìn bố.

....

- Haiz, thôi được rồi, bỏ qua đi, con ngồi xuống, bố có chuyện muốn nói.

- Tha cho bố lần này vậy, chuyện gì thế bố?

- Con ngồi xuống trước đi, kêu ngồi mà đứng hoài ấy!

- Thì .. đây, con ngồi, bố mau nói đi!

...

- Con sẽ ...

- Sao ạ? - Nó hơi nhún người về phía bố.

- Con sẽ ...

- Sẽ sao bố? - Lại nhún gần thêm chút nữa.

- Khụ, con sẽ ...

- Sao bố? - Giờ mặt nó gần sát với mặt bố Vương.

- ...

- Bố!

- Khụ ... khụ, Tiểu Hỏa Nhi, con tránh ra một chút đi, gần quá rồi con gái! - Bố Vương ho vài tiếng ổn định.

- Thế bố mau nói nhanh đi chứ, con rõ bức mình a! - Nó hừ hừ, liếc bố rồi yên vị ngồi lại chỗ.

- Được rồi, con sẽ trở về Trái đất nhé! - Bố Vương từ từ nói, vẻ mặt hết sức điềm tĩnh.

...

----- Hết chương 53 -----

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhoc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

....- Con sẽ trở về Trái Đất nhé!

...

- Bố .. bố nói như vậy là sao? - Nó mông lung hỏi lại. Tại sao bố lại nói vậy? Bố không phải rất muốn nó ở lại với bố hay sao? ... Với lại, về nơi ấy, chẳng khác gì kêu nó đối mặt với địa ngục ..

- Bố quyết định sẽ để con trở về nơi ấy, con gái. - Bố Vương điềm tĩnh nói.

- Nhưng con ... con ...

- Bố biết, con sẽ rất khó có thể đối mặt với một số người. Đừng sợ con gái, mạnh mẽ lên, gia đình ta luôn ở bên cạnh con để chăm sóc và bảo vệ cho con. Với lại, giờ dung mạo con cũng đã khác xưa, mấy người có thể nhận ra. Bố nghĩ rằng, con nên trở về để giải quyết những vấn đề đã xảy ra vào hai năm trước, con gái ạ! - Bố Vương nhìn nó cười hiền, ông không đành lòng để nó đi, nhưng nếu muốn tốt cho con bé, ông nghĩ nên để nó đi.

- Hức, bố, con ... con sẽ nghe theo bố. Nhưng, con sẽ rất nhớ mọi người trong gia đình mình ... - Nó nghẹn ngào.

- Con gái, ta và mọi người cũng sẽ rất nhớ con, vì vậy, con hãy giải quyết mọi chuyện thật nhanh chóng con nhé? - Bố Vương nhẹ nhàng xoa đầu nó.

Nó chẳng biết nói gì tiếp, chỉ đứng dậy thật nhanh rồi ôm chầm lấy bố. Nó thương bố biết bao!

Bố nói là muốn để nó sang bên Trái đất ... nhưng nó có thể không về mà, phải không?

....

....

Tại một ngôi nhà nhỏ ...

Thư và Như đang vui vẻ trang trí và bày ra một đồng đồ ăn để chào mừng nó về đây ...

Hai cô, ai cũng đều tràn ngập trong sự vui vẻ, hạnh phúc.

Cuối cùng, Nhi cũng đã trở lại với tụi cô rồi!

Nhớ nó lắm ấy! Nhớ những lúc ba người cùng nhau đi mua sắm rồi cùng nhau vui chơi, cùng nhau xem những bộ phim mà họ ưa thích ...

Quãng thời gian đó thật là hạnh phúc.

Cứ ngỡ rằng sẽ rất lâu ... rất lâu và có khi là không thể về được quãng thời gian ấy ...

Nhưng không, chỉ tầm khoảng nửa tiếng nửa thôi, Nhi sẽ trở về, ba người họ lại có thể sống trong quãng thời gian hạnh phúc và vui vẻ ấy ...

...

Bỗng ...

" Ting ! Ting ! ... "

Chuông điện thoại báo tin nhắn vang lên. Thư nhanh nhẩu chạy ra, trong lòng thầm nghĩ là nó báo về đến nhà. Cô hí hửng mở ra, đập vào mắt cô là dòng chữ :

" Nhi quyết định sẽ .. không trở về nữa. Thư và chị Như sống khỏe nhé! Vĩnh biệt hai người nhé! "

...

Uỳnh ...

Thư gục xuống sàn nhà ...

- Thư, con bé này, em làm sao vậy? Không khỏe hở? Hay là thấy tin nhắn báo Nhi về rồi nên mừng quá chứ gì! Xì, khỏi đóng kịch nha cô nương! - Như chạy đến, đỡ Thư lên rồi liếc cô, cười nói.

- Không, không có ... Chị ơi, Nhi, cái Nhi nó ... Oa ... hu hu!! - Thư òa khóc.

- Sao? Nhi làm sao? Có chuyện gì vậy Thư? Em là làm sao? Em đừng giả bộ nữa đi. - Như thấy có vẻ không ổn, vội vàng nói.

- Chị ... chị tự đọc đi!- Thư run run đưa điện thoại cho Như. Như chớp lấy ... dòng chữ kia khiến cô như cứng đờ ...

- Như ... như vậy là sao? Tại sao? Tại sao?? - Như ôm mặt, đờ trán, thất vọng nói.

Nhi có thể nói là để thời gian sau nó sẽ về cơ mà. Ừ thì lần này không về được thì sẽ có lần sau, miễn là nó về, chỉ là để cho tụi cô một cảm giác tràn trề thất vọng, buồn chán ... Nhưng nó lại để lại một câu " Vĩnh biệt ... " - cái câu ấy như một lưỡi dao sắc vậy ... cô quả thật là bị suy sụp mà ...

- Hu hu, chị ơi, nó sẽ không về nữa đâu, vĩnh viễn .. vĩnh viễn không về đây nữa! Làm sao bây giờ? Em nhớ nó mà ... Hức .. - Thư nức nở nói, trên mặt cô chỉ là nước mắt ...

- Chị cũng nhớ con bé. Tại sao chứ? Tại sao nó lại để cho chúng ta có hi vọng, vui mừng rồi một cước làm cho chúng ta đỡ cũng không kịp ... Tại sao? - Như ôm Thư, cô cố nén lại những giọt nước mắt đang lăn dài trên má cô ... nhưng ... vô ích, cô chẳng thể ngăn nổi cái cảm xúc của mình. Cô coi nó như một đứa em gái ... vậy mà ...

- Em ghét nó! Em sẽ không bao giờ tha thứ cho nó đâu!! - Thư hét lên, giọng nói mang bao nhiêu đau khổ. Cơ hồ cô khóc đến lạc cả giọng.

- Thư, em nói gì vậy? Nhi không về, chắc là cũng có lí do thôi! Em đừng vội kết luận mà đổ hết cho con bé! - Như mếu máo nói, giọng nói của cô rõ ràng là có run rẩy.

Như nhẹ nhàng đứng lên, nhìn lại những gì mà cô cùng với Thư chuẩn bị suốt từ chiều hôm qua. Dù đồ ra bao mồ hôi, bao vất vả, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc nó sắp về là tụi cô lại vui mừng không thôi để rồi hai người quên hết mọi thứ, vui vẻ làm việc. Nào có ngờ, nó lại có thể phũ phàng đến thế? Như nhìn mọi thứ xung quanh ... qua đôi mắt nhòe đầm lệ. Cô ngồi sụp xuống, cô lại khóc ... càng ngày càng lớn ...

Thư ôm miệng, cố để không phát ra tiếng khóc to. Cô biết Như đang nghĩ gì và cô cũng nghĩ như vậy. Rốt cuộc ... Nhi, nó là người như thế nào đây? Chắc chắn là khác với ngày xưa rồi, đúng không? Đứa bạn hai năm trước hiền lành, vui tính, dễ thương của cô giờ nơi đâu?

...

"Ting! Ting..."

Như run run cầm chiếc điện thoại lên, cô chán nản mở hộp thư ra ...

...

- Thư, Thư ...em, nhìn xem này ... - Như lắp bắp nói.

- Hu hu ... oa ...

- Thư!! - Như hét lên.

- Ách, dạ chị? - Thư giật mình, ngưng khóc lớn.

- Em xem đi này! - Như nói rồi đưa điện thoại cho Thư, trong đáy mắt cô có chút phẫn nộ lại có chút vui mừng.

Thư cầm lấy chiếc điện thoại ...

"A - hi - hi, đồ ngốc! Nhi đùa đấy, Nhi đang chuẩn bị về đến nhà rồi. Hai người vẫn ổn chứ! Ha ha ... * kết thúc bằng cái icon cười chảy nước mắt* ..."

....

....

- A!! Nhi điên!! Dám lừa chị em mình một vô đầu! - Thư cắn môi, tức giận, lau nước mắt nói.

- Hừ, để xem, về chị xử nó như thế nào, chị khóc suốt này giờ đến mệt luôn rồi đây! - Như phẫn nộ vuốt mũi.

Thư nhìn như gật gật đầu ...

- Để em lôi hết đồ cụ nhà bếp ra rồi đập cho nó bung tai luôn! - Thư bày ra vẻ mặt hết sức giận nói.

- Ok! Nhưng trước hết để chị lấy bông gòn đã! Há há! - Như nhướn mày nói.

- Vâng!

King koong ...

Tiếng chuông tại một ngôi nhà nhỏ vang lên. Người bấm chuông thì ... ờm, phải nói sao nhỉ? Đó là một cô gái. Chẳng biết cô xinh hay cô xấu nữa ... vì cô ấy che kín mặt hết trơn rồi! Là nó.

Nó vừa huyýt sáo, vừa nhảy tung tăng trước cửa nhà. Ấy da, trông có vẻ cực kì vui và yêu đời nha ...

Cạch ...

Cửa vừa mở ra thì ...

- Mọi người ơi, Nhi ...

Cheng!! Cheng!! Cheng!!

Tùng!! Tùng!! Tùng!!

Nó chưa kịp nói hết câu thì tiếng nôi, niêu, xoong, chảo đập bung nhà đã át hết tiếng của nó.

...

Ôi mẹ ơi, nó đến thùng mùng nhĩ mất thôi, nhìn về hướng Thư và Như - kẻ gây ra những tiếng chói tai này. Nó hùng hổ, hừ hừ bước đến.

Như và Thư thủ sẵn bông gòn vào tai nên giờ những thứ tiếng này đối với tụi cô là vô nghĩa a~ Hai người cứ cố tình chạy xung quanh nó ...

Ây da, đến khổ nga~

- Aaaa!! Hai người thôi đi mà!!!

Nó cố hét thật lớn nhưng ... hừm, mặc dù sau bao nhiêu lần 'đạt giải' cao nhất về độ miêng to do Kiệt 'trao thưởng' thì ... có vẻ, đối với những thứ tiếng chói tai này ... là không ăn thua a. Nó bắt lực mếu mồm nhìn hai người bằng ánh mắt cực kì đáng thương. Nhưng bắt quá, kẻ sách này của nó cũng không thành công a.

Đang trong lúc đau đầu, nó bỗng nhìn lên Thư và Như ...

Trên môi họ là những nụ cười tỏa sáng rực rỡ (trong khi nó đang u đầu vì những thứ tiếng kia) ...

Hai người vẫn vậy, vẫn nghịch ngợm và thật dễ thương.

Những nụ cười kia, trong suốt hai năm qua, nó thật sự là rất nhớ ... rất nhớ, Thư, Như, em thật sự nhớ hai người nhiều ... nhiều lắm ...

Đến đây, nước mắt nó bỗng tuôn rơi, nó chạy về phía hai người, mặc kệ ra làm sao, bắt cháp ôm lấy họ ...

- Như, Thư, hu oa, em nhớ hai người nhiều dữ lắm!! Hu hu ... - Nó òa khóc.

Như và Thư bất động ...

Những giọt nước mắt của nó chảy thấm vào vai họ. Hai người bắt đầu mếu rồi òa khóc cùng nó ...

- Hu hu, Nhi, bà có biết tôi nhớ bà nhiều lắm không?

- Sao em đi mãi mà không về, con bé hư này ... hức ...

- Em xin lỗi, xin lỗi hai người nhiều ...

...

Trong ngôi nhà đó, trong một ngôi nhà nhỏ nhắn ấy, có ba cô gái nhỏ đang ôm nhau mà khóc lớn. Họ khóc không phải do đau buồn ... mà là do quá hạnh phúc, quá hạnh phúc khi mà người họ luôn mong nhớ, sau một thời gian dài đã trở về với họ ...

Những giọt nước mắt của sự đoàn tụ, sum vầy ...

...

Tình bạn giữa họ thật là đẹp ...

----- Hết chương 54 -----

Chương 55: Nếu có duyên sẽ gặp, không có sẽ chẳng bao giờ gặp.

- Xin chào các bạn độc giả yêu quý, Hime đã trở lại rồi đây! Thành thật xin lỗi các bạn vì sự chậm trễ của tuần trước ạ!

- Chương 54 này hơi dài ạ. Đây cũng là chương cuối cùng của năm 2016 rồi các bạn ơi!! Tuần này Hime ra hai chương này thôi, xin phép mọi người cho Hime nghỉ Tết a <3 tuần tới chương 55 sẽ tiếp tục được ra lò >"<.

- Nhân dịp năm mới, Tết đến xuân về, Hime chúc các bạn độc giả an khang, thịnh vượng, luôn luôn hạnh phúc bên gia đình, sớm thực hiện được những nguyện vọng mà năm trước chưa thực hiện được, đạt được nhiều thành tích cao trong việc học tập và mong các bạn luôn ủng hộ truyện cũng như ủng hộ

Hime bước trên con đường này,nhé! Mong rằng sang năm truyện sẽ được nhiều bạn đọc đón đọc, ủng hộ. Hime sẽ cố gắng post chương mới để truyện sớm hoàn. Mong rằng những tác phẩm sau của Hime cũng sẽ được các bạn đọc giả yêu mến và ủng hộ nhiều! Yêu mọi người!!

- Chúc mừng năm mới ạ!!

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Nếu Có Duyên Sẽ Gặp, Không Có Sẽ Chẳng Bao Giờ Gặp.

...- Oa, trời ơi, mấy món ăn này ăn ngon dễ sợ ngon luôn áy Nhi! Bà lấy ở đâu ra thế? - Thư vừa ăn chiếc đùi gà chiên giòn vừa tấm tắc khen.

- Ách, thực ra thì mấy món đó tôi lấy ở bên Thổ Thiên Long đấy, toàn là do đầu bếp nổi tiếng bên đấy nấu thôi nhé, tôi đặt riêng cho hai người luôn đó a~ - Nó nở mũi.

- Sướng nhất em rồi, vô tư sống trong nhung lụa, hừ, chẳng bù cho tụi chị này, nhớ em muốn chết áy, với lại phải bù đầu làm việc. Haiz, thật mệt mỏi mà.

Như vừa chống cằm vừa bĩu môi nói.

- Làm gì có đi, em cũng nhớ hai người nhiều lắm luôn! - Nó vội thanh minh.

- Nhớ tụi tôi á? Vậy sao không về sớm sớm chút đi. - Thư.

- À ... ừm, là do ... tôi không dám về ... - Nó ấp úng nói, trong tim lại nhói lên.

- Không dám về? Bà đùa tôi hở? Bà thiếu tiền ai hay ai bắt nạt bà, kêu ra đây, tôi xử cho! - Thư hùng hổ vén tay áo.

- Kia Thư, em đang giả bộ hay không nhớ vậy? Lí do Nhi không dám về, hơn ai hết, chị em mình cũng hiểu rõ mà! - Như chau mày nhìn Thư.

- Ách, Nhi à ,tôi thành thật xin lỗi bà nhé, tôi nói mà không có suy nghĩ gì hết. Xin lỗi bà nhiều! - Thư áy náy nhìn nó.

Nó chỉ lắc đầu cười nhẹ cho qua, nó không dám về ư? Kì thực cũng chỉ bởi họ mà thôi ...

- Nhi. - Như.

- Dạ chị?

- Em ... có muốn nghe một chút về họ trong hai năm qua không?

- Về họ ư? - Nó vô thức lặp lại. - Sẽ không chị ạ, em không muốn nghe gì về họ hết, những điều gì liên quan đến họ đều làm em nhớ đến họ và điều ấy làm em đau, đau lắm chị ạ! Chị thấy không, trong hai năm qua, không có họ, em vẫn sống tốt mà. Đừng lo nữa chị! - Nó mỉm cười.

Sống tốt ư? Đó chỉ là một lời nói dối mà thôi. Trong hai năm qua, có ngày nào là nó không nhớ về họ đâu...

- Nhưng bà không biết đâu, hai năm qua, mấy anh ấy rất ...

- Thôi mà, hôm nay tôi mới về đây, nói chuyện khác không được sao? Mà hai người cũng chuẩn bị quá trời đồ rồi này, phá cỗ thôi!! - Nó xua tay.

Nhờ đâu Thư lại nói về cuộc sống hạnh phúc hiện giờ của mấy anh rất hạnh phúc bên người họ thương thì nó biết phải làm sao đây? Đau, tim nó tổn thương lắm rồi ...

Thư đang định nói với nó rằng: hai năm qua, sáu anh kia sống trong sự đau đớn, họ luôn muốn tìm nó trở về, họ luôn nhớ mong nó, và họ yêu nó... Nhưng nó chặn họng cô rồi, thôi vậy, nó nói không muốn nghe về họ.

- Ok, suýt nữa tụi tôi còn tưởng bà không về thật. Nhưng giờ thì tốt rồi, bà đã về và ở ngay đây, vì vậy ...

- Ăn mừng thôi!! - Cả ba đứa cùng hét lớn.

...

...

- Ê ê, của tôi cái này nha, bà ăn nãy giờ rồi, tôi chưa có được miếng nào đâu đó!

...

- Này, cái tay kia, đồ của tôi!

...

- Hai đứa kia, đó là phần của chị mà, cấm ăn!!

...

...

Vậy là ba giờ đồng hồ ăn mừng ròn rã trôi qua ...

- Ô, no quá xá hà! - Nó nằm phịch xuống sàn nhà.

- Nhi ạ, tôi không ngờ, sau hai năm, bà vẫn ăn tham như vậy đấy! - Thư cũng nằm xuống bên cạnh nó.

- Thư ơi, em cũng có kén cạnh gì Nhi đâu, toàn ăn hết phần của chị. - Như cũng nằm xuống, liếc hai "con heo" bên cạnh.

- Hi hi, là lâu lâu mới ăn một bữa a~

...

Trên sàn nhà, ba cô gái đang chụm đầu vào nhau và say trong giấc ngủ, trên môi họ là những nụ cười ...

Sáng hôm sau ...

- Chị Như, Thư, ra đây em bảo cái này này! - Nó vẫy tay.

Mới sáng bảnh mắt, Thư với Như đã chăm chỉ tập yoga, nó cũng vì vậy mà bừng tỉnh giấc ngủ...

- Có gì hay ho hả? Vừa mới dậy mà bà đã hò hét inh nhà rồi! - Thư tròn mắt.

- Mỹ phẩm hả Nhi? - Như cười cười.

- Ấy da, cái này ấy, còn hay ho, còn tuyệt vời hơn cả mỹ phẩm cơ! - Nó hát mặt.

Thư và Như quay sang nhìn nhau ...

- Hề, vậy là cái gì vậy, tò mò quá đi hà!! - Hai người hai miệng một lời cùng nói.

- E hèm, hai người biết không, bên Thổ Thiên Long ấy, em có hai người anh, anh cả của em là anh Bảo Thành đã lấy vợ rồi, anh ấy đẹp trai lắm, còn anh thứ là anh Bảo Kiệt, anh này thì đẹp trai thôi rồi, anh ấy chưa có vợ đâu, đẹp hết sảy luôn! - Nó khoe.

- Đâu, cho chị coi hình anh ấy đi Nhi! - Như nhào tới bên nó. - Còn Thư ấy, là hoa có chậu rồi, giờ trai đẹp để phần chị thôi!

Thư đứng một bên, nghe thế thì bĩu môi, xì, cô có chủ rồi thì sao chứ? Trai đẹp có quyền ngắm mà. Nhưng thôi, cô vẫn thích anh Quân đẹp trai của cô hơn. Hừ!

Thế, Thư liền móc chiếc điện thoại của mình ra, ngồi lướt rồi coi mấy tấm hình mà cô chụp với Quân ... Lâu lâu còn tự nhiên cười một mình. Trông ... ách, thật giống người tự ki a. Nó với Như thấy vậy thì khúc khích cười.

- Nè, chị Như, đây là ảnh của anh trai em! - Nó cười rồi đưa tấm ảnh của Kiệt đưa cho Như. - Tên Bảo Kiệt đấy nha, nghe soái ca phết chị nhi? Mà là soái ca thiệt mà ...

"Trừ cái tình không giống soái ca ra ... " - đương nhiên nó sẽ không nói những lời này ra rồi, làm mất hình tượng anh trai soái ca của nó lắm a.

Như chụp nhanh lấy cái điện thoại rồi giờ lên nhìn ...

...

...

- Oa, đẹp trai dã man luôn ấy!! Đẹp quá!! - Như hét lên.

Nó với Thur bên cạnh giật nảy mình. Hú hồn!

- Đâu, chị cho em xem với! - Thur chạy lại chỗ Như. Sau khi nghe tiếng hét của Như, cô cũng phần nào đoán được sức hút của anh trai Nhi.

...

- Ôi, ông trời ơi!! Sao lại đẹp thế trời!?? Đẹp dữ! - Thur trố mắt nhìn tấm ảnh.

Quả thật, Bảo Kiệt rất đẹp. Anh không phải đẹp theo kiểu lạnh lùng hút hồn, ám áp gần gũi, mà là kiểu cá tính, lạnh lợi, mang theo chút vẻ ngầu nữa. Bức hình nó cho hai người xem là tấm hình chụp Kiệt đang cười để lộ chiếc răng khểnh, môi anh đỏ, mông, chiếc mũi dọc dừa cao cao, làn da trắng với mái tóc nâu bồng bềnh. Anh cười tít mắt, mi cong dài. Trông đẹp đến nỗi chẳng có một lời nào để diễn tả hết vẻ đẹp của anh.

- Nhi ơi, bà sống cùng một nam thần đẹp như vậy sao? Trời ơi, tôi ghen tị chết mất!! - Thur.

- Ách, đó là anh trai tôi, anh em sống cùng một mái nhà, nhìn quen rồi a. - Nó tỉnh bơ.

- Công nhận, người này quá quá đẹp trai!! - Như chẹp miệng nói.

Từ trước tới giờ, ngoài sáu anh ra, cô chẳng thấy ai đẹp cả. Anh trai của Nhi, vẻ đẹp của anh ấy ngang ngửa so với sáu anh. Thật khiến cô rung động không thôi.

- Ấy da, để khi nào có dịp, em giới thiệu cho hai người. Bây giờ tụi mình đi mua sắm đi! - Nó sáng mắt.

- Ok!

...

Trên một con phố ...

- Oa, lâu rồi không đến chỗ này, cảnh vật thay đổi nhiều ghê nhỉ? - Nó nhắm mắt, mỉm cười. Cảnh vật còn thay đổi nhanh huống chi là lòng người.

- Ủ, tụi tôi chỉ đợi bà về, để mà ba đưa đi chơi vui như thế này này! - Thur cười. Cảm giác giờ thật hạnh phúc.

- Hi hi, tôi về rồi này! - Nó cười tít mắt.

...

- Đây Nhi! - Như.

- Sao vậy chị? - Nó.

- Em ... chị hỏi thật đấy, em có ý định gặp lại mấy anh ấy hay không? - Như nghiêm túc nhìn vào đôi mắt của nó.

...

- Gặp lại ư? Riêng em, thì em nghĩ như thế này này: Nếu có duyên thì sẽ gặp thôi, còn nếu không sẽ chẳng bao giờ gặp đâu!

Nó mỉm cười, nhún nhún vai. Phải thôi, duyên phận ấy mà, trớ trêu lắm, nó cũng chẳng mong gặp lại họ, gặp lại họ sẽ làm nó đau.

Bỗng, sau lưng ba người truyền đến một tiếng nói ...

- Như!

...

Giọng nói ấy ...

Nó quay phắt người lại ...

...

----- Hết chương 55 -----

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

...

Giọng nói ấy ...

Nó quay phắt người lại ...

...

Thư và Như cũng quay sang ...

" Là họ ... lại chính là bọn họ ..." - Nó liền quay lưng sau khi nhìn rõ.

Đúng rồi, chính là những con người vô tâm ấy. Tìm nó nhưng bị bóp nghẹn, đau đớn vô cùng, giọt nước mắt từ khóe mắt rơi xuống trên khuôn mặt mỹ lệ của

nó.

Nó chỉ biết đứng im đấy và ...

Khóc.

...

- Các anh, đi đâu vậy ? - Như vội lên tiếng, tiện thể lấy tay mình nắm chặt lấy tay nó. Cô cảm giác được tay nó đang run.

- Tụi anh .. chỉ là đi dạo thôi ... - Nam - anh chàng siêu sao đang nổi cồn hiện nay thờ ơ, lạnh nhạt nói. Anh đeo chiếc kính râm to không để lộ khuôn mặt nhưng không nổi vẻ đẹp trai, bánh bao của mình.

- Ô, kính nhĩ chị, tự dung trên đường phố này lại xuất hiện những sáu soái ca như vậy, chep, chét con gái nhà người ta a .. - Thư trề môi nói, họ là những người khiến cho bản thân của cô đau khổ lâu như vậy, nhưng hoa cảm trước giờ của cô đối với bọn họ cũng vì vậy mà tan biến hết. Cô không ưa họ nữa.

- Ủ, ai nghĩ ở đây lại xuất hiện siêu sao NN rồi còn mấy ông tổng giám đốc đang vô cùng thành đạt hiện nay nữa chứ! - Như cũng hùa theo Thư.

- Thư, hai năm rồi, em vẫn còn ác cảm với tụi anh hay sao? - Tinh Anh bước lên, hỏi Thư.

- Ô, em ấy hả? Bình thường mà ... và đương nhiên, em chẳng thể nào có hảo cảm với các anh được, em chẳng thể nào mà có hảo cảm với những người đã làm bạn của em tổn thương, làm em phải xa cách nó một khoảng thời gian lâu, may ...

- Thư, đừng dừng ... - Như nói nhỏ, cô biết Thư chuẩn bị nói ra việc Nhi đã trở về nên không thể để cô bé nói tiếp a.

- Thư, không phải cô không biết cảm xúc của chúng tôi đối với Nhi, không phải cô không biết rằng trong hai năm vừa rồi chúng tôi cũng rất đau khổ với việc Nhi bỏ đi. - Thiên lạnh lùng nói. Cô ấy nói như thể rằng hai năm vừa rồi, các anh không đau khổ, các anh sống trong bình thản vậy, đừng nói đi, anh với lũ kia còn đau khổ hơn cô ấy nhiều lần.

Trong hai năm vừa rồi, họ chưa hề nở một nụ cười thực sự, nếu có thì cũng chỉ là những nụ cười giả tạo hay những nụ cười xã giao trong công việc. Bọn họ lúc nào cũng tự giày vò bản thân, vì vậy mà họ thường xuyên ... hút thuốc, ai cũng sống một cách khép kín lạnh nhạt với mọi thứ. Nỗi đau này, có lẽ chỉ có sáu người bọn họ mới hiểu được .

- Đau? Nói vậy mà không biết ngượng, hừ, nếu đau vì nó mà các anh lại để cô ta bên cạnh hay sao? Nực cười. - Thư lườm.

" Cô ta ...?" - Nó lặp lại trong đầu.

- Thư, tốt nhất cô nên ngưng kiểu nói chuyện ấy với chúng tôi. - Nhật lạnh lùng nói, anh diện bộ áo trông toát lên vẻ lịch lãm của một ông giám đốc tài năng.

- Cô gái kia ... là ai vậy? - Long từ đằng sau, bước lên. Mới gặp Như, anh đã chú ý đến cô gái kia rồi, vừa nãy có thấy cô ấy quay lại về phía tụi anh nhưng rất nhanh để lại cho tụi anh một bóng lưng.

Thư và Như bất chợt quay sang nhìn nhau ...

...

- Là chị họ của em! - Thư.

- Là bạn của em! - Như.

...

- Em lộn, là bạn của chị Như! - Thư.

- Không, không phải, là chị họ của Thư! - Như.

...

- Vậy .. là ai thế? - Bảo bỗng nhủu mày.

Thư và Như nuốt nước bọt cái " ực ".

Trời ơi, vừa rồi, hai cô làm lố quá hà ...

...

- Tôi là bạn của hai người bọn họ! - Tiếng nói ấy từ sau vọng lại, nó đẩy nhẹ Như sang một bên, từ từ bước lên ...

Lúc này, ánh nắng mặt trời chiếu rọi vào khuôn mặt nó làm nó thêm phần xinh đẹp, còn có chút vẻ huyền bí ...

Tim sáu anh như ngừng đập ...

Họ đứng đấy ... nhìn nhau thật lâu ...

Cảnh này đặc biệt giống với những cảnh trong phim tình cảm Hàn Quốc nha~

...

- Cắt! Cắt! Làm gì nhìn bạn em ghê vậy? - Thư lên tiếng.

- Khụ .. khụ .. - Tinh Anh ho nhẹ vài tiếng.

- Haiz, đây là bạn của tụi em, tên nó là ... - Như nói đến đây thì độ nhiên bí, nên nói nó tên gì bây giờ?

- Tôi tên Long Hòa Nhi! - Nó chợt nói.

...

Thật giống với nhóc ấy ...

Về cả giọng nói, về cái tên, về đặc điểm ...

...

- Đào Đào? - Nam ngu ngơ từ nãy giờ khi nhìn thấy nó, anh bỗng cất tiếng nói, dù không to nhưng đủ để mọi người nghe trong không khí yên lặng này. Anh không hiểu sao, tự nhiên anh lại nói ra hai từ này ...

- Đào Đào? - Mọi người (trừ Nam và nó) đồng thanh nói, trong đầu đầy tò mò về cái tên này.

Đào Đào là ai?

Nó cũng bất ngờ khi Nam nói như vậy ...

...

- Đào Đào, chắc con còn nhớ Môn Môn chứ? - Bỗng, một giọng nói từ đâu truyền tới.

Mọi người đều hướng ánh nhìn về phía phát ra giọng nói ấy. Là bố Quốc.

- Bố! - Sáu anh cùng lên tiếng.

- Chủ tịch! - Thư và Như kính cẩn gọi.

- Chào bác, bác vẫn khỏe chứ, bác Quốc? - Nó mỉm cười.

Ông Quốc nhìn nó, ông cũng cười và gật nhẹ ...

- Ủ, bác khỏe, con bé này, lâu không gặp, cháu xinh ra nhiều đấy. Bố cháu vẫn khỏe chứ?

- Dạ, vâng, bố cháu khỏe lắm bác ạ! Bố hay nói về bác với cháu lắm. - Nó cười.

- Không phải là bố con nói xấu ta chứ?

- Dạ, làm gì có ạ, bố cháu chỉ khen bác suốt thôi ... - Nó bật cười.

...

Hai người đưa đẩy nhau vài câu rồi ông nói ...

- Thôi, bác cháu ta nói chuyện phiếm thể là đủ rồi, mấy đứa kia chắc đang thắc mắc lắm đấy.

- À, dạ vâng bác! - Nó cũng gật đầu lễ phép.

- Bỗng ...

- Bố, đừng gọi con với cái tên ấy nữa. - Nam khó chịu nói, cái tên này mà mọi người nghe được, chắc anh quê chết mất, ai đòi một đứa con trai như anh mà bây giờ bố lại gọi bằng cái tên hết sức nữ tính : Bông.

- À, thôi được rồi. Nam, hôm trước bố có nói một số chuyện với con rồi đúng không? Đây chính là cô bé Đào Đào mà ta hay nhắc đến đấy! - Ông cười.

Nghe vậy, Nam quay sang nhìn nó, ánh mắt anh dâng lên một cảm xúc khó tả.

Đây là người bạn thanh mai trúc mã của anh, thân thiết đến nỗi không tách rời. Bố nói, gia đình anh không phải người ở đây mà là ở một thế giới khác. Năm anh mười hai tuổi, anh đã xuyên qua đây để sống với bố và bị biến thành một đứa trẻ hai tuổi. Trong suốt mười hai năm ở bên thế giới kia thì đây là cô bé mà anh hết sức yêu thương. Nghe bố kể, đôi lúc anh không tin đó là sự thật, nhưng, bố chưa từng nói dối anh, và lại, một việc lớn như vậy, bố cũng chẳng có tâm trí để đùa giỡn, vì vậy mà anh tin đó là sự thật.

...

Đào Đào, đứng theo như lời bố nói, cô ấy trông thật xinh mà ...

Nhưng tại sao, ngoài cái cảm giác vui mừng, xúc động khi được gặp Đào Đào, anh còn có một cảm giác kì lạ khác??

Môi Đào Đào thật đẹp ... nhưng nó trông thật giống môi của Vân. Bố từng nói anh rất thích Đào Đào. Liệu có phải vì đôi môi của Vân giống với Đào Đào nên anh mới yêu thích ả không?

Thật khó nói ...

..

- Đào Đào, anh rất nhớ em! - Nam yêu thương nhìn nó, đáy mắt anh xuất hiện sự chiều chuộng mà chính anh cũng không rõ.

- Môn Môn, em cũng vậy! - Nó cười. Nhưng mấy ai biết được, đó chỉ là một nụ cười giả tạo.

Nó không biết cách để trở thành một người lạnh lùng trước mặt sáu anh, vì nó biết, nó quá yêu họ. Nhưng, nó sẽ luôn bày ra một con người giả tạo trước mặt họ...

- Thôi, bố có việc, bố đi trước nhé, hai anh em nói chuyện vui vẻ, tạm biệt mấy đứa! - Ông Quốc nói rồi vội lên chiếc xe hơi đắt tiền bên cạnh mà đi

luôn. Trời ả! Ông bạn thân của ông (bố Vương) nhắc ông phải đến đây ngay lập tức nên ông bắt buộc phải bỏ công việc mà chạy đến đây. Giờ phải về thôi, haiz.

- Đào Đào, em...

- Nhi, chúng ta phải về thôi! - Như vội cắt ngang lời Nam nói rồi kéo tay nó.

- Chị à, từ từ đã, sao chị vội vậy? - Nó khó hiểu nhìn Như. Cô có vẻ đang rất vội.

- Không được từ từ, à đúng rồi, tôi có việc nên phải về gấp. Đi! - Thư cũng một mạch kéo tay nó chạy đi mà không nói lời tạm biệt với mấy anh.

Thế là ba người đi.

Mà nó lại không biết rằng sau khi nó bỏ đi thì có bóng dáng hai cô gái khác chạy đến chỗ các anh ấy ...

...

----- Hết chương 56 -----

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhoc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Asa Laura

... Sau khi rời khỏi chỗ ấy, không hiểu sao, trong lòng nó cứ có cái cảm giác bồn chồn, không yên lòng ...

Như vậy là sao nhỉ?

Mà lại thấy Thư cùng Như cứ thờ phào, bộ dạng trông có vẻ rất là nhẹ nhõm.

Nhẹ nhõm? Nhẹ nhõm cái gì cơ chứ?? Thật làm nó đau đầu, làm nó tò mò mà ...

Hôm đó, Thư nói về nhà có việc, nhưng, làm gì có việc gì đâu. cô ấy về là ngồi ngay trên sofa rồi coi ti vi. Đây cũng gọi là bận, gọi là có việc gấp ấy hả?

Nó cảm giác dường như ... đó chỉ là một cái cớ. Hai người ấy có giấu nó chuyện gì không nhỉ? Đôi lúc, nó định mở miệng hỏi nhưng lại thôi, họ sẽ không giấu nó chuyện gì đâu, đúng không?

...

oOo

Một buổi sáng cuối tuần đẹp trời nào đấy ...

Ba cô gái nhỏ của chúng ta đang ngồi chén bữa sáng, vừa chén vừa tám chuyện trên trời dưới đất ...

- Ê này Nhi, bà tính không kiếm việc làm hay sao? Tôi thấy bà cứ ở nhà hoài à, chẳng lẽ bà muốn tôi và chị Như phải nuôi bà mãi sao? Đúng có coi chúng tôi như bố mẹ của a~ Không, không được nga~ - Thư nhếch nhếch mày. Tiền lương của cô cũng không cao lắm đâu, nuôi thân cô đã cực lắm rồi, cái Nhi, trẻ khỏe, xinh xắn thế kia mà ở nhà hòa để tụi cô nuôi hoài thì cũng không được a. Phải kêu nó đi kiếm việc thôi chứ.

- Haiz, bà nghĩ bà vĩ đại đến mức tôi tôn sùng bà như bố mẹ tôi sao? Tôi xin kiểu a. Thực ra ấy, về việc đi làm ấy, tôi cũng muốn lắm một công việc chứ bộ ... Nhưng cứ bước chân ra đường cái ... nhìn mọi người đi đi lại lại, trông đông đúc và ngột ngạt lắm, đã thế trời cũng không có mát mẻ gì, nóng oi là nóng. Thế, tôi lại chạy vào nhà. Ra ngoài ấy ... nóng chết mất! - Nó rầu rĩ nói.

- Cô nương, vậy cô sợ nóng à? Trời oi, cái đó thì phải chịu chứ sao? Thời tiết mà, mùa hè mà, mà đã là mùa hè thì không thể không nóng. Em nói như thế thì ... chẹp, không biết công việc nào mới thích hợp được cho em đây? - Như chẹp miệng nói.

- Bà phải chấp nhận thôi chứ, trời nóng như vậy, ai mà chẳng muốn được ở nhà. Nhưng ở nhà thì có mà chết đói mất đấy! - Thư cốc đầu nó.

- Hay là Nhi, em vào công ty của chị đi, cũng được mà nhỉ? - Như.

- Thôi chị ơi, em có biết cái gì về đá quý đâu. Với lại em cũng không có hứng thú với nó nữa. - Nó vội từ chối.

...

- Thế bà nghĩ ra việc gì chưa? - Thư.

- Hừm ... chưa đâu, nhưng đừng lo, hôm nay, tôi quyết định phải tìm được việc. Yên tâm! - Nó hùng hục khí thế vỗ ngực. Ánh mắt sáng chói đầy kiên định. Như và Thư ngồi bên cạnh thấy vậy cũng gật đầu đầu chắc nịch, tin tưởng rằng nó sẽ tìm được một công việc để làm trong ngày hôm nay.

...

oOo

Và thế là ...

Trông coi nó đang vất vả giữa cái nắng hè chói chang này đi. Chao ôi, cái vẻ kiên cường lúc sáng như bị đánh bay đi. Nó uest oài, mặt lem nhem đầy mồ hôi. Trời nóng thật đấy, đã thế, người ở đâu ra mà đông vậy nhỉ? Nó tưởng chừng như nó sắp chết ngạt rồi ...

Hức, thôi, không xong rồi, nó sắp không chịu nổi nữa rồi, nó nghẹt thở a. Hu, vừa mới đến đây đã phải từ biệt cõi đời rồi, hức ... không không không, nó còn muốn sống lắm ... Không!

Bịch ...

Cái tiếng ' bịch ' này đã kéo nó ra khỏi cái sự ảo tưởng rằng mình sắp chết vì ngạt thở của nó. Nó đụng phải một cô gái. Vội hoàn hồn ...

- Ách, xin xin xin lỗi cô ạ! - Nó tự nhiên thành ra lắp ba lắp bắp nói.

- À, không, không sao đâu, cũng tại tôi không chú ý! - Cô gái kia mỉm cười nhẹ rồi cúi người xuống nhặt lấy chiếc túi xách hàng hiệu vừa bị rơi xuống đất.

Đó ... hình như là một cô gái người lai, có vẻ là lai châu Âu thì phải. Da cô ấy rất trắng, trắng hơn nó, cô ấy có mái tóc vàng, có vẻ là tóc vàng tự nhiên, còn có một chiếc mũi cao, thẳng tắp nữa. Và đặc biệt, cô gái này có đôi mắt màu xanh hút hồn. Thật đẹp!

- Cô hẳn là người lai phải không ạ? - Nó tò mò hỏi, một tay nâng gọng kính tò vẻ là người tri thức.

Laura nhặt xong chiếc túi của mình lên, cô đứng thẳng người.

Oa, nó còn phát hiện cô ấy có vóc dáng cao, chuẩn lắm nha!

Thấy nó hỏi, Laura đang định đi. cô đứng lại nhìn nó. Cô gái đối diện cô đây thật là xinh xắn, đáng yêu. Làn da trắng hồng, đôi môi đỏ mọng phiếm hồng trông thực quyến rũ. Trong lòng cô bỗng nảy sinh chút hảo cảm với cô gái đang đứng trước mặt mình.

- À, vâng, tôi là người lai thưa cô! - Laura cũng không vì mãi ngẩn nó mà quên trả lời nó.

- A, cô nói tiếng Việt sôi thật đấy! - Nó tròn mắt nhìn Laura.

- Vâng, vì mẹ tôi là người Việt Nam mà. - Laura mỉm cười thân thiện.

- À, ra vậy, cô trông thực xinh đẹp. - Nó ngưỡng mộ nhìn Laura.

- Cảm ơn cô, cô cũng rất xinh xắn đấy ạ! À ... ừm, tôi có ý này này, cô rảnh chứ? - Laura nhìn nó chờ đợi.

- Vâng, tôi đang rảnh! - Có tìm được việc gì đâu, nó cũng đang chuẩn bị về nhà ngủ một giấc đây.

Laura nghe nó trả lời vậy, thì mỉm cười đầy hài lòng ...

- Chúng ta gặp nhau, tôi nghĩ cũng âu là do duyên, với lại tôi cũng có hảo cảm với cô nữa. Hay chúng ta làm quen đi, ở đây tôi cũng không có nhiều người quen, tôi cũng rất muốn kết bạn với cô. Cô đồng ý không? - Laura đưa ra đề nghị, cô rất muốn làm bạn với cô gái xinh xắn trước mặt này.

- Ok, ok, được chứ. Tôi rất hân hạnh! - Nó cười tươi. Vừa hay nó cũng đang rảnh, đi kết bạn, giao du một chút cũng không tệ, với lại kết bạn với cô gái như thế này cũng thích chứ. Hi hi!

- Vậy chúng ta vào quán cà phê kia rồi ngồi nói chuyện chút đi! - Laura kéo tay nó.

...

oOo

Tiệm cà phê mà nó và Laura chọn có tên "Nhạc Điệu ". Đó là một tiệm cà phê trông khá là sang trọng và đẹp, ở đây cũng hay tổ chức ca nhạc lắm nha~

- Cô muốn ăn gì nào? - Laura nhìn nó.

- Hmm, cho tôi một tách cà phê sữa đá nhé! - Nó suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Ồ, tôi cũng thích uống cà phê sữa lắm này. Chúng ta cùng sở thích rồi! - Laura cười.

Ày da, không hẳn là nó thích uống cà phê sữa đâu, nó cũng chỉ gọi tạm vậy thôi. Nó thích uống trà sữa, nhưng nơi như thế này có vẻ là không có trà sữa.

- À, cái đó ... - Nó.

- Cô phục vụ, vậy cho tôi hai tách cà phê sữa đá nhé! - Laura.

- Dạ vâng, thưa quý khách!

Cô phục vụ lịch sự cúi đầu rồi đi vào trong...

- Cô mới tới Việt Nam hay sao? - Nó.

- Đúng vậy, tôi mới ở Pháp về đây với chị tôi, cũng là có chút lí do riêng! - Laura trả lời nó.

Nó ậm ừ gật đầu ...

- Thời tiết Việt Nam nóng quá nhỉ? - Laura than thở rồi cởi chiếc áo khoác bên ngoài ra.

- Vâng, nóng lắm ấy, nóng muốn chết a. - Nó gật đầu đồng tình.

...

- À mà cô tên gì thế nhỉ? - Laura hỏi nó, nói chuyện này giờ nhưng cô còn chưa biết tên người bạn mới quen này.

- Tôi hả? Tôi tên Long Ngọc Nhi, năm nay tôi được hai mươi xuân xanh rồi đây. Hi hi. Vậy còn cô thì sao? - Nó cười.

- Tôi tên là Asa Laura, bằng tuổi cô, năm nay hai mươi tuổi, hai mươi xuân xanh rồi nha! - Laura học theo cách nói chuyện của nó.

Nó bật cười ...

- Cà phê của quý khách đây ạ!

....

oOo

----- Hết chương 57 -----

- Chương này, nội dung chỉ là nói đến việc nữ chính của chúng ta kết bạn với một cô gái người lai xinh đẹp thôi ạ. Ở chương sau (chương 58) sẽ còn xuất hiện thêm một nhân vật nữa. Mời các bạn đọc giả đón đọc nhé!

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

...- Cà phê của quý khách đây ạ! - Người phục vụ kính cẩn đặt hai tách cà phê lên bàn rồi nhanh chóng lui xuống.

...

- À mà, sao vừa nãy cô nghĩ việc gì mà thất thần dữ vậy? - Laura uống một ngụm cà phê rồi hỏi nó.

Nó đang định uống nghe Laura hỏi thì bỏ xuống, nói:

- Haiz, tôi đang trong giai đoạn thất nghiệp, là tôi đang bận đi tìm việc đấy, giờ khó tìm quá, với lại ăn nhờ ở đậu mãi với tụi bạn thì cũng không hay lắm. Nhưng tìm cả buổi sáng mà không thấy công ty nào phù hợp cả, thế có chết không!

- Ô, vậy là cô đang tìm việc ... - Laura như đang suy ngẫm cái gì đó.

- Vâng, thì là thế!

- Hừm, vậy cô có bằng cấp gì hay chưa, Nhi?

- Tôi ấy á? Tôi có bằng kinh doanh rồi này. Hồi trước tôi học tài chính nhưng gia đình chuyển hướng cho tôi học kinh doanh.

...

- Hay là ... cô vào công ty tôi làm việc đi! Công ty cũng đang thiếu người, đang trong giai đoạn tuyển nhân sự. - Laura đề nghị.

- Ôi, vậy thì tốt quá rồi còn gì! Công ty của cô tên gì vậy? - Nó sáng mắt, hớn hờ hởi.

- Là Công ty Thực phẩm Asa, cũng chỉ là một chi nhánh nhỏ thôi, không có tiếng tăm lắm. Hi hi! - Laura gãi đầu.

- A, đâu có đâu, công ty này nổi tiếng lắm nè! - Nó trầm trồ nói.

Mấy lần coi thời sự trên ti vi, nó hay thấy tên công ty này lắm, nghe nói tuy chỉ là chi nhánh nhưng rất lớn, công ty thường xuyên cung cấp thực phẩm cho những nhà hàng nổi tiếng hàng đầu Việt Nam, chất lượng rất là tốt.

- Ô, vậy ă? Tôi cứ nghĩ là không ai biết đến cơ. - Laura cười.

- Hi hi, tôi hay thấy trên ti vi lắm đấy, được vào đó làm việc còn gì tốt bằng!

- Vâng, công ty cũng không quá quy củ đâu! Ách, mà, thôi chết, muộn mất rồi ... - Laura bỗng nhìn đồng hồ rồi nói.

" Rینگ "

Điện thoại Laura chợt vang lên ...

- A lô, chị hai hả? Vâng ...

- [Em làm cái quái gì mà lâu vậy hả Laura? Về nhà ngay lập tức, bữa tiệc nhỏ tối nay chị tổ chức xong hết rồi đấy, còn nữa, các anh ấy cũng sẽ đến, chị phải nài nỉ mãi, tốt nhất là đừng để chị vì em mà phá hỏng bữa tiệc này, nghe không?] - Đầu dây bên kia vang lên giọng nói dữ dằn của nữ giới.

- Ách, vâng, em hiểu rồi, mà tất cả các anh ấy đều đến hả chị?

- [Không, thiếu một người thì phải!]

- Vâng!

- [Vâng vâng dạ dạ cái gì, mau về nhà, bực mình, em lúc nào cũng lè mà lè mè ăy! Nhanh lên!] - Đầu dây bên kia nói mà nghe như kiêu quát người, sau đó cúp máy liền.

- Tut ... ạch!

Laura cất điện thoại sang một bên rồi thở dài ...

Sau đó cô quay sang nhìn nó ...

- Người vừa nãy là chị gái của tôi, tên chị ấy là Asa Linda, tổng giám đốc của Công ty Thực phẩm Asa, năm nay hai mươi hai tuổi. Như cô thấy rồi đấy, chị ấy khá là dữ.

" Không phải là dữ mà là quá dữ ăy " - Nó trầm nghĩ.

- À ừm, chị của Linda nhĩ? Tôi cũng thấy chị ấy dữ quá, nghe qua trong điện thoại thôi mà ... - cũng đủ để hiểu tính cách của bà chị này như thế nào rồi, cảm thấy thật khổ thay cho người yêu sau này của chị ấy.

Laura nghe nó nói thì chỉ nhún nhún vai rồi cười nói ...

- Cũng phải chịu thôi, phận làm em là thế đấy, tôi cũng không dám cãi lại chị ấy. Chị ấy rất giỏi, làm gì cũng quyết đoán, tôi còn phải học tập chị ấy nhiều lắm!

" Rìng "

Laura mở điện thoại, đang định giờ lên để nghe thì ...

- [Con bé kia, thế có chịu về nhà nhanh không!??] - Tiếng quát vô cùng dữ dội truyền qua điện thoại làm nó và Laura giật nảy mình.

Laura nuốt nước bọt cái ' ực ' rồi nói :

- Khụ, em đang trên đường về rồi chị yêu ạ, đường hôm nay hơi tắc! Em cũng không biết phải làm sao ...

Nó ngồi một lâu mồ hôi ...

Thế này thì hai ông anh của nó còn hiền chán ...

Có chị thật đáng sợ.

- Vâng, vâng ...

Laura liên tục ' vâng, dạ ' vài tiếng rồi vội vàng cầm chiếc túi xách, nói với nó :

- Xin lỗi, hôm sau chúng ta hàn huyên tiếp nhé, tôi phải đi vội rồi! À, còn nữa, đây là danh thiếp của tôi, có gì chúng ta liên lạc sau nhé! Bữa hôm nay tôi trả rồi đấy a! Tạm ... tạm biệt cô!!

Thế là cô ta chạy vụt ra khỏi quán như thế đấy ...

Nó ngồi ngơ ở đấy một lúc rồi cầm lấy tấm danh thiếp màu vàng chói lọi lên coi ...

Ồ! Phó tổng giám đốc Công ty Thực phẩm Asa _ Asa Laura _ Số điện thoại : xxxx ...

Chep, có tấm danh thiếp này cũng tiện ra phết nhỉ? Lại còn sang nữa. Ừm, về nhà mình cũng sẽ làm danh thiếp. Hí hí! Giờ thì về thôi.

Nó cầm chiếc cặp sách nhỏ nhắn của mình rồi đi ra khỏi tiệm ...

oOo

Bây giờ nó đang đi trên một con đường vô cùng quen thuộc. Đó là con đường mà hai năm trước nó đi học đại học.

Không hiểu sao đôi chân nó lại đi đến đây nữa. Kí túc xá của nó hồi trước cách trường cũng xa phết đấy, nói là kí túc xá ở trường nhưng mà vì dành cho người không có điều kiện cho nên không nằm trong phạm vi của trường đâu a.

Lâu rồi không đến trường này, hôm nay vào coi xem có gì thay đổi nữa không.

Thế là nó nghênh ngang đi vào trường như một đàn chị lâu năm về thăm trường cũ.

oOo

Aiz, cũng chẳng có gì hay ho cả. Trường cũng gọi là có thay đổi chút. Máy móc học tập cũng cải tiến hơn rồi, bàn ghế trong phòng giảng cũng đẹp hơn trước, điều hòa chỗ nào cũng có, ngay cả ... nhà vệ sinh. (- o -)

Đi loanh quanh mãi, nó bước tới một vườn hoa ở tít đằng sau ...

Nó nhớ vườn hoa này, nó có rất nhiều kỉ niệm đẹp với vườn hoa này. Một vườn hoa có một chàng trai lạnh lùng, nhưng dưới ánh mặt trời, khi anh chìm trong màu sắc của vô vàn loài hoa tươi thắm lại trông ấm áp biết bao nhiêu. Cái hình ảnh của anh lúc đó chưa bao giờ nó quên.

Là vườn hoa của Bảo.

Nó bước chân định vào, nhưng lại rụt trở lại. Liệu Bảo có ở trong đấy không? Nó vừa mong anh không có vừa mong anh có.

Nhưng chắc giờ này anh ấy đang ở công ty làm việc rồi. Chắc không có đâu ...

Sau một hồi vòng vo, nó quyết định vào. Cũng đã quá lâu rồi, nó không còn nhìn thấy vườn hoa này ...

...

Nó nhẹ nhàng bước từng bước ...

.. Giờ trước mắt nó là một vườn hoa tràn đầy màu sắc rực rỡ, dưới ánh nắng màu hè, chúng được tô điểm thêm vẻ tươi sáng, trông đẹp đến không thể diễn tả nổi. Loài hoa nào cũng như phát sáng, như phát ra một hương thơm làm người ta phải say mê, muốn hòa quyện cùng chúng

Ở Thổ Thiên Long, vườn hoa thì không hề thiếu nhưng vườn hoa mà có thể đẹp như vườn hoa trước mặt nó đây thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, mà có khi còn không có. Chắc anh ta đã phải chăm sóc chúng kĩ lắm

Nó hào hứng đi đến từng khóm hoa ...

Nhưng ... ở phía góc kia, cái góc mà có bóng râm kia ... hình như ... hình như là ...

Có người !?

...

----- Hết chương 58 -----

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhoc Cận, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Thật sự là có người!?

Nó lấy kính xuống rồi lau lau xong mới đeo lên.

Người đó đang nằm dựa người trên chiếc ghế dài màu trắng. Anh ta mặc chiếc áo sơ mi trắng... ừm, cúc trên không đóng hết, để lộ ra khuôn ngực trắng, khẳng định thiếu nữ nhìn là đỏ mặt. Hết sức quyến rũ a~ Nửa khuôn mặt được che đi bởi chiếc kính râm trông cực ngầu luôn. cái dáng người kia quả thực rất đẹp. Không biết... ấy, mà khoan, cái dáng người kia...

Chỉ có một người..

Chỉ có thể là Bảo thôi.

... Nó vẫn còn rất nhớ có lần. Sáu người bọn họ đi chung cùng nhau, dần hàng ngang, trông Bảo là người cao nhất và có đôi chân thẳng và đẹp nhất. Cái đôi chân thon dài ở ghế kia.. chỉ có thể là anh ta. Với lại, vườn hoa này, anh ta là chủ nhân.

Tìm đó đập thành thịch, sao lại gặp lại anh ta cơ chứ... cả sao giờ... anh ta đẹp trai thế chứ?

Hừ, Vũ Quốc Bảo...

Haiz, đây là vườn hoa của anh ta mà, đành phải ra ngoài thôi, mình chẳng muốn gặp mặt anh ta để rồi đối diện với nỗi đau đầu. Hơn nữa, hai năm trước, anh ta là người xúc phạm nó nhiều nhất làm nó đau đến tê dại. Nó hận anh, nhưng lại không hận nổi... vì yêu.

Nó ảo não lê bước ra khỏi vườn hoa nhưng mới đi được hai bước thì một giọng nói lạnh băng vang lên.

- Ai cho phép vào đây?

Bảo ngồi dậy, anh xoa xoa cái cổ trắng ngần của mình rồi cất giọng lạnh băng.

Cô ta bước vào đây lúc nào anh đều biết hết.

Hừ! Đồ đàn bà to gan, dám bước vào đây. Tốt, rất tốt. Không có sự cho phép của anh mà cũng dám vào đây, mà có khi anh còn không biết cô ta là ai.

Để xem, anh sẽ xử con nhỏ kia theo cách gì đây...

Vừa nghĩ anh vừa sải bước chân của mình đi về phía nó.

..

Nó cứng đờ tại chỗ.

Thôi chết! Anh ta nhìn thấy mình rồi sao?

Ừc, có nên quay lại không?

Có nên không?

À mà khoan, sao mình lại sợ sệt vậy nhỉ? Mình không còn là Nhi ngày xưa nữa... nhưng, chính vì không phải Nhi của ngày xưa nên mới sợ, a hu hu TT^TT

Á, hình như anh ta sắp đến đây rồi...

Hừm, chỉ còn một cách mà thôi... chạy!!

Nghĩ thế, nó vội cong chân lên chạy nhưng chưa chạy được ba bước thì cổ tay nó đã bị Bảo cầm mạnh lấy. Bảo giựt tay nó rồi kéo nó.

Theo đà, nó quay người ra rồi ngã vào vòng tay của anh.

Tìm nó như ngừng đập...

Vòng tay của người đàn ông này thật ấm áp, cảm giác thật yên bình...

Thời gian lúc này như ngừng lại. Hai người vẫn giữ nguyên trạng thái ôm ấp này.

Khi nó vừa ngã vào lòng mình, Bảo đã định hất nó ra nhưng anh bất chợt cảm thấy ấm áp đến lạ thường. Cô gái trong lòng anh hiện tại đây khiến anh thật dễ chịu...

Bỗng, khuôn mặt đáng yêu của cô nhóc cận xẹt qua tâm trí anh. Anh vội vàng, lạnh nhạt đẩy nó ra một cái khá mạnh làm nó ngã ' phịch ' cái xuống nền đất...

- Á! - Nó kêu lên. Ay ui, trầy da rồi, xót quá. Nó đang định ngược mặt lên để mắng anh mấy câu thì...

- Cút!

Chất giọng lạnh băng của Bảo vang lên, anh lạnh lùng quay lưng với nó.

Nó ngớ ra.

Ồ? Cái gì vậy? Kêu mình cút sau khi đẩy mình ngã một cú đau ư?

Hừ...

- Áy, anh nói cái gì vậy, đẩy tôi ngã rồi không nói nửa câu xin lỗi mà còn đuổi tôi sao? Anh không xin lỗi, đừng mơ tôi cút khỏi đây! Hừ, đau quá đi mất.
- Nó hừ lạnh vài tiếng.

" Giọng nói này..? "

Bảo nghĩ thế rồi quay người lại.

Một cô gái vô cùng xinh đẹp đang mặt nhăn mày nhíu mày kêu đau hiện trong mắt anh.

Là thanh mai trúc mã của thằng Nam.

Tên là... Long Hóa Nhi...Giọng nói, quả thật rất giống với nhóc ấy...

Rất rất giống!

Nhưng khuôn mặt kia lại không phải là nhóc ấy...

- Áy, nghe tôi nói gì không? Đồ điên này! - Nó thấy Bảo cứ thất thần nhìn mình thì khua khua tay rồi nói.

Đồ điên ư?

Ngọc Nhi cũng hay gọi như vậy.

Rốt cuộc thì em đang ở đâu, Nhi?

Tôi rất nhớ em...

...

- Hắt xì! Hắt xì!

Nó hắt xì hai cái liên tiếp.

Ây da, hình như có người nhớ mình a

~...

Nó thấy Bảo vẫn không trả lời liền xoa trán...

Rốt cuộc tên này bị sao thế?

- Ôn không? - Bảo bỗng dưng nói hỏi. Vừa nãy anh có đẩy nó hơi mạnh thì phải.

" Ôi, cuối cùng cũng chịu mở miệng " - Nó thở phào sau đó mới ngược mắt lên nhìn anh.

- Ôn mới là lạ đó! Tay tôi bị trầy xước đến xót chết người đây này! Mắt anh nhìn không rõ à? Tôi cận mà vẫn nhìn rõ hơn anh kia. Hừ!

Ánh mắt Bảo hiện lên một tia không vui...

Chẳng có cô gái nào dám nói chuyện với anh kiểu này cả... nhưng ngoài nhóc ấy.

Nay còn thêm một cô gái lạ mặt, mình mới gặp cô ta chưa đủ một giờ đồng hồ. Quả thật to gan mà!

- Nói cho cô biết, đây là vườn của tôi. Vốn cô không được phép vào đây! Ai cho cô vào? - Bảo lạnh lùng nói, ý bảo nó: đây là vườn của anh, anh không cho phép cô vào, cô vào rồi là còn nhẹ, đã thế còn dám ăn nói như thế với anh.

- À ừm... à thì tôi... - Nó lấp bắp nói. Chẳng lẽ nói với anh ta là: tôi là Dương Ngọc Nhi, anh đã cho phép tôi vào đây thoải mái rồi. Nhưng, không được, nó lại càng không thể để cho anh biết được chuyện này.

- Không trả lời được? Tôi đẩy cô ngã là còn quá nhẹ, những người khác vào đây bình thường sẽ không được nhẹ nhàng vậy đâu. Mau cút! - Bảo lạnh nhạt mở miệng rồi quay lưng với nó.

- Hừ, tôi mới không thèm ở lại ấy! Hừ, tay tôi trầy như vậy, tiền thuốc tôi mua, sau này tôi sẽ bắt đền anh!! Chuẩn bị trả nợ đi, đồ điên!! - Nó hắt mắt.

- Hừ, đòi tiền? Tiền đối với tôi - không thiếu, nhưng với loại người như cô, đừng mong tôi cho một đồng! - Bảo khinh bỉ nói.

- Anh không trả? Tôi đòi bạn bè anh đấy. Mặt tôi dày lắm, anh khỏi lo. Hôm nọ, không phải anh có năm người bạn đi cùng đó sao? Tôi không sợ bị quỵt nợ. Hừ!

Nó bực mình dậm dậm chân.

Nó chỉ muốn ngắm hoa một chút thôi mà, có cần phải khó khăn như vậy không?

Ôm nó rồi đẩy nó ngã rồi đau lại còn không xin lỗi?

Nó đòi tiền thuốc thì lại không chịu trả? Hừ, đồ đại gia ki bo, cứ tưởng trong nhóm bọn họ có mình Tinh Anh là tên ki bo chứ (các bạn còn nhớ đợt trước chị đòi nợ anh Tinh Anh không?) ai dè,... Haiz

~ Nhưng, tìm nó giờ đây vẫn đập rất nhanh. Lâu rồi, nó chưa được nói chuyện với anh lâu như vậy, mặc dù chỉ là một cuộc nói chuyện chán phèo.

Hơn nữa, anh còn ôm nó, tuy chỉ là vô ý... nhưng vẫn rất ấm áp.

Môi nó bỗng dưng nở một nụ cười hạnh phúc.

...

Mà nó lại không biết, cái anh chàng vừa lạnh lùng đẩy ngã nó kia, giờ đang vui đầu vào nỗi nhớ nó...

Nó lại không biết rằng, Bảo không cho phép ai vào vườn hoa này, một trong những lý do là: anh chỉ muốn nó được vào đây, anh muốn đây là nơi chỉ thuộc về hai người...

Hai năm vừa qua, vườn hoa này cũng chỉ có bóng dáng một mình anh. Một mình anh cô đơn giữa rừng hoa tràn ngập màu sắc ấm áp, tràn ngập sự tươi vui... nhưng anh thì không vui.

...

Mà nó lại cũng không biết rằng, nó luôn nói sẽ chỉ giả tạo trước mặt các anh... nhưng hôm nay, khi đứng trước Bảo, nó đã tự sống thật với tính cách của mình, không hề có chút giả tạo...

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Ông Anh Trai Rắc Rối!

...Giờ nó đang lê bước chân về nhà đây. Khả khả, hôm nay không như mọi lần nó đi tìm việc, tuy không thể nói là nó có được công việc hoàn toàn nhưng là miễn cưỡng có rồi a, vậy là đã quá thành công rồi ... hi hi!

Trời cũng đã chấp choạng, nhá nhem tối, vậy là một ngày oi bức của mùa hè đã trôi qua yên bình. Từ lúc nó đến đây cũng được khoảng gần tháng rồi, nó cũng đã gặp sáu người kia và hôm nay còn có một buổi nói chuyện với Bảo, mặc dù có thể cho rằng đó là một cuộc nói chuyện hết sức nhạt nhẽo. Cơ mà, nó cũng không muốn có nhiều dây dưa với bọn họ cho lắm, tuy nó yêu họ nhưng cũng không đồng nghĩa là nó đã hết giận họ sau những sự việc của hai năm trước. Haiz, thôi, tốt nhất là không nên nhớ lại những chuyện buồn ấy đi!

À mà, hôm nay nó còn kết bạn với một cô bạn hết sức xinh đẹp và quyến rũ nha, hơn nữa lại cô ấy lại còn cho phép nó đến công ty của cô ấy làm việc. Thế thì còn tốt gì bằng ...

Cuộc sống của nó cứ như vậy thì thật tốt, luôn luôn yên bình. Nếu không gặp họ thì có lẽ nó sẽ không nhớ họ nhiều hơn. Sống trong thân phận là Long Hòa Nhi thì có lẽ cuộc sống của nó mới được yên bình.

Nhưng có một điều mà nó khá là thắc mắc từ lúc gặp sáu người kia, đó là: Vân đi đâu rồi? Tại sao nó không thấy cô ta bên cạnh họ?

Hừm, có nên hỏi Như và Thư không ta??

Hừ, à Vân quả là một con đàn bà thối tha hết sức mà, nghĩ đến sự việc của hai năm về trước, con tức giận của nó vẫn còn sôi sùng sục, nếu ở đây mà gặp cô ta, chắc chắn nó sẽ trả lại đủ cho xem. Hừ!!

...

Cơ mà, dạo này nó suy nghĩ nhiều quá, chắc, tóc lại sắp bạc đến nơi.

...

" Bụp "

- Á! - Nó kêu lên.

Có một bàn tay đang bịt miệng nó và còn lôi nó vào một góc tối om.

Chẳng lẽ, nó bị bắt cóc sao?

Ôi không, hu hu, nó sống thiện lương như vậy, có hại ai đâu ...

Đang chuẩn bị khóc rống lên thì một âm thanh quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu nó, đồng thời bàn tay bịt miệng nó cũng bỏ ra ...

- Áy, Tiểu Hóa Nhi, em làm cái gì mà run dữ vậy?? Em tưởng anh bắt cóc em nên sợ phải không? Há há ... Đúng là không thay đổi gì hết, đồ thô đế!

Đó là một giọng nói trầm ấm, vô cùng quen thuộc với nó ...

Giọng nói này là ... của Bảo Kiệt - anh trai nó!

- Anh ... Kiệt? - Nó.

- Hừ? Em nghĩ còn ai vô đây? Đương nhiên là ông anh trai đẹp trai ngồi ngời ngời của em rồi a. - Kiệt vừa tự hào nói.

- Khụ, thế mà em còn tưởng tên biến thái nào đó cơ ... - Nó trề môi.

- Em mà gặp phải tên biến thái nào mà đẹp như anh cũng là có phúc lắm đấy! - Kiệt cười cười.

- Xi, phúc hay họa thì em còn chưa có rõ. Cơ mà, sao anh lại qua bên đây làm gì?

- Thế em không muốn anh qua đây hở? Anh được bố giao nhiệm vụ qua đây là để bảo vệ cô em gái của anh đó nha! - Kiệt dang rộng vòng tay để chuẩn bị ôm nó.

Nó chần tay trước mặt để ngăn hành động của Kiệt rồi trề môi nói:

- Bố kêu anh qua đây thật sao?? Anh lại nói dóc em rồi, em biết tông ấy.

- Thì ... kể cả bố không kêu anh qua đây thì anh cũng sẽ tự mình qua chứ sao. Anh yêu thương em nhiều lắm a. Em có biết không, nguy hiểm luôn luôn rình rập xung quanh chúng ta. Anh không thể yên tâm nổi khi để một đứa con gái chân yếu tay mềm như em qua đây mà chỉ có một mình được. Thì anh cũng biết là em có mấy người bạn nữ nhưng ít ra cũng phải có con trai để bảo vệ cho chứ. Vì vậy mà anh đã tình nguyện qua đây để bảo vệ em, em thấy anh thương em nhiều không, Tiểu Hóa Nhi? - Kiệt tỏ ra cái vẻ ' nam tử hán, đại trượng phu ' vô cùng khí thế mà nói.

- Vâng, em biết anh ' thương ' em nhiều lắm. ' Thương ' em đến nỗi có lần cố tình làm em suýt cháy tóc, ' thương ' em đến nỗi suốt ngày đánh lén em khi em ngủ, rồi lại còn bôi mấy thứ chi màu tùm lùm lên mặt em biến em thành con hề, rồi còn ...

- Ấy ăy, đừng a. Mấy cái đó qua hết rồi mà. Giờ đây, anh không thế nữa, anh sẽ bảo vệ em! - Kiệt chắc nịch nhìn nó.

- Xi, chứ không phải anh qua đây chỉ để chơi chứ? - Nó nghi hoặc nhìn anh.

- Khụ, bậy nào! Anh sang đây không phải để chơi đâu! - Kiệt ho nhẹ.

- Thôi, chơi hay không chơi thì cũng kệ anh. Nhưng em nói trước, chỗ em ở toàn con gái thôi, cho nên anh không ở chung được đâu! - Nó liếc Kiệt.

- Sao lại phân biệt đối xử như vậy? Anh đến để bảo vệ em mà em lại không cho anh sống cùng thì anh biết bảo vệ làm sao? - Kiệt cắn răng, ánh mắt hết sức long lanh nhìn nó.

[Hime: Đề nghị nam nhân đẹp ngưng làm như vậy a, đáng yêu ứ chịu nổi!! >>>]

- Hừ, cho anh sống cùng bọn họ quá nguy hiểm!

Trai đẹp như vậy mà sống cùng hai người kia thì .. chẹp, quả thật, không thể được!

- Anh thế, anh sẽ không làm gì họ đâu. Anh sẽ luôn ghi nhớ mục đích chính của mình là để bảo vệ em gái thân yêu xinh xắn, đáng yêu! - Kiệt nịnh nó.

- Vội lại, anh có quen biết ai ở đây đâu. Anh mà ở đây một mình thì khác gì ' người rừng giữa thành thị ' . Anh làm sao mà sống nổi đây? Em không thương anh gì hết, vậy mà .. anh thương em nhiều như vậy, đến nỗi bỏ mọi người ở bên kia để qua đây sống cùng với em ... anh ...

- Thôi, thôi được rồi. Sao anh lăm mồm thế nhỉ? Nói rõ nhiều ấy. Được rồi, em sẽ cho anh ở nhà em khoảng hai ba tuần thôi đấy, sau đó anh đi tự mà tìm thuê nhà nào khác đi! - Nó miễn cưỡng đồng ý.

- Đường đường một người có thân phận cao quý như anh đây mà phải đi thuê nhà sao? Anh chỉ có mua chứ không có thuê đâu a. - Kiệt hất mặt.

- Thế thì giờ, phiền anh đi mua nhà ngay cũng được, em đỡ phải rước thêm một cửa nợ như anh! - Nó trề môi.

- Ấy da, rước được một cửa nợ như anh về nhà là em hơi bị có phúc đấy nhá! - Kiệt vuốt tóc.

- Hừ, có mà có họa thì có, rước anh về chỉ được cái chật nhà chứ có ngon nghề gì! - Nó.

- Ai ...

- Không được nhiều lời nữa, em nói sai gì hả? Giờ anh phải nghe theo em không thì đừng có mà vào nhà em sống cùng! - Nó hất mặt nghênh ngang nói. Hà hà, nó chờ lâu lắm cái cơ hội được lên mặt với anh như này lâu lắm rồi a, giờ có cơ hội, dĩ nhiên phải tận hưởng tốt thôi.

Kiệt ảm ức im lặng, ai oán nhìn nó. Hừ, quân tử trả thù mười năm chưa muộn!!

...

Thế là hai anh em nó, người thì bày ra vẻ mặt thỏa mãn, người thì bày ra vẻ mặt như chịu nhiều ảm ức lắm lon ton đi trên đường về căn nhà nhỏ của Như và Thư ...

...

----- Hết chương 60 -----

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhoc Cận, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

... Đi được một đoạn đường, bỗng dung Kiệt ngồi xuống, ngược mặt lên than thở với nó:

- Sao em không gọi taxi đi? Đi bộ vậy mỗi muốn chết ấy!
- Gọi taxi làm gì? Tốn kém dữ lắm à, nên sống tiết kiệm chút chứ. - Nó tỉnh bơ nói với Kiệt.
- Em biết sống tiết kiệm từ bao giờ vậy? - Kiệt tỏ ra hết sức ngạc nhiên hỏi nó.
- Cái tính này có từ lúc em mới sinh ra rồi a. - Nó cười cười.
- Thế cơ? Vậy mà giờ anh mới biết ... - Kiệt bấu môi nói.

Tự nhận mình sống tiết kiệm? Đúng là đứa em mặt dày của anh. Nó mới là cái đứa sinh ra đã có cái tính phung phí ấy!

Lúc ở bên Thổ Thiên Long, cứ có cái gì mới mà có chút hay ho là nó lại lôi về nhà cả đống, rồi được hai, ba bữa thì lại vứt xó. Giờ, nhà kho chất đống mấy thứ đồ linh tinh ấy. Hừ, 'tiết kiệm' thật đấy!

Nó thì không biết Kiệt đang nghĩ gì về mình, chỉ cười cười đi trước ...

oOo

Hai anh em nó dừng chân trước một căn nhà nhỏ. Đó là nhà của Thư và Như.

" Ring "

...

- Hề? Nhi, về rồi hở? Sao? Tìm được việc làm rồi đúng không? Chỗ đó có tốt không? Tiền lương có cao không? Canteen ở đó có rộng không? Nhân viên có nhiều ảnh đẹp trai không vậy?

Nó vừa mở cửa, còn chưa kịp nhìn thấy mặt thì một đống câu hỏi của Thư đã chất đầy mặt.

Ôi, đúng là con nhỏ lăm mồm mà!

- Bà đó, tôi còn chưa kịp bước vào nhà đâu. Hỏi gì rõ nhiều ... - Nó chu môi.
- Thì tại tôi quan tâm bà chứ bộ. - Thư cười cười rồi định kéo tay nó vào nhà. Nhưng, cô bỗng thấy đằng sau nó có một người con trai trông khá cao to đang quay lưng cời giày.
- Ủa, ai kia? Bà dẫn trai về nhà làm chi? - Thư nói nhỏ vào tai nó.
- Hừ? Trai kia á? Hừm ... thì, cơ mà chị Như có nhà không? - Nó suy nghĩ một lúc rồi hỏi Thư.
- Chị ấy ở trên lầu.

Thư trả lời. Nhưng mà, chị Như thì có liên quan gì tới câu hỏi mà cô hỏi nó?

- Khả khả, mau gọi chị ấy xuống đây hộ tôi. - Nó thì thầm vào tai Thư.
- Gọi làm gì? Nhờ đâu chị ấy đang bận làm việc gì thì sao? Mà bà còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu, người kia là ai? - Thư bắt mắt.
- Thì tẹo nữa bà khác được biết. Gọi chị ay giúp tôi đi. - Nó chẹp miệng.

Thư bấu môi ngó ngó bóng lưng người kia.

" Có vẻ là trai đẹp nha."

Sau đó cô mới hậm hực bước lên lầu.

Nó ở phía sau cười hì hì.

Đột trước cho Như xem ảnh của anh Kiệt, thấy chị ấy có vẻ thích lắm. Giờ cho chị gặp mặt thật, chắc chị sẽ vui lắm đây. Không biết Như sẽ có phản ứng ra sao ta?

...

Một lúc sau ...

" Bộp "

- Chị Như ấy, không biết có chuyện gì mà trông bức bối lắm với cả chị ấy gọi bà vào kêu có chuyện gì ấy! - Thư nói nhỏ vào tai nó.

Nó nghe vậy thì nghĩ nghĩ một lúc, sau đó nói:

- Bà vào trước đi, tôi có việc muốn nói với người con trai kia tẹo.

- Không, tôi vào cùng ba cơ, tôi còn chưa được nhìn thấy mặt mũi người kia ra sao mà ... - Thư ngõng nhèo không chịu.

- Khỏi lo, tẹo nữa tôi cho bà ngắm đủ luôn. - Nó hứa hẹn gật gật đầu nói.

Thư phòng má rồi dậm chân đi vào nhà.

Nó buồn cười nhìn cô sau đó chạy ra chỗ Kiệt đang đứng.

- Này, anh chờ ở đây một chút nhé rồi tẹo em kêu anh thì anh vào. Em vô trước! - Nó cười nói rồi chạy đi luôn không để Kiệt nói câu nào.

Kiệt ngơ ngác nhìn nó.

Hề? Kêu anh đứng ngoài này đợi làm chi?

..

Giờ, nó, Thư và Như đang ngồi yên vị trên ghế, mỗi người bày ra một vẻ mặt ...

Như thì trông khá bức bối.

Thư thì trông có vẻ suốt ruột lắm, chắc là do chưa được nhìn mặt anh trai nó đang đứng ngoài kia.

Nó thì trưng ra bộ mặt ngu ngơ, ngồi yên không nhúc nhích.

- Nhi! - Như bỗng lên tiếng.

- Có em! - Nó.

Nó và Thư ngồi nghiêm chỉnh lại.

- Chị không biết em đã tìm được công việc gì hay chưa nhưng em phải vào làm ở Tập đoàn này ngay cho chị. - Như nói rồi đưa cho nó một tờ giấy.

Nó cầm lấy rồi giờ ra xem.

Tập đoàn ABN??

Nghe nói đây là tập đoàn rất nổi tiếng và rất là lớn đó nha. Chị ấy kêu nó vào đây làm chi? Nó làm sao mà đủ trình độ vào đây được? Với lại nó định vào công ty của Laura rồi a.

- Chị ơi, nhưng đây là một tập đoàn lớn lắm đấy, em làm sao mà vào được đó? Với lại em cỡ chỗ để làm rồi chị.

- Không được, em phải vào đó ngay cho chị, bỏ cái chỗ kia đi! - Như đập bàn.

Nó và Thư giật mình, đưa mắt nhìn nhau.

- Chị làm sao thế Như? - Thư mạnh dạn hỏi.
- Chị đang rất rất bức mình đây!! - Như.
- Thế có ..
- Không cần hỏi nhiều, Nhi, em phải vào ngay Tập đoàn đó cho chị và phải làm trợ lý cho phòng làm việc ba vị tổng giám đốc chính của công ty đó nữa!

Nó đang định hỏi Như có chuyện gì thì đã bị cô ngắt lời.

- Trời đất, vào được đó đã khó rồi mà chị còn kêu em leo lên vị trí cao như vậy. Em không làm nổi đâu! - Nó bất bình.

Vào Tập đoàn lớn như thế đã gọi là quá mức với nó rồi, vậy mà chị còn kêu nó làm trợ lý cho phòng làm việc của tổng giám đốc.

Chắc chắn một điều: Nó không làm được a.

- Em yên tâm đi, ba vị tổng giám đốc đó chúng ta đều biết cả, Tập đoàn đó là Tập đoàn của anh Tinh Anh, anh Bảo và anh Nhật - đó là ba vị tổng giám đốc quyền lực của Tập đoàn ABN!

....

----- Hết chương 61 -----

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Nghe Như nói vậy, nó như ngẩn cả người. Gì cơ? Đó là tập đoàn của ba người kia, vậy sao chị còn kêu nó vào...

- Chị Như, chị nói cái gì vậy? Nhi làm sao làm ở đó được? Với lại tại sao nhất thiết là phải làm ở đó, còn đầy nơi mà, hơn nữa, nó còn tìm được việc rồi!
- Thư phản đối.

- Không được, Nhi phải làm ở chỗ đó, chỉ có em mới phù hợp ở chỗ đó và chỉ có công việc đó mới phù hợp với em ít nhất là trong thời gian này. - Như lắc mạnh đầu.

- Rốt cuộc là chị bị làm sao thế? Chị suy nghĩ lại chưa vậy? Chị đã nghĩ kỹ chưa mà nói như vậy? - Thư cắn môi nhìn Như.

- Tất nhiên là chị đã nghĩ rất rất là kỹ rồi. Yên tâm đi Thư, chị sẽ không bao giờ làm việc gì mà gây bất lợi cho Nhi đâu. Cho nên, Nhi, lần này nghe chị, vào đó làm trợ lý đi! - Như vỗ vai Thư rồi quay ra nhìn nó.

- Em... Không thể được, em không làm ở đó được đâu, chị Như! - Nó ngược mắt lên nhìn Như.

- Trời ơi, Nhi, em nghe chị đi mà, tất cả chỉ muốn tốt cho em thôi! - Như thở mạnh.

- Chị Như, Nhi nó nói đúng mà. Làm sao nó có thể làm việc ở đó đây? Công việc đó, nơi làm đó, kể cả những con người ở đó nữa ... chị biết đấy, nó làm sao có thể đối diện được đây? - Thư cố can ngăn quyết định của Như.

- Tại sao không thể đối diện? Chẳng lẽ là vì chuyện hai năm trước sao? Đó hoàn toàn không phải lỗi của Nhi, sao nó phải sợ chứ? Là lỗi của mấy con người kia! Với lại, chị kêu Nhi vào đó, không liên quan gì đến chuyện của hai năm trước. - Như kích động.

- Thế thì là vì chuyện gì? - Nó và Thư đồng thanh nhìn Như bằng ánh mắt đầy nghi hoặc.

Như nhìn nó rồi quay sang nhìn Thư, suy nghĩ một lúc rồi mới nói:

- Cái này... Thư, em đi theo chị ra đây có chút việc.

- Ồ, thế còn cái Nhi? - Thư ngờ ngác.

- Cái này, muốn tốt cho nó thì chị em mình cứ nói chuyện chút đã.

Như nói rồi kéo tay Thư vào nhà bếp, để lại nó một mình.

...

Một lát sau...

Thư và Như cùng đi ra, nó nhăn nhó:

- Rốt cuộc là có chuyện gì mà hai người nói lâu vậy? Nói cho em biết nhanh đi!!

- Ờ ừm ... Nhi, chuyện này để sau này có thời gian thích hợp thì nói sẽ... ừm, tốt hơn. Nhưng qua cuộc nói chuyện với chị Như vừa nãy, tôi đã thay đổi chủ kiến của mình rồi. Tôi nghĩ bà cũng nên vô tập đoàn đó làm trợ lý cho người ta đi. Lương vừa cao lại được hưởng chế độ làm rất tốt đấy! - Thư xoa cằm gật gật đầu với nó.

- Cái gì cũng tốt, chỉ có điều vào đó xong bà sẽ không còn nhìn thấy một con bé Nhi vui vẻ như thế này này nữa đâu. Vật chất mà tốt nhưng tình cảm lại xấu đến tệ hại thì còn được gọi là tốt không? Con người chúng ta, sống quan trọng nhất là về mặt tình cảm chứ không phải là về mặt vật chất. Bà hiểu chứ? - Nó cúi đầu nói.

- Nhi, chị biết, chị biết em nhất định sẽ không hài lòng với quyết định này của chị, nhưng, coi như chị với Thư xin em được không? Cái này cũng chỉ là muốn tốt cho em thôi, có khi sau này em sẽ còn phải đến cảm ơn chị với Thư vì đã ra quyết định này đấy! - Như ngồi xuống cạnh nó.

- Chị có chắc chắn được rằng sau này em sẽ không phải hối hận không? - Nó nhìn Như.

- Chị chắc chắn em sẽ không phải hối hận! - Như mỉm cười chắc nịch.

- Nhưng em...

- Đừng lo, chị cũng sẽ chuyển về bên đó làm việc cùng em, tuy chỉ là khác phòng thôi. - Như xoa đầu nó.

- Thế còn công ty của chị thì sao? Công ty đá quý ấy... - Nó.

- Công ty của chị á? Thực ra thì năm ngoái bố chị đã bán lại cho tập đoàn của mấy anh ấy rồi. Giờ nó chỉ là một chi nhánh thôi, chị được các anh ấy bổ nhiệm làm tổng giám đốc! - Như cười.

Nó mới vỡ lẽ. Nghe chị nói nhiều như vậy, nó cũng bắt đầu có ý định vào tập đoàn ABN làm việc rồi a. Cơ mà... nhưng là nó vẫn có cảm giác không an tâm

- Nhi, tôi cũng có thể đến đó làm việc nữa đấy. Hi hi, tại hai tháng trước tôi có nộp hồ sơ xin việc ở đó rồi. Tại tôi thấy ở đó lương cũng cao, chế độ đối đãi nhân viên cũng không tệ. Mặc dù không ưa ông chủ ở đó, nhưng, ày da, tôi cũng rất muốn lo cho đời sống của mình a. - Thư gãi đầu.

- Tôi thì...

Như với Thư nhìn nó bằng ánh mắt khẩn cầu, long lanh, rung rung nước mắt làm nó mũi lòng...

- Thôi được rồi, em sẽ vào đó làm việc, nhưng hai người cũng phải vào đó đấy nhé! - Nó thờ dãi nói.

- Oh yeah, Nhi là sáng suốt nhất!! - Như và Thư reo hò.

Nó bực mình nhìn hai người, nó phải đau đầu lắm mới ra được một quyết định như vậy. Ày da, gì thì gì cũng phải gọi điện nói một tiếng xin lỗi với Laura mới được.

Còn Như thì sau khi nghe xong quyết định mà cô mong đợi từ nó, lòng Như có cảm giác nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cục tức vừa rồi nuốt xuống tạm thời cũng đã trôi chảy a.

Hừ, cái con đàn bà suốt ngày bám dính bên mấy anh, cái con ả Asa Linda thôi tha lại dám thách thức cô rằng: bên cạnh các anh ấy sẽ không còn một người phụ nữ nào phù hợp hơn ả, ngay cả em gái ả cũng không có cơ hội, đặc biệt lại là con bé Dương Ngọc Nhi.

Hừ, không biết ai lại dám kể cho ả về Nhi mà ả lại biết được nó. Nhưng nếu đã dám nói như vậy, cô nhất định không để yên. Hà hà, để xem cô còn cười được bao lâu, Linda?

Như thỏa mãn cười.

...

Mấy chị em vui vẻ bày biện đồ ăn mà hôm nay vốn định chúc mừng nó khi đã tìm được việc làm và còn xúm lại nói đủ chuyện trên trời dưới đất .. bla...

bla...

...

- A! Đúng rồi!! - Thư vội hét lên như vừa nhớ ra chuyện gì đó rất quan trọng.

- Hừ? Bà sao vậy? Giật cả mình! - Nó nhìn Thư.

- Bà không nhớ à? Người con trai ngoài kia ấy, bà chưa dẫn người ta vào a. - Thư nhìn lại nó.

- À ừ, đúng rồi, vừa nãy Thư nói em có dẫn vị khách nam nào vô nhà mình mà, đâu rồi? - Như.

Nó sực nhớ ra, trợn mắt bật mồm..

- Ở ngoài thềm cửa ấy chị! - Thư đưa quả nho khô vào miệng nói.

- Sao em không kêu người ta vô đây? - Như quay sang nhìn nó, thấy nó có biểu hiện có vẻ là đang rất hoảng hồn, cô đang định hỏi thì nó đập bàn rồi nói lớn.

- Ôi thôi chết em rồi!!

Nó vội chạy bắn ra ngoài. Ôi không, nãy giờ nó để Kiệt chờ ít nhất cũng mất cả tiếng đồng hồ rồi. Thảo nào anh cũng sẽ tức giận đến nổi hóa thành quái vật cho mà xem.

Tính mạng nó không biết có ổn không đây?? Hức!

Nó khóc rùng trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.